KARL MAY
JOSÉ MASELLY
AVENTURIERUL
detectiv
EXTRAORDINARE AVENTURI ÎN JURUL LUMII
IUBIRE ȘI HAZARD

KARL MAY JOSÉ MOSELLI

Aventurierul detectiv

Extraordinare aventuri în jurul lumii

Oraşele prin care eroul romanului are senzaţionalele aventuri sunt:
LE HAVRE NEW YORK HAVANA TEGUCIGALP PANAMA

Seria
IUBIRE ŞI HAZARD

Ediţia de faţă a preluat textul după REGELE BOXERILOR de JOSÉ MOSELLI, traducere de Lia Bârsu, librăria editoare I.G. HERTZ. Bucureşti, f. A, modernizând ortografia şi îndreptând inadvertenţele lexicale stilistice în lumina exigenţelor editoriale actuale.

KARL MAY
JOSÉ MOSELLI

AVENTURIERUL DETECTIV

EXTRAORDINARE AVENTURI ÎN JURUL LUMII

Roman

Editura LOGOS-STAR
Bucureşti 1993

I
CELEBRUL CAMPION MARCEL DUNOT

— Ascultă, Dunot, vântul şi-a schimbat direcţia, Du-te deschide ventilatorul să intre niţel aer că ne înăbuşim.

Tânărul căruia i se adresaseră aceste cuvinte înălţă din umeri cu nepăsare.

Dintre toţi fochiştii şi ajutorii de fochişti care se aflau acum în sala maşinilor vasului Provence, era singurul care nu se sinchisea de căldură.

Fără să spună un cuvânt, se duse până la gura de aer cea mai apropiată şi se încredinţă că nicio boare de vânt nu pătrunde înăuntru. Fiind unul dintre cei mai tineri fochişti, era datoria lui să se urce pe punte şi să întoarcă împotriva vântului ventilatorul, pentru ca aerul să pătrundă înăuntru.

— Mă duc, dar mai întâi să-mi umplu vagonetul, că nu mai am mult, răspunse el văzându-şi de lucru.

— Măi băiete, când ţi se porunceşte ceva, nu mai stai la vorbă, aşa să ştii, spuse omul care nu era altul decât primul fochist. Ai auzit?

— Am auzit, că doar nu sunt surd! Să mai aştepte şi camarazii niţel, că mă duc.

— Când ţi-oi da una...

— Ce... ce? bodogăni Dunot întorcându-se spre fochist.

Acesta, un vlăjgan înalt de un metru şi optzeci, cu umeri laţi şi muşchi zdraveni, încruntă ameninţător din sprâncene.

— Hai, şterge-o şi nu mă fă să-ţi mai spun o dată că... se răsti el.

— Mă duc fiindcă aşa vreau, nu fiindcă-mi porunceşti; nu sunt numai eu aici, mai sunt şi alţii să facă treaba asta. Şi-

apoi cu ameninţările nu faci nicio ispravă; nu mi-e frică de ele, să ştii...

De douăzeci de ani de când era fochist pe vapoare, lui Gorbiec nu i se mai întâmplase să-i vorbească aşa nici chiar cei mai vechi fochişti. Forţa şi brutalitatea lui insuflau respect şi teamă tuturor.

Fără să spună un cuvânt, s-a repezit la Dunot şi îi trase un pumn atât de puternic, încât ar fi putut omorî un bivol.

Cu o săritură, tânărul se feri şi, în aceeaşi clipă, îl izbi pe Gorbiec în bărbie cu atâta putere, încât fochistul s-a răsucit în loc şi s-a prăbuşit pe podeaua de tablă.

Toţi fochiştii aflaţi acolo – vreo douăzeci la număr – rămaseră încremeniţi, nevenindu-le să-şi creadă ochilor.

Marcel Dunot era doar de patru zile la bord; nu ştiau despre el decât că fusese ucenic mecanic şi că nu mai navigase niciodată. Apreciaseră bunăvoinţa lui, firea lui deschisă şi graba cu care voia să fie de folos tuturor, dar nu bănuiau puterea pe care o avea.

Acesta sta cu pumnii încleştaţi, gata de luptă.

— Ridicaţi-l de jos, că singur n-are să poată, zise el, văzând că ceilalţi nici nu se clintesc. Mă tem că l-am lovit prea tare, dar deh, cine l-a pus... Nu cer decât să fiu lăsat în pace. Mă duc să-mi umplu vagonetul.

Spunând aceste cuvinte, Marcel Dunot trecu prin faţa camarazilor săi, spre depozitul de cărbuni unde un vagonét cu basculă aproape plin aştepta să fie „împins pe şine.

La lumina unei lămpi cu ulei, care mai mult fumega decât lumina, tânărul îşi umplu repede vagonetul şi-l împinse în sala maşinilor.

Gorbiec îşi revenise. Şedea acum pe o găleată întoarsă cu fundul în sus în faţa unui cazan şi-şi freca încet bărbia.

— Lasă că ne socotim noi, băiete, când om fi pe uscat, bombăni el adresându-se lui Marcel Dunot.

— Oricând la dispoziţia ta: pe jos, călare, în tren electric ori în aeroplan, cum pofteşti... Mai mult încă: dacă vrei, mergem chiar acum sus pe punte.

— Ştiu eu ce am de făcut, n-am nevoie de părerile tale... mormăi Gorbiec. Acum du-te şi întoarce manivela.

— Mă duc... pentru că vreau eu să mă duc, răspunse Marcel Dunot şi se îndreptă agale spre scăriţa de fier care ducea la puntea superioară unde se afla ventilatorul.

În câteva secunde Dunot urcă pe punte.

Era noapte, o noapte neagră fără stele. Marea şi cerul se confundau în întuneric. Singurele lumini erau cele ale felinarelor vaporului, care sclipeau slab în vârfurile catargelor, asemenea unor steluţe pierdute în beznă.

Se auziră cele şase bătăi ale clopotului, care arătau că era ora trei dimineaţa, apoi se făcu iar tăcere, tăcere întreruptă numai de duduitul înăbuşit al maşinilor şi şuieratul apei izbindu-se de carenă.

După ce bâjbâi niţel, Marcel Dunot descoperi manivela pe care trebuia s-o întoarcă şi care se afla în spatele celui de-al doilea coş al vaporului.

Strecurându-se printre bărcile de salvare şi grilajul care despărţea puntea, apucă manivela, o răsuci în aşa fel încât să lase deschisă gura mare a ventilatorului, apoi îşi puse mâinile în şolduri şi cuprinse într-o privire marele vapor.

„Uf! Parcă e mai bine aici decât în iadul de jos... murmură el. Mai răsuflă omul. Dacă ar fi s-o iau *de* la început, nu m-aş mai angaja ca ajutor de fochist. Ei, dar nu face nimic... Călătoria n-o să ţină cine ştie cât, şi poimâine suntem la New York, iar peste şase zile la Le Havre. Timpul trece repede, Cât despre Gorbiec, o să...”

Dunot îşi curmă meditaţia, căci se auzeau paşi în apropiere. Şi-a zis că poate Gorbiec venea să „aranjeze” afacerea chiar acum.

Se întoarse şi tresări. Nu era Gorbiec, ci un individ înalt

şi voinic, un adevărat uriaş. Un călător de clasa întâi, probabil. Era foarte bine îmbrăcat şi pe cap avea o şapcă de postav. Ce căuta el acolo unde era interzis accesul călătorilor?

Fără să ştie de ce, Marcel Dunot se dădu cu un pas în spatele manivelei, ca să nu fie văzut. De aici putea foarte bine să-l vadă pe străin, care înainta încet, fără grabă, ca unul ce ştie încotro merge. Omul s-a oprit înaintea unui ventilator, la câţiva metri de Dunot. S-a uitat cu băgare de seamă în jur şi, crezând că n-a fost văzut de nimeni, a trecut prin gura de aer, dispărând înăuntru.

„Asta e prea din cale afară, murmură tânărul uluit. Ce o fi căutând individul ăsta? Ia să vedem!”

Şi fără să stea pe gânduri, se apropie de ventilatorul prin care dispăruse străinul. Se aplecă peste deschizătură şi auzi hârâitul pe care-l făcea probabil necunoscutul în timp ce atingea cu picioarele tubul de tablă.

Nemişcat, Marcel Dunot aştepta. Nu mai auzi nimic; în zadar căuta să-l zărească prin întuneric.

„Ventilatorul acesta trebuie să ducă la maşini sau la vreuna din punţile de jos, îşi zise el. Ca individul să fi ales tocmai calea asta când are scări cu duiumul, înseamnă că are el ceva de gând. Ce-ar fi să mă duc să văd? Manivela am întors-o şi cărbuni am berechet. Şi-apoi, n-o să zăbovesc cine ştie cât...”

Se ştie că ajutorii de fochişti sunt însărcinaţi cu căratul cărbunilor la cuptoare. Aprovizionează fochiştii, ca să zicem aşa. Marcel Dunot, harnic şi voinic, căra mai mulţi cărbuni decât trebuiau fochiştilor; deci putea lipsi câteva minute fără ca serviciul să sufere.

Fără să se codească, tânărul se lăsă în ventilator şi, sprijinindu-se în mâini, în coate şi în genunchi, începu să coboare prin tubul de tablă.

Străbătu vertical vreo zece metri – după socoteala lui –

şi simţi deodată că ajunge la capătul tubului; îşi dădu drumul şi căzu în picioare, doi metri mai jos.

Privi în jurul său.

Se afla într-un dormitor mare, slab luminat de câteva becuri electrice. Vreo sută de călători, culcaţi pe trei rânduri de paturi suprapuse, dormeau şi sforăiau pe întrecute. Aerul era îmbâcsit şi înăbuşitor.

„Dar... aici călătoresc emigranţii, îşi zise Marcel Dunot. Dacă individul ar vrea să fure, n-ar avea ce! Cu toate acestea, s-ar părea că ştie el la ce vine. Oare unde o fi, că nu-l văd.

Tânărul scrută semiîntunericul şi zări printre paturi o siluetă înaltă. Înaintă în vârful picioarelor şi la lumina unui bec îl zări pe omul „său”. Îl urmări de la distanţă – şi-l văzu oprindu-se, scoţând din buzunar o sticluţă, destupând-o şi aplecându-se deasupra unui pat.

Marcel Dunot nu-şi lua ochii de la necunoscut.

Acesta, după ce a stat câtva timp nemişcat, a astupat sticluţa la loc şi a pus-o în buzunar; după aceea a ridicat un colţ al saltelei pe care dormea călătorul şi a tras de sub el o geantă de piele ascunsă acolo.

Marcel Dunot socoti că a venit momentul să intervină. Dintr-o săritură ajunse lângă uriaş; acesta întoarse capul. Era un mulatru bine îmbrăcat, având un lanţ gros de aur de care atârna un craniu mititel, tot de aur, care slujea de breloc.

— Lasă geanta, se răsti Dunot la mulatru.

Necunoscutul rânji. Ridică mâna stângă în care ţinea un săculeţ de pânză umplut cu nisip şi-l izbi pe tânăr în frunte. Acesta se prăbuşi la pământ fără să scoată un ţipăt...

Când se trezi din leşin, era culcat într-un pat din infirmeria vaporului, cu ceafa şi fruntea bandajate.

Se frecă la ochi şi privi cu mirare în jurul său. În

infirmerie nu se afla nimeni. Prin ochiurile de geam deschise zări nişte stâlpi de fier vopsiţi în roşu închis. Duduitul maşinilor nu se auzea, în schimb desluşi bine scârţâitul unei macarale. Înţelese: *Provence* acosta în portul New York.

Aşadar zăcuse trei zile fără cunoştinţă! Pe o poliţă atârnată în perete deasupra patului a văzut câteva sticle cu doctorii. A vrut să ia una, dar în momentul acela apăru un infirmier.

— Nu mişca! îi strigă acesta. Doctorul a spus să nu cumva să faci vreo mişcare. Zicea că nici n-o să te mai trezeşti după lovitura pe care ai primit-o.

— Foarte mulţumesc! Uite că m-am trezit, răspunse bolnavul cu glas slab, dar hotărât. Drept să-ţi spun, mi-e chiar foame şi aş mânca ceva.

— Nu, băiete, nu se poate, trebuie să mai aştepţi.

Ai avut o comoţie cerebrală şi doctorului îi este teamă de complicaţii. De băut, am voie să-ţi dau cât vrei, dar de mâncat nu.

— Bine, dă-mi atunci să beau ca să-mi umplu niţel stomacul. Când vine doctorul?

— Înainte de cină.

— Cât e ceasul?

— Patru. Peste două ore o să fie aici şi n-ai decât să vorbeşti cu el.

— Da, da, dar până atunci vreau să vorbesc cu comandantul ori cu unul din ofiţerii lui. Am fost lovit în chip laş de un călător, un fel de mulatru pe care l-am surprins jefuind un biet calic de la clasa a patra. L-am...

— Sst! Nu te agita aşa, îl întrerupse infirmierul. O să explici când vei fi întrebat, deocamdată stai liniştit că nu e nicio grabă.

— Uite că sunt liniştit... mormăi Dunot care, în realitate, începuse să-şi piardă răbdarea. Îţi spun că am fost lovit de

un individ pe care l-am surprins jefuind. Socot că e destul de limpede ce vorbesc.

— Bine, bine, ştiu, dar nu e treaba mea. Şi, între noi fie vorba, te sfătuiesc să nu mai pomeneşti de întâmplarea asta... Dacă nu intervenea doctorul, ai fi avut acum cătuşe la mâini. Aşadar, stai liniştit şi aşteaptă.

— Ce face? Cătuşe? Pentru ce? strigă Marcel Dunot ridicându-se în pat, cu fulgere în ochi.

Speriat, infirmierul se dădu înapoi crezând că bolnavul vrea să se repeadă la el.

— Stai că nu-ţi fac nimic, vreau numai să stau cu tine de vorbă. Pari să fii om de treabă. Te întreb numai un lucru: ce s-a întâmplat?

Infirmierul îşi aruncă ochii spre uşă, ca să se încredinţeze că în caz de primejdie ar avea pe unde să fugă, apoi şopti:

— Eu, vezi, îţi spun numai ce-am auzit. Pare-se că te-ai strecurat printr-o gură de aer în dormitorul de clasa a patra, unde ai fost găsit leşinat aproape de patul unuia Terrin ori Perrin... da, Perrin. Se mai zice că l-ai adormit pe acest Perrin cu cloroform şi i-ai furat nişte acte de moştenire.

— Cum? L-am adormit eu? Dar bine, omule, nu eu l-am adormit, ci mulatrul. Unul de la clasa întâi. L-am văzut! protestă indignat Dunot.

Infirmierul, de frică, se feri să-l contrazică.

— Tot ce se poate, eu n-am de unde să ştiu... Au cercetat călătorii. Spun că ai avea şi complici. S-a făcut ieri o percheziţie, dar nu s-a găsit nimic. Asta e toată povestea. A venit şi poliţia pe bord... norocul tău că doctorul n-a permis să te ridice, altminteri acum ai fi pe uscat, la închisoare.

Eu habar n-am cine a dat lovitura, dar mare secătură a fost. Să-l fi văzut pe nenorocitul acela de Perrin în ce hal

era! I s-au furat banii, hârtiile şi un testament al unchiului său... A trebuit să se facă o chetă printre călători ca să aibă cu ce debarca el şi soră-sa... Nu mai avea sărmanul un gologan şi fără cincizeci de dolari în buzunar nu te lasă să părăseşti vaporul.

— Îţi spun că mulatrul a făcut-o! strigă Dunot care ascultase cu luare-aminte ce-i povestise infirmierul. L-am văzut cum s-a strecurat prin tubul ventilatorului. L-am urmărit. Am simţit eu ceva... Am sosit în urma lui în dormitorul emigranţilor şi l-am surprins înmomentul când fura geanta de piele a lui Perrin, ori cum zici că-l cheamă... Atunci s-a întors şi m-a izbit în cap cu un fel de măciucă. O, l-aş recunoaşte şi peste o mie de ani! Acum du-te şi cheamă un ofiţer ca să-i spun şi lui, şi ca să înştiinţeze poliţia.

— Ce vrei tu, nu se poate... am ordin să nu mă mişc de-aici. Şi, ascultă-mă pe mine; taci mai bine din gură şi nu crâcni, fiindcă toată lumea e pornită împotriva ta. Şeful fochiştilor, Gorbiec, nu te are la stomac. Zicea că ai vrut să-l ucizi fiindcă bănuia el ceva. Acu, ajunge! Stai liniştit. Doctorul trebuie să vină şi o să te înţelegi cu el.

Zicând acestea, infirmierul se duse lângă uşă, se aşeză pe un scaun şi se cufundă în citirea unei gazete, aruncând însă din când în când o privire spre bolnav.

Marcel Dunot socoti că e de prisos să mai spună ceva deocamdată.

Deşi n-avea mai mult de şaptesprezece ani, băiatul judeca limpede.

Viaţa l-a copt la minte înainte de vreme. Rămas orfan la unsprezece ani, a fost mai întâi ucenic la un zidar, pe urmă la un mecanic.

Bun meşteşugar, dar iute la mânie. După o ceartă cu directorul unei ţesătorii din Saint Quentin unde era angajat, Marcel Dunot a preferat să renunţe la slujbă decât

să îndure o nedreptate. A cerut banii pe care îi mai avea de luat şi, dornic să cutreiere lumea, s-a dus la Le Havre şi a intrat ca ajutor de fochist pe bordul lui *Provence.*

Dar şi-a dat repede seama că nu pe calea aceasta va putea vedea ceva: muncea în fundul calei opt ore pe zi din douăzeci şi patru, iar restul timpului şi-l petrecea plimbându-se pe puntea din faţă a vaporului împreună cu ceilalţi fochişti. De aceea se hotărâse ca îndată ce se va întoarce la Le Havre să părăsească slujba.

Dar soarta hotărâse altfel. Nu numai că era cât p-aci să fie omorât, dar mai era şi învinovăţit de furt.

Un fulger de mânie sclipi în ochii lui de un albastru ca oţelul. Scrâşni din dinţi de furie şi la mişcarea pe care o făcu simţi o durere vie la cap.

Readus la realitate, izbuti, cu o sforţare uriaşă, să se stăpânească.

— Unde locuieşte acest Perrin? întrebă el pe infirmier.

— La Hotelul Morris, o cocioabă pentru emigranţi din Bowery Street. Scrie în gazete. Îţi închipui că au dat buzna ziariştii. Se zice că testamentul care i s-a furat îl făcea să moştenească vreo douăzeci-treizeci de milioane de dolari. Da' las, că ştii tu!

Infirmierul a tăcut de teamă să nu-l irite pe bolnav. Lui Marcel Dunot, însă, puţin îi păsa de ce crede infirmierul.

— Treizeci de milioane! E ceva... murmură el.

— Cred şi eu! Se zice însă că ar fi numai vorbe şi că testamentul nici n-a existat... norocul tău, de altfel.

Marcel Dunot nu-i răspunse. Îşi dădea seama că mulatrul nu se strecurase pe degeaba, în puterea nopţii, în dormitorul emigranţilor ca să-l adoarmă cu cloroform pe Perrin.

— Tu ştii cine e mulatrul acela înalt de aproape doi metri, cu un lanţ gros de aur la brâu, de care atârnă un cap de mort, şi care călătoreşte la clasa întâi? îl întrebă,

după câteva clipe de tăcere, pe infirmier.

— Unul cu un cap de mort la lanţ? Te cred că ştiu. Îl cunosc toţi de pe vapor. E Fred Mac Farlan, campionul de box al Americii, adică, vreau să spun, al lumii. Avea cabină de lux. Un om care câştigă nu ştiu câte milioane pe an.

— Ceea ce nu l-a împiedicat să fure testamentul lui Perrin, făcu Marcel Dunot.

Infirmierul se uită bănuitor la el, dar nu-i răspunse.

Dunot închise ochii pentru ca infirmierul să creadă că a aţipit şi să-l lase în pace. Voia să chibzuiască în linişte la situaţia sa.

„Afacerea e limpede, îşi zise el. Acest Mac Farlan are mare interes să pună mâna pe testament. E bogat, deci e vorba de ceva care merită osteneala. Vor face tot ce le va sta în putinţă ca să cadă beleaua pe mine şi, fiindcă trebuie să fie un vinovat, vinovatul voi fi eu. Noroc că m-au crezut aproape mort, altminteri aş fi acum *la răcoare.* Dar tare mă tem că dacă nu m-au închis până acum, au s-o facă poate chiar astă-seară. Morala: s-o şterg cât mai e vreme.

Îl voi căuta pe Perrin şi mă voi lămuri cum stau lucrurile. Dar întâi şi-ntâi am să mă socotesc cu Mac Farlan, fiindcă eu sunt băiat de treabă şi mi-am achitat întotdeauna datoriile... Drept e că n-am avut niciuna până acum... Mi-a spart capul şi era cât p-aci să mă omoare. Nu face nimic, o să i-o plătesc cu vârf şi îndesat, după cum se cuvine”.

După aceste reflecţii, începu să se gândească la ce avea de făcut. Trebuia să fugă cât mai repede cu putinţă de pe vapor. De prisos să-şi bată capul ce o să fie mai târziu. Orice lucru la vremea sa.

Bietul băiat se simţea foarte slab, cu capul greu şi stomacul gol. În înflăcărarea discuţiei cu infirmierul, uitase de foame şi de sete. Un gând îl făcu să tresară:

— Ascultă, îi zise el infirmierului cufundat în citirea

ziarului, parcă era vorba să-mi dai ceva de băut. Mi s-a uscat gâtlejul de sete.

— A, da, bine zici, mă duc să-ţi aduc un ceai...

— Mai bine o duşcă de vin.

— Zău? Poate vrei niţică şampanie sau coniac, ai? Ceai de tei, băiatule, şi pe ăsta trebuie să mă duc mai întâi să ţi-l fac.

— Bine, bine, fie ce-o fi, numai dă-mi-l mai repede că nu mai pot de sete.

Fără să răspundă, infirmierul îşi împături jurnalul şi trecu fără grabă într-o încăpere mică de alături, în care era farmacia.

Marcel Dunot îl auzi cotrobăind.

Se dădu atunci binişor jos din pat şi sări într-o cabină care dădea în infirmerie şi care slujea de locuinţă infirmierilor. Aruncă repede pansamentul, se îmbrăcă în câteva secunde cu nişte haine de flanelă albastră, pe care le zări atârnate în cuier, şi-şi trase în picioare o pereche de pantofi galbeni şi pe cap, o şapcă de postav.

„Ce mutră o să facă infirmierul când o să-şi dea seama! îşi zise el. Dar lasă, o să-i plătesc eu hainele când... ei, când oi putea!”

Ferestruica de la cabină era deschisă. Marcel Dunot scoase capul şi braţele prin fereastră, se încleştă de unul din stâlpii de fier ai cheiului şi îşi trase trupul afară.

Era cât pe-aci să-i vină ameţeală. Îşi încordă toate puterile ca să nu se prăvălească în apa neagră a portului. Îşi veni repede în fire; dintr-un moment într-altul infirmierul putea să descopere fuga lui.

După ce-a stat câteva clipe nemişcat, a pornit cu băgare de seamă în lungul cheiului. Cheiurile New York-ului sunt un fel de diguri lungi şi largi, ridicate pe nişte stâlpi de fier. Unele din aceste cheiuri au o lungime de câteva sute de metri şi pe ele se află hangare de unde pornesc linii de

cale ferată şi macarale care folosesc la descărcarea vapoarelor.

Pe chei, forfoteala obişnuită: ţipete, răcnete, fluierăturile sirenelor de vapoare, hamali care transportau în grabă în magazii baloturile şi lăzile cu marfă descărcate de macarale.

Marcel Dunot trecu prin mulţime fără să-l ia cineva în seamă. Ajunse repede la capătul cheiului, se strecură printre nenumărate vehicule şi apucă pe prima stradă care-i ieşi înainte.

Şi-a pipăit maşinal buzunarele. Erau goale. Nici măcar o batistă, nici cel mai neînsemnat lucruşor. Niciun gologan. În ce priveşte limba, Marcel Dunot nu ştia să spună decât „yes” şi „no”, ceea ce era cam puţin, după cum şi-a mărturisit-o singur.

„Mai înainte de toate, trebuie să mă duc să vorbesc cu Perrin, îşi zise Marcel Dunot. Lesne n-o să fie. Stai să vedem: locuieşte la Morris Hotel, Bovery Street... A, bine era să fi învăţat englezeşte...”

În acest timp nu s-a oprit nicio clipă din mers; ştia că fuga lui a fost descoperită şi că încercând să întrebe pe vreun trecător sau poliţist de adresa lui Perrin, s-ar fi dat lesne de urma lui. Deodată era cât pe ce să scape un ţipăt de uimire. Zărise în mulţime la câţiva paşi de el silueta înaltă a misteriosului călător care a vrut să-l ucidă, Mac Farlan, campionul mondial de box.

Cel dintâi gând pe care l-a avut Dunot a fost să se repeadă la mulatru, al doilea să cheme un poliţist, dar bunul simţ cu care era înzestrat îl opri. Ştia prea bine că n-avea nicio dovadă împotriva mulatrului, ci dimpotrivă, el va fi acela pe care îl vor duce la închisoare. Se hotărî deci să-l urmărească pe mulatru.

Fred Mac Farlan, cu o ţigară enormă între buzele lui groase, mergea cu paşi liniştiţi; părea cu desăvârşire

nepăsător şi mulţumit de persoana lui.

Era îmbrăcat în haine verzui, cu pătrate negre şi galbene, iar în degetele lui mari şi osoase sclipeau inele de prost gust.

Marcel Dunot îl urmărea la oarecare distanţă. În faţa uriaşului pod care leagă New York-ul cu mahalaua Brooklyn, Fred Mac Farlan intră repede într-o farmacie din subsolul unei clădiri mari de cărămizi închise la culoare.

Ascuns după un autocamion imobilizat de o pană la motor, lângă trotuarul de peste drum de farmacie, Marcel aştepta cu răbdare.

Orele treceau dar Mac Farlan nu se mai ivea. Băiatul a înţeles că acolo era locuinţa boxerului.

Se înnopta.

„Aici a intrat şi tot de aici o să iasă, şi-a spus Dunot. Şi fiindcă altă treabă tot n-am, o să stau să-l aştept”.

Între timp a sosit un tractor care a remorcat camionul. De frică să nu fie recunoscut în lumina felinarelor electrice, Marcel Dunot s-a ascuns după un gard care împrejmuia o casă în construcţie, de unde putea să vadă cine intră şi iese din farmacie.

Trecătorii erau acum tot mai rari. Ferestrele clădirii s-au întunecat, strada a devenit tăcută şi pustie.

Se auzi un ceas bătând de zece ori. Fred Mac Farlan nu mai apărea.

Băiatul simţea cum îl părăsesc puterile. Capul îi era greu ca plumbul şi-i venea ameţeală. Somnul îl pridea încetul cu încetul. Îşi dădea seama că nu se va mai putea împotrivi multă vreme oboselii, foamei şi setei.

Orologiul bătu de unsprezece ori.

Farmacia, ca şi celelalte prăvălii de altfel, se închiseseră demult.

Dunot, înţelegând că mulatrul nu va mai ieşi din casă până a doua zi dimineaţă, încercă să se întindă pe un

morman de nisip de lângă el, când deodată auzi duduitul unui motor. Se uită prin gard şi zări un automobil mare, roşu care se opri brusc în faţa farmaciei.

Doi inşi coborâră din maşină, împreună cu o femeie voalată ce părea foarte slăbită.

O târâră cu ei în farmacie, a cărei uşă s-a deschis şi s-a închis repede în urma lor.

Indivizii reveniră aproape imediat şi ajutară unui al treilea să scoată din limuzină un corp omenesc ce atârna parcă fără viaţă.

Pe omul acesta Marc Dunot nu-l văzuse decât o singură dată în viaţa lui, şi atunci adormit în patul său de pe vaporul Provence, dar îl recunoscu numaidecât. Era Perrin!

A fost dus pe sus, ca şi femeia, în farmacie, a cărei uşă se închise repede în urma lui.

Şoferul porni imediat motorul automobilului, dar nu apucă să plece căci, folosindu-se de un moment când şoferul se uita la uşa farmaciei, Marcel Dunot sări pe scara maşinii şi, cu toată puterea care-i mai rămăsese, îl izbi cu pumnul pe şofer în tâmplă, chiar în clipa când acesta întoarse capul.

Omul căzu ameţit peste volan.

Dintr-o săritură, Dunot fu lângă el şi opri limuzina.

Încredinţându-se că strada e pustie, Dunot îl luă pe şofer în braţe, îl azvârli în automobil, îl legă zdravăn şi-i vârâ un căluş în gură. Se îmbrăcă apoi în mantaua lui, trase pe cap şapca, se aşeză la volan şi porni cu viteză.

S-a oprit pe o străduţă liniştită nu departe; s-a dat jos şi a deschis uşa limuzinei. Şoferul îşi revenise şi se căznea să se dezlege.

— Stai frumos, băiatule, îl sfătui Dunot, după care îl scotoci repede prin buzunare şi scoase un stilet, un portofel plin cu bancnote şi un permis de conducere pe numele Luigi Purridi, născut în La Valetta, insula Malta.

— Pricepi franţuzeşte? îl întrebă el după ce-i scoase căluşul din gură.

Omul nu răspunse.

Marcel Dunot era grăbit, de aceea nu-şi pierdu vremea cu discursuri ori ameninţări fără rost.

— Înţelegi ce-ţi spun? repetă el simplu, apăsând vârful pumnalului pe mărul lui Adam al maltezului.

— Da... înţeleg...

— Foarte bine, numai nu ţipa aşa, că n-o să fie bine de tine... Ai priceput? Da? Bine. Maşina e a lui Fred Mac Farlan, nu-i aşa? Să-mi spui adevărul, altminteri... Hai, te ascult.

— Da... nu... nu ştiu...

— Atunci, ştiu eu. Văd iniţialele lui pe perdele, că doi prizonieri sunt francezi, domnul Perrin şi sora lui, aşa e? De unde i-aţi luat? Să nu tăgăduieşti, că-ţi pun iar căluşul în gură şi te duc la poliţie.

— Nu, nu, o să-ţi spun tot... Eşti şi dumneata de-al lor, nu-i aşa?

— Să zicem că sunt. Ei, mai departe...

— Dar să nu se afle că ţi-am spus eu ce s-a petrecut, fiindcă Onorabila Societate o să mă omoare.

— Nu te sinchisi de Onorabila Societate, îl sfătui Dunot, şi păstrează-ţi reflecţiile pentru tine. De unde veneai acum?

— De la... de la garajul numărul 7, murmură Luigi.

— Unde se află acest garaj? Să zicem că eu nu ştiu.

— A, eşti din poliţie, după cum văd...

— Dacă aş fi din poliţie, dobitocule, te-aş fi arestat numaidecât! Hai vorbeşte, că încep să-mi pierd răbdarea.

Şi vârful pumnalului atinse beregata maltezului care se cutremură din cap până-n picioare.

— Garajul şapte se află în Peart Street.

— Numărul?

— 765.

— Acolo au fost închişi prizonierii, adică domnul Perrin cu sora lui?

— Da.

— Şi cine îi închisese acolo?

— Păi... Onorabila Societate.

— Din cauza moştenirii?

— Da.

— Şi ce au de gând să facă acum cu ei?

— Eu... nu ştiu. Mâna neagră porunceşte.

— Aha, Mâna neagră! Unde dă farmacia în care au fost târâţi prizonierii?

Luigi nu răspunse.

Marcel Dunot citi pe chipul lui că ştia, dar că groaza îl împiedica să vorbească. Apăsă mai tărişor stiletul al

cărui vârf crestă pielea maltezului.

— Tot nu vrei să spui? îl întrebă Dunot.

— Ba da... ba da... ia pumnalul că spun... Farmacia dă în Washington Bazar.

— Bagă bine de seamă! Dacă mă minţi n-o să fie bine de tine... Şi cum poţi pătrunde în afurisita asta de farmacie?

— Trebuie să spui parola.

— Care e?

— I come to see a dog, ceea ce vrea să zică „am venit să vând un câine”.

— I come to see a dog, repetă Dunot de câteva ori. Dacă m-ai minţit, cumva, să ştii că o să te căieşti, zise el apoi maltezului.

— Şi acum unde te duceai? îl interogă mai departe tânărul francez.

— Mă duceam la... garaj. Nu e...

— Ce, nu e, isprăveşte-ţi fraza.

— Vreau să spun că... nu e greu de înţeles. Dă-mi acum

drumul şi opreşte maşina, dacă vrei.

— Eşti în serviciul lui Fred Mac Farlan? urmă Dunot, socotind de prisos să răspundă la cererea aceasta care i se părea ridicolă.

— Da.

— Şi Mac Farlan e unul din înalţii demnitari ai...

Marcel Dunot îşi curmă vorba căci i se părea că a auzit un lătrat răguşit. Întoarse capul şi privi prin geamul automobilului. Dar strada era cu desăvârşire pustie.

— Unde locuieşte Mac Farlan? a întrebat el iar.

— Păi... în casa din Washington Bazar, numărul 978 la etajul întâi.

— Să-mi spui acum...

Dar Marcel Dunot nu mai isprăvi vorba. Cele două uşi ale limuzinei au fost deschise în acelaşi timp de doi poliţişti uriaşi. Apucat de umeri şi de picioare se poticni şi scăpă din mână pumnalul. Deşi slăbit, a vrut să se împotrivească.

— Nu pe mine trebuie să mă arestaţi, protestă el Izbind cu capul în pântece pe unul din poliţişti.

Însă celălalt ridică o măciucă de cauciuc.

Atunci, fără să-i lase timp, îi dădu şi acestuia o lovitură în piept care îl lăsă fără cunoştinţă.

Gâfâind, Dunot se ridică şi trecând peste corpurile poliţiştilor a vrut să sară din maşină, dar „alţi doi poliţişti apărură. Trânti o „directă” formidabilă în falca unuia. În aceeaşi clipă însă cineva îl apucă de gât; era Luigi Purridi care reuşise să se dezlege şi sărise în ajutorul sergenţilor.

Francezul nostru se zbătu să scape din ghearele lui, dar sergentul pe care n-apucase să-l doboare îi trecu un lănţişor în jurul gleznelor care-l făcu să se poticnească.

Zadarnic a încercat să se mai lupte. În câteva secunde poliţistul, cu ajutorul lui Purridi, l-au legat burduf şi i-au vârât un căluş în gură.

Îl întinseră apoi pe podeaua limuzinei, la picioarele celor trei poliţişti pe care i-a culcat la pământ cu pumnii lui zdraveni şi care nu se treziseră încă.

Spre marea lui uimire, văzu pe poliţişti aşezându-se la volan lângă Luigi Purridi; automobilul a demarat cu mare viteză şi s-a oprit în faţa farmaciei în care dispăruse Fred Mac Farlan şi cei doi Perrin.

Atunci Marcel Dunot înţelese: poliţiştii, cu care se luptase nu erau poliţişti adevăraţi, ci complicii lui Luigi Purridi şi ai lui Mac Farlan!

Purridi şi omul de lângă el au sărit jos din maşină. Uşa farmaciei s-a deschis. Cei doi i-au dus înăuntru pe poliţiştii bătuţi măr de Dunot, apoi, apucându-l pe francez, unul de umeri, celălalt de picioare, l-au scos din maşină transportându-l înăuntru.

Uşa s-a închis cu un zgomot înăbuşit în urma lor.

— Proastă afacere! îşi zise Dunot.

Din momentul când a fost prins de falşii poliţişti, băiatul şi-a dat seama de situaţie; era acum în mâinile bandei „Mâna Neagră”, al cărei şef era Mac Farlan.

Fochiştii îi povestiseră lucruri grozave despre această asociaţie; cu câteva luni în urmă, unul din membrii bandei asasinase pe un vapor doi călători fără să poată fi descoperiţi.

„Mâna Neagră” stăpânea prin groaza pe care o insufla. Vai de acela care i se opunea! Şi Marcel Dunot era unul din aceia...

Cei doi indivizi care îl duceau trecură repede prin farmacia slab luminată de un singur bec electric şi intrară printr-o uşă care imita mahonul (dar care în realitate era căptuşită cu tablă groasă), în odaia din dos şi se opriră înaintea unei poliţe de zid de unde pornea un jgheab şi pe care se afla o maşină cu gaz. Un individ Voinic îmbrăcat cu un halat alb, de pânză, stătea în faţa poliţei.

Fără să scoată un cuvânt, individul apăsă pe un buton şi jgheabul se lăsă în jos, făcând loc unui tub pe care-l aşezară pe Dunot. Într-o clipă, acesta se simţi ridicat în sus ca într-un ascensor.

Bascula se opri înaintea unei deschizături; tânărul fu luat pe umeri de un negru zdravăn, care traversă cu el în spinare o bucătărie mare, un coridor şi intră într-un salon foarte luxos mobilat, luminat de un policandru sclipitor.

Pe cămin, pe etajere, pe piedestale se aflau răspândite cupe de aur şi argint. Dunot citi în trecere, gravate pe unele din ele, următoarele cuvinte:

PRESENTED TO FRED MAC FARLAN

Strongest man of the World

(Oferit lui Fred Mac Farlan, omul cel mai puternic din lume.)

Fred Mac Farlan se afla în salon, în tovărăşia unui individ mărunţel, cu chipul viclean, purtând nişte ochelari rotunzi în ramă de baga.

La vederea lui, Marcel Dunot tresări. Recunoscu în el pe unul din pasagerii de pe „Provence”.

Dar mirarea lui crescu, văzând trântit în câte un fotoliu, cu mâinile legate la spate, un bărbat şi o femeie. Ghici că erau Perrin şi sora lui.

Amândoi erau galbeni ca ceara, cu ochii roşii şi umezi de lacrimi.

Negrul care-l adusese pe Dunot îl aşează pe un scaun şi se retrase fără să scoată un cuvânt.

În salon rămăseseră numai el, cei doi Perrin, Fred Mac Farlan şi tovarăşul său cu ochelari.

Mulatrul îi flutură pe buze un zâmbet perfid.

— Cred, mister Perrin, că te-ai convins acum, zise el într-o franţuzească stricată. Îţi spusesem că prietenul dumitale (şi arătă spre Marcel Dunot) e în mâinile noastre. Nu voiai să mă crezi! Uite-l!

Am vrut ca înainte de-al suprima, să ţi-l arăt. L-ai văzut. Vai de cei care se amestecă în treburile noastre! „Mâna Neagră” nu iartă niciodată. Şi acum, după ce te-ai încredinţat de spusele mele, să sfârşim! Din pricina acestui nemernic – nemernicul era Marcel Dunot – poliţia şi-a vârât nasul în afacerile noastre, ceea ce nu ne-a împiedicat, totuşi, să vă răpim. Sunteţi acum toţi trei prizonierii noştri şi nicio putere din lume nu vă poate salva.

Să-ţi spun deci şi ultimele condiţii. Testamentul unchiului nostru, testamentul pe care îl vedeţi aici, noi nu-l vom distruge ci vă lăsăm să intraţi în posesia averii; veţi da însă deplină putere domnului James Burton, avocat, aici de faţă, care vă va vărsa cinci la sută din suma moştenită.

După ce veţi iscăli actul de împuternicire, veţi fi foarte bine trataţi. Vă vom duce într-un loc sigur, într-o vilă frumoasă, unde veţi aştepta până ce se vor îndeplini formalităţile cerute de lege. Îndată ce vom pune mâna **pe** moştenire, vă vom vărsa **suma c**uvenită şi vă vom reda libertatea. Dacă veţi încerca să faceţi ceva împotriva noastră, vă vom suprima pur şi simplu. La hotelul unde aţi tras vă cred plecaţi în călătorie, aşa că n-avem de ce ne teme.

Vă las o oră de gândire. Dacă refuzaţi să semnaţi, vă vom sili prin tortură. Şi veţi semna!

Cât despre tine, Marcel Dunot, să ne spui numaidecât cum ai fugit de pe vapor şi cum ai putut să ne dai de urmă. Ţi-am spus că vei fi ucis. Nu vreau să te chinui mult; vei muri de-o simplă înţepătură care te va trimite fără dureri pe lumea cealaltă. Cu o singură condiţie însă: Să-mi spui adevărul. Altminteri vei muri, dar în alt chip: ţi se vor scoate ochii, văgăunile îţi vor fi umplute cu sare, ţi se va pune un căluş în gură şi vei fi închis într-un dulap până ce moartea te va scăpa de chinuri.

Alege! Dar repede, căci n-avem vreme de pierdut.

Marcel Dunot stătuse până atunci nemişcat. Efortul pe care îl făcuse în lupta cu falşii poliţişti, loviturile primite şi foamea îl istoviseră de tot.

— Asta vreau şi eu – să mă explic, răspunse el cu nepăsare. Veţi vedea atunci că v-aţi înşelat, fiindcă eu nu sunt aşa cum credeţi voi. Dar mai întâi vreau să mănânc. O masă bună şi o sticlă de vin, pe urmă vom sta de vorbă.

La toate s-ar fi aşteptat Fred Mac Farlan şi tovarăşul său din partea tânărului, numai la asta nu. Un om ameninţat cu torturile cele mai grozave, care ştie bine că nu va putea scăpa de moarte, nu se gândeşte la mâncare.

Cei doi bandiţi se uitară unul la altul.

— Fii serios, băiete, murmură cu asprime mulatrul. Dacă-ţi arde de glumă, o să te facem noi să-ţi treacă pofta. Răspunde la ce te-am întrebat, ori pun să-ţi scoată ochiul stâng, aşa pentru început.

— Ei şi? Pe urmă vine rândul celui drept. N-am decât doi ochi şi, dacă mi-i scoateţi, n-o să faceţi mare scofală. Pe când aşa, o să aflaţi o mulţime de lucruri interesante... Dacă găsiţi că e mai bine să mă omorâţi, ori să mă chinuiţi, n-aveţi decât. Moartea mea n-are să împiedice ceea ce trebuie să se întâmple. Uită-te bine la mine: crezi că mă poţi sili să vorbesc dacă nu vreau eu? Ar fi ca şi când ar vrea cineva să te facă alb, mister Mac Farlan.

Ca mai toţi mulatrii, campionul mondial nu suferea să i se aducă aminte că în venele lui curge şi sânge de negru. Scrâşni din dinţi. O lucire de fiară îi clipi în ochii lui care se încrucişară cu privirea nepăsătoare şi rece a lui Dunot.

— Dă-i să mănânce, Mac Farlan, îl povăţui avocatul Burton în englezeşte.

Mulatrul îşi muşcă buzele şi trecu fără să răspundă într-o încăpere de alături de unde se întoarse cu o tavă pe care se afla o sticlă de whisky, o bucată de friptură, brânză de Olanda, pâine şi o farfurie cu scrumbii şi castraveţi.

Puse tava pe masa unde erau hârtiile şi, ridicând scaunul cu Marcel Dunot, îl duse lângă masă.

Pe urmă, tot în tăcere, tăie carnea, pâinea, brânza şi i le duse, una câte una, la gură.

Marcel Dunot nu fusese în viaţa lui mai flămând ca acum, Mâncă tot ce era în farfurie, bău o jumătate de sticlă de apă şi un pahar cu whisky.

Mac Farlan trase tot în tăcere scaunul de lângă masă, scoase dintr-o vitrină un pumnal mititel, îi examină vârful şi tăişul şi se aşeză în faţa lui Dunot.

— Acum, după ce te-ai săturat, vorbeşte. Îţi dau cinci minute; dacă în vremea asta n-ai spus ce ai de spus, ţi-am scos un ochi, zise mulatrul.

Marcel Dunot scoase un suspin de satisfacţie şi de uşurare. Mâncase cât patru. Puterile îi reveneau.

— Ca să pricepi bine ce vreau să-ţi spun, începu el, trebuie s-o iau de la început, ceea ce o să ţină cam mult – pe puţin o jumătate de oră. Vrei să-ţi spun tot, bine, o să-ţi spun. Pentru asta...

— Lasă vorbăria! se răsti Mac Farlan nerăbdător. Hai, începe!

— Numaidecât. Aş vrea mai întâi să-ţi spun ceva între patru ochi. N-ai decât să i-o spui pe urmă şi prietenului dumitale, dacă vrei. Merită, crede-mă. Deh, nu se ştie ce se poate întâmpla şi n-aş vrea să audă şi Perrin-ii. Am eu motivele mele.

Mulatrul schimbă o privire cu avocatul. Mac Farlan se sculă de pe scaun. Se apropie de Dunot şi se aplecă spre el. În clipa aceea se pomeni cu cea mai formidabilă „directă” pe care o primise până atunci în cariera lui. Scoţând un răget de taur, se răsuci şi căzu pe spate leşinat.

Când negrul îl aşezase pe Dunot pe scaun cu mâinile legate la spate, tânărul băgase de seamă că un cui, cu

care era prinsă căptuşeala la spatele scaunului, era ieşit puţin în afară.

Frecase cu multă răbdare frânghia din jurul mâinilor, de cui, şi acum, cu o sforţare supremă, o rupsese.

Fără să-şi arunce măcar ochii la Mac Farlan, care zăcea nemişcat, sări de pe scaun cu picioarele împreunate, căci îl împiedicau legăturile, şi se îndreptă spre avocat. Îl ajunse tocmai în clipa când acesta ducea mâna la buzunar ca să scoată un revolver automat şi-i trânti un pumn între sprâncene.

James Burton bătu aerul cu mâinile şi se prăbuşi, trăgând după el o măsuţă.

Fără să se sinchisească de acest ticălos, Dunot apucă pumnalul care căzuse din mâna lui Mac Farlan şi tăie frânghia din jurul gleznelor, alergă la Perrin-i, cărora nu le venea să-şi creadă ochilor, şi în câteva secunde îi dezlegă şi pe ei.

— Testamentul! Luaţi-l şi să fugim! şopti el arătându-le hârtiile timbrate de pe măsuţă.

Le întinse singur lui Perrin şi se repezi la uşa salonului.

Uşa era închisă cu o încuietoare secretă.

Marcel Dunot nu pierdu vremea şi fugi la una din cele trei ferestre. Ca şi celelalte două, aceasta era închisă şi perdelele trase. Peste geamuri se afla un oblon căptuşit cu piele. Dădu perdelele la o parte, deschise oblonul, apoi fereastra şi ieşi pe un balcon care dădea în Broadway.

Casa era tăcută, nu se vedea nicio mişcare. Tovarăşii mulatrului n-auziseră probabil nimic din ce se petrecuse înăuntru. Marcel Dunot făcu în grabă un fel de frânghie din perdele şi şnururile lor, destul de lungă ca să ajungă până jos, în stradă. Scotoci în buzunarele lui Mac Farlan, scoase dintr-unul din ele revolverul automat, dintr-altul un portofel ticsit cu bancnote şi luă o hârtie de o mie, mormăind:

— O să-i dai dumneata îndărăt după ce-ţi vei încasa moştenirea, domnule Perrin, dacă nu va fi băgat la închisoare până atunci... Acum să ne grăbim. Pe dumneata, domnişoară, o să te legăm de frânghia asta şi o să-ţi dăm drumul jos. Să nu-ţi fie frică, e destul de trainică şi o să ţină.

Tânăra fată nu răspunse; dădu doar din cap. Tremura însă toată de spaima prin care trecuse.

Ajutat de Perrin, Marcel Dunot o trecu peste balustrada balconului şi, în câteva secunde, fata fu jos pe trotuar, unde se afla în siguranţă.

Perrin vru să coboare Dunot după ea, dar acesta se împotrivi cu energie, aşa că n-avu încotro şi i-o luă înainte. De abia când îl văzu şi pe el afară de Orice pericol, Marcel Dunot se lăsă să alunece pe frânghia improvizată pe care o legase de balcon.

Broadway-ul era cu desăvârşire pustiu.

— Acum s-o ştergem... le şopti tânărul, ce-a fost mai greu s-a făcut. Mai mult ca sigur că Mac Farlan n-o să facă plângere împotriva noastră, aşa că cel mai cuminte lucru ce avem de făcut e să fugim.

Se auzi duduitul unui motor de automobil. Să fi fost al bandei „Mâna Neagră”?

Aproape imediat, se ivi dintr-o stradă învecinată un taxi modest şi la volan, Dunot, care avea vederea foarte ageră, îl recunoscu pe Luigi Purridi.

Fără să-şi piardă cumpătul, tânărul ridică mâna în care ţinea revolverul automat, luat de la Mac Farlan.

Dar şi Purridi avea vederea bună.

Maşina trecu pe lângă ei fără să oprească şi se făcu nevăzută.

Fără să schimbe un cuvânt între ei, Marcel Dunot şi cu tovarăşii săi se îndreptară în grabă.

Cu puţin înainte de a se lumina de ziuă, închiriară două

camere la un hotel din apropierea unei secţii de poliţie. Era o măsură de prevedere.

După ce mulţumiră din nou tânărului, cei doi Perrin îi povestiră că în seara trecută primiseră o scrisoare din partea avocatului Burton, care îi convoca la el în Strada ,33.

Louis Perrin, care îl cunoscuse pe Burton pe vapor, nu bănuise nimic.

Dar cum păşiră în biroul avocatului, Louis şi Jacqueline Perrin se văzură apucaţi fără veste de patru indivizi mascaţi, care îi legară, le puseră câte un căluş în gură şi-i scotociră prin buzunare. Pe urmă, după ce se înnoptă, fură târâţi într-un automobil închis şi transportaţi la farmacia care comunica, după cum ştim, cu apartamentul lui Fred Mac Farlan.

Dacă nu intervenea Marcel Dunot, ar fi fost siliţi să cedeze cererii bandiţilor „Mâinii Negre”.

— Datorită testamentului şi mulţumită dumitale, domnule Dunot, încheie Louis Perrin, vom putea intra în posesia moştenirii unchiului nostru, Jaques Maurei. Cele mai multe proprietăţi se găsesc în Louisiana şi, mai ales, în Cuba. Sunt plantaţii de trestie de zahăr, tutun şi cafea. Din câte ştiu, aceste terenuri sunt imense. Dacă vrei să ne faci o mare plăcere, vino cu noi să le vedem.

— De, nu zic ba... poate voi găsi de lucru pe acolo.

— O, nu aşa, domnule Dunot! Sper că o să iei sub conducerea dumitale una din plantaţiile noastre. O să te pui repede la curent şi sunt sigur că o să ştii ce trebuie să faci. Plantaţia va fi proprietatea dumitale şi te rog s-o primeşti ca răsplată.

— Îmi pare rău că trebuie să refuz, domnişoară, dar nu se poate. Am făcut ceea ce ar fi făcut oricare altul în locul meu. Şi apoi, pot să spun că întâmplarea a jucat rolul principal în toată afacerea asta. Dacă nu mă duceam să

deschid ventilatorul şi nu dădeam cu ochii de Fred Mac Farlan, habar n-aş fi avut de ce s-a petrecut. Dar fiindcă mă invitaţi, o să vă însoţesc cu plăcere în Cuba şi dacă o să mai aveţi de-a face cu „Mâna Neagră”, nu strică să fiu şi eu pe acolo. Mă bucur că o să mai văd şi eu lumea. Acum, noapte bună!

Şi, după ce strânse mâna celor doi Perrin, se duse în camera lui unde se culcă şi adormi numaidecât. Se trezi înainte de amiază şi găsi în holul hotelului pe Louis Perrin şi pe sora lui care îl aşteptau. Mâncară şi pe urmă se duseră la un notar unde lăsară testamentul unchiului Maurei. Notarul îi sfătui să plece numaidecât la New Orleans ca să îndeplinească formalităţile pentru punerea în posesie a moştenirii lui Jaques Maurei.

Cu dolarii luaţi de la Mac Fred Farlan şi cu cei pe care îi avansă notarul lui Louis Perrin, cei trei putură chiar în ziua aceea să ia trenul spre New Orleans, unde ajunseră fără nicio problemă. Formalităţile se îndepliniră în câteva zile.

Fred Mac Farlan şi tovarăşii săi nu mai dădeau semne de viaţă.

Necazurile celor doi fraţi Perrin păreau a se fi sfârşit. În înţelegere cu Marcel Dunot, se aflau în căutarea unui vapor cu destinaţia Cuba. Nu fu atât de lesne pe cât credeau ei, căci toate locurile erau reţinute dinainte la toate navele care plecau în cursul săptămânii.

Nemulţumiţi de această întârziere, cei trei francezi se întoarseră foarte necăjiţi la hotel.

Când îi văzu supăraţi, hotelierul îi întrebă care e pricina.

— Pricina! făcu Perrin morocănos. Pricina e că deşi aş plăti oricât, nu e chip să putem pleca la Havana.

— Pesemne că nu locuiţi de mult în America, zise deodată hotelierul.

— Aşa e, dar de ce?

— Fiindcă altminteri aţi şti că aici poţi avea orice cu

bani.

— Plătim oricât! se grăbi să spună Jacqueline.

— Atunci, ne-am înţeles, zise Perrin hotelierului. Dacă ne găseşti locuri, vei avea şi dumneata ceva pentru osteneală.

— S-a făcut, răspunse acesta.

Chiar în aceeaşi seară, pe când francezii noştri se pregăteau să se ducă la masă, hotelierul veni la ei şi le zise cu glas triumfător.

— Mare noroc aţi avut! Toată afacerea n-o să vă coste decât zece dolari. V-am găsit trei locuri la bordul vaporului „City of Cardenas”, care pleacă mâine dimineaţă la Havana. Vasul e bun şi locurile mi-au fost cedate de un spaniol a cărui soţie s-a îmbolnăvit – aş putea zice tocmai la timp.

Louis Perrin luă cele trei tichete şi dădu hotelierului suma cerută.

— Uf! m-am liniştit, murmură el.

„Mâna Neagră” neputând prăda pe cei doi de testament, făcându-i să iscălească procuri, pusese la cale o altă mârşăvie: să-i suprime pur şi simplu pe Marcel Dunot şi pe cei doi tovarăşi ai săi şi să-i înlocuiască pe Louis şi Jacqueline Perrin cu doi membri ai bandei „Mâna Neagră”, care aveau o oarecare asemănare cu ei şi, sub numele lor, să pună mâna pe bunurile şi banii milionarului decedat.

Nu-i fusese greu lui James Burton să dea de urma celor trei francezi şi să-i urmărească fără ca ei să simtă, până la New Orleans.

Când ajunse în New Orleans, James Burton se puse pe lucru. Perrin-ii şi prietenul lor Dunot, bucuroşi de apropiata lor plecare, habar n-aveau ce se unelteşte împotriva lor.

Se duseră seara la concert, iar a doua zi în zori porniră spre chei, unde era ancorat vaporul „City of Cardenas”.

— Noroc că n-o să ţină mult călătoria, zise Marcel Dunot

care compară în gând vaporaşul acela mic cu uriaşul „Rotterdam Cardenas”, care îl adusese în America.

Într-adevăr, „City of Cardenas” n-avea nimic îmbietor.

Trei negri lucrau pe punte la încărcarea vasului.

— Halal vapor! făcu Marcel Dunot.

— Drept e că e cam murdar, răspunse Louis Perrin, dar fiindcă n-o să călătorim mai mult de patruzeci şi opt de ore, n-o să avem timp să băgăm de seamă. Hai, Jacqueline!

Aproape imediat, dintr-o cabină de la pupa vaporului, ieşi un om burtos cu o barbă roşie şi cu o şapcă pe cap care salută strigând:

— Good morning gentlemen. Am desigur cinstea să mă aflu în faţa familiei Agostino Correa Mello, nu-i aşa? Foarte încântat...

— Te înşeli, domnule, răspunse Perrin.

— Eu sunt căpitanul Crockson.

Îţi spun că te înşeli, căpitane, răspunse francezul, familia Carotnia Miello, ori cum i-ai spus dumneata, nu mai pleacă; plecăm noi în locul ei.

— Ah! exclamă omul mirat. Aveţi biletele la dumneavoastră?

— Poftim, răspunse Perrin şi întinse cele trei hârtiuţe lui Archibald Crockson.

Acesta le examină cu luare-aminte şi zise, dând din cap:

— Well, sunt în regulă.

— Mulţumesc, căpitane. Şi când plecăm?

— La amiază.

Căpitanul scoase din buzunar un fluier gros de argint şi suflă în el. Un negru înalt şi slab ca un schelet veni în fugă.

— Jupiter, porunci căpitanul, condu-i pe aceşti călători la cabinele lor.

Ajunseră la o deschizătură unde se lăsa o scară cu treptele tivite cu cauciuc învechit.

— Băgaţi de seamă să nu alunecaţi, zise Jupiter.

Coborâră scara şi se opriră într-un fel de coridor.

Jupiter scoase din buzunar o cheie de aramă, deschise uşile numerotate cu 2 şi 5, care erau aproape una în faţa alteia.

— Poftiţi, scumpi gentlemeni. Una e pentru dumneavoastră şi cealaltă pentru doamna.

— Dar celelalte de cine sunt ocupate? întrebă Perrin.

— Nu ştiu domnule. Au fost reţinute. Aveţi nevoie de ceva?

— Nu ne trebuie nimic.

— Ia să vedem acum cabinele, zise Marcel Dunot.

Cei doi Perrin îl urmară şi intrară cu toţii în cabina cu numărul *2.*

Cabina 5, pe care o vizitară imediat, era la fel ca şi cealaltă.

Se înţeleseră că Jacqueline să şi-o oprească pe aceasta din urmă, pe când Perrin şi Dunot să doarmă în cabina 2.

— Ce părere ai dumneata despre vasul acesta, îl întrebă Perrin pe Dunot. Găsesc că e cam dărăpănat pentru un vapor de călători.

— De, nu prea seamănă cu transatlanticele de pe linia New York-ului... Şi-apoi, căpitanul are o mutră foarte suspectă. Drept să-ţi spun, aş fi preferat să mai aştept câteva zile, dar dacă ar fi să te iei după mutrele oamenilor, unde-ai ajunge?...

— Te temi de ceva, Dunot?

— Nu, nu, avem fiecare câte un revolver...

— Faptul că l-am văzut pe căpitan mirându-se de venirea noastră mă linişteşte întrucâtva. Nu se aştepta.

— Aşa e, totuşi să nu-l slăbim din ochi.

Urcă toţi trei pe punte”.

Încărcarea vaporului nu se sfârşise încă.

Căpitanul Archibald Crockson, cu o pipă enormă între

dinţi, supraveghea liniştit operaţiunile.

La vederea celor trei călători, strigă:

— Ei, sunteţi mulţumiţi de cabinele dumneavoastră?

Politicos, Louis Perrin afirmă că „City of Cardenas” e cât se poate de confortabil, pe când Marcel Dunot lua aminte la ce se petrece în jurul său.

Mai aruncară câteva priviri.

Archibald Crockson îşi ceru scuze de la cei trei francezi şi se duse să dea ordinele de plecare. După cum spusese, la orele douăsprezece, „City of Cardenas” ieşi în larg.

Marcel Dunot şi prietenii săi priveau de pe punte uscatul pierzându-se în zare. O bătaie de clopot îi trezi din visare.

— Adevărat, e ora dejunului, zise Dunot, o să dăm în sfârşit ochii cu tovarăşii noştri de călătorie, deşi nu i-am văzut urcându-se la bord.

Intrară cu toţii în sala de mese, unde îl văzură pe Archibald Crockson stând în capul unei mese lungi, în tovărăşia a trei indivizi cu mutre suspecte.

La intrarea francezilor, căpitanul se sculă în picioare.

— Daţi-mi voie să vă prezint pe mister Maurray, secundul meu, domnul de Cabaroni, mecanicul şef şi domnul Juricof, al doilea mecanic.

Cei trei indivizi se ridicară de pe scaune şi dădură din cap în semn de salut.

— Încântat de cunoştinţă, răspunse Perrin, dar, mă rog, unde sunt ceilalţi pasageri?

— Au pierdut vaporul. Treaba lor... n-aveau decât să vină la timp, mormăi căpitanul.

Masa fu foarte veselă. Archibald Crockson, ca şi acoliţii săi, glumeau şi râdeau întruna, totuşi Marcel Dunot îi văzu schimbând de câteva ori semne de înţelegere între ei. Se feri însă să pară mirat şi după ce se sfârşi masa le spuse că nu-i e bine şi ieşi pe punte, unde începu să examineze cu atenţie vaporul.

Ziua trecu fără niciun incident. Vaporul aluneca uşor pe apa liniştită ca un lac.

La ora şase, negrul Jupiter sună clopotul vestind cina. Marcel Dunot, Louis Perrin şi Jacqueline se duseră în sala de mese, dar rămaseră uimiţi văzând că nu e nimeni înăuntru.

— Unde sunt ofiţerii? îl întrebă Perrin pe negru.

— Căpitanul e pe puntea de comandă, iar ceilalţi au mâncat şi s-au culcat.

— Mi se pare că nu e lucru curat la mijloc, şopti Dunot lui Perrin după ce se îndepărtă negrul.

— Nu ştii cum sunt americanii, dragul meu! Nu se prea sinchisesc ei de buna cuviinţă, răspunse Perrin.

— Nu ştiu ce să spun, făcu Dunot îngândurat, dar mă tem că acest Crockson plănuieşte ceva... Poate că vrea să ne otrăvească şi atunci nu-i dă mâna să stea cu noi la masă.

— Ce-ţi trece prin minte, Dunot!

— Dragul meu, după cele ce ni s-au întâmplat, sunt îndreptăţit să bănuiesc pe toată lumea.

— St! făcu Marcel arătând spre uşă şi văzându-l pe Jupiter intrând cu un castron mare cu supă.

După ce puse castronul pe masă, negrul se retrase fără zgomot.

— Zău că încep şi eu să cred că ai dreptate, Dunot, zise Perrin. Să nu gustăm din mâncare şi să spunem negrului că avem rău de mare şi nu ne e foame.

— Doamne fereşte! Duşmanii – dacă avem – au să priceapă că ne ferim şi o să fie şi mai rău. Trebuie să-i lăsăm să creadă că am mâncat tot... Staţi că o să vedeţi numaidecât ce o să fac...

Şi Marcel se sculă, se duse la ferestruică şi vărsă în apă trei sferturi din conţinutul castronului. Se întoarse apoi la loc şi turnă restul în farfurii.

Carnea, legumele, brânza, avură aceeaşi soartă.

Marcel, Louis şi Jacqueline îşi potoliră foamea cu un codru mare de pâine. După aceea ieşiră pe punte unde rămaseră numai câteva momente, apoi se înapoiară, la sfatul lui Dunot, într-una din cabine şi se încuiară înăuntru.

— Înţelegeţi că dacă duşmanii noştri au pus otravă în mâncare, trebuie să ne prefacem că ni s-a făcut rău. Nu trebuie să ne vadă nimeni, altminteri totul va fi descoperit, le zise Marcel.

— Dar ce-ai de gând să faci? întrebă Jacqueline tremurând.

— Să petrecem noaptea împreună, închişi în aceeaşi cabină. Dacă într-adevăr au încercat să ne otrăvească, au să vină să vadă ce e cu noi. Atunci vom vedea ce e de făcut. Dacă nu vine nimeni, înseamnă că m-am înşelat.

— Sper... murmură Perrin.

— Până atunci, o să aprind lampa; văd că s-a întunecat, zise Dunot.

Trase un chibrit şi aprinse fitilul, apoi se duse şi încuie repede uşa cabinei în care trebuia să se culce Jacqueline.

— Acum, făcu el, după ce întoarse de două ori cheia în broască şi la cabina unde se aflau el, să ne gândim niţeluş la odihnă.

Jaquieline se întinse în pat şi se înveli cu pătura, pe când Louis se urcă în patul de deasupra.

Marcel Dunot scoase revolverul din buzunar şi-l examină cu băgare de seamă.

Timpul trecea cu repeziciune, fără să se simtă vreo mişcare pe coridor.

Încetul cu încetul, tânărul se linişti şi-şi bătu el singur joc de temerile lui neîntemeiate.

Se uită la ceas, căci începuse să se plictisească. Era unsprezece şi jumătate.

Mulţumit că va sfârşi în curând orele de veghe, se

întinse pe canapea ca să-şi mai dezmorţească mădularele, dar deodată tresări: auzise un zgomot uşor de paşi pe coridor.

Se ridică repede, cu auzul încordat, cu mâna încleştată pe revolver.

Paşii se apropiau. O cheie scârţâi în broască...

II

Marcel Dunot nu se clinti.

Aştepta, cu muşchii încordaţi pentru atac. Într-o clipă îşi dădu seama de situaţie.

Să-l deştept pe Perrin sau nu?

Se gândi că poate omul care umblă la uşă era singur şi că dacă va simţi ceva se va duce după ajutor.

Rămase pe loc, nemişcat.

Un om cu un felinar în mână trecu pragul. Dunot nu-i lăsă timp să vadă ceva sau să strige. Aruncă revolverul pe canapea şi-l izbi cu pumnul drept în faţă; omul scăpă felinarul din mână şi se prăbuşi fără să scoată o şoaptă.

La zgomotul pe care-l făcu felinarul spărgându-se, Louis Perrin se trezi şi sări din pat.

— St! şopti Dunot, individul acesta a intrat fără să ceară voie; i-am astupat gura cu un pumn. Nu face gălăgie şi trezeşte-o pe sora dumitale, fiindcă s-ar putea să vină şi alţii şi trebuie să fim pregătiţi. O să-l leg zdravăn pe nepoftit ca să nu se poată mişca.

După ce aruncă o privire pe coridorul pustiu şi închise iar uşa, Marcel se aplecă peste omul pe care-l credea leşinat, ca să-i lege mâinile cu şnurul perdelei din faţa uşii, dar se dădu înapoi speriat.

Omul era mort!

Pumnul lui îl izbise sub bărbie şi impactul fusese atât de puternic, încât îi rupsese şira spinării.

— L-am omorât! zise Marcel Dunot lui Perrin.

Acesta, după ce o trezise pe Jacqueline, ridică fitilul lămpii. Se întoarse apoi spre cadavru şi nu-şi putu opri o exclamaţie de mirare.

— E avocatul! şopti el.

Louis Perrin nu se înşela; omul pe care-l ucisese Marcel nu era altul decât James Burton, falsul avocat al „Mâinii Negre”.

— N-am isprăvit încă, zise Marcel, trebuie să urcăm pe punte dacă nu vrem să fim prinşi aici ca într-o cursă de şoareci. Pe urmă vom vedea noi ce e de făcut.

— Eşti gata, domnişoară Jacqueline!?

— Da, răspunse fata tremurând.

— Ţineţi revolverele în mâini şi, la comanda mea, trageţi fără cea mai mică şovăire. Nu însă înainte de-a vă...

Îşi curmă; vorba; cineva cobora scara.

— Prea târziu! făcu tânărul, necăjit. Uite ce se întâmplă dacă pierdem vremea cu palavre... Urmează-mă, Perrin, şi ia seama la sora dumitale.

Apoi, cu un sânge rece uimitor, Marcel Dunot puse revolverul la brâu, deschise uşa şi dintr-o smucitură o scoase din balamale. Ţinând-o apoi în faţă ca pe o pavăză se îndreptă spre scara care ducea pe punte.

Înaintea lui, patru inşi, cu revolverele în mâini, veneau pe coridor. La vederea lui Marcel, revolverele pocniră, dar mulţumită uşii groase de stejar, gloanţele se înfipseră în lemn şi nu-l atinseră.

Ţinând mereu înainte pavăza Improvizată, tânărul se repezi spre ei. Căzu ca un bolid peste cei patru bandiţi care îşi goliseră revolverele, dădu drumul uşii, apucă pe unul din ei de gât şi-i zdrobi beregata cu degetele lui de oţel; banditul căzu moale pe podea.

În acelaşi timp, îl izbi cu piciorul pe un al doilea bandit în pântece; îşi descleştă degetele de pe beregata celui pe

care-l sugrumase şi, cu pumnii înainte, se repezi la ceilalţi doi.

Stâlci dintr-o lovitură faţa unuia, care se lovi cu atâta putere de perete, încât îşi sfărâmă ţeasta, pe urmă se năpusti asupra celui din urmă. Acesta îşi încărcase revolverul, dar Marcel nu-i dădu răgaz să tragă. Se repezi cu capul în pântecele lui şi omul se clătină.

Cu pumnul lui zdravăn, ca o măciucă, îl izbi în creştet. Omul căzu leşinat.

— Înainte! După mine! strigă el celor doi Perrin care încremeniseră în pragul cabinei. Scena fusese atât de fulgerătoare încât n-avuseseră vreme să tragă.

Trecând peste trupurile nemişcate ale bandiţilor, Dunot se repezi pe scară şi într-o clipă fu pe punte. Louis şi Jacqueline îl ajunseră din urmă.

— Acum să cerem socoteală căpitanului, zise el.

Dar n-apucară să-şi sfârşească vorba.

Archibald Crockson apăru urmat de patru marinari.

La vederea francezilor, Crockson se opri brusc, înmărmurit. Auzise zgomotul luptei şi credea că totul **se** sfârşise şi că cei trei călători erau morţi; îi vedea însă acum vii şi nevătămaţi în faţa lui.

Archibald Crockson făcea şi el parte din banda „Mâna Neagră” şi, în ajunul plecării, James Burton venise la el şi-i ceruse să-l ajute să scape de Marcel Dunot şi de moştenitorii lui Jaques Maurei.

Lucrurile se petrecuseră foarte simplu: un servitor al hotelului unde trăseseră cei trei francezi, care era şi el afiliat bandei, venise să-i spună lui Burton că Marcel Dunot, Louis şi Jacqueline Perrin voiau să se îmbarce pentru Havana.

Avocatul plănuise atunci cum să-i suprime.

Cu câţiva dolari cumpărase biletele călătorilor care trebuiau să plece cu „City of Cardenas” şi le dăduse

hotelierului care-i găzduia pe francezi.

Credea că, după ce-i va otrăvi în cursul drumului, va putea pune lesne mâna pe moştenirea lui Jaques Maurei.

Dar nu ştia cu cine are de-a face.

Văzând că încercarea dăduse greş, Archibald Crockson luă o hotărâre rapidă: să sfârşească imediat cu francezii.

— Întoarceţi-vă numaidecât în cabinele voastre! le porunci el, cu glas răguşit.

— Ce face? Ce-ai spus? făcu Marcel Dunot, care înţelesese foarte bine. Staţi niţel că-i arăt eu lui.

Şi zicând acestea, tânărul francez apucă un drug de macara, care se afla aruncat pe punte şi se repezi spre Crockson, strigând:

— Perrin, Jacqueline! Trageţi! Trageţi! Trageţi în grămadă!

Drugul se abătu ca o măciucă peste capul lui Crockson care se turti ca o portocală.

Cuprins de o furie turbată, tânărul francez învârtea drugul în jurul său, zdrobind capetele şi piepturile marinarilor, pe când Perrin îi culca la pământ cu gloanţe pe fugari.

De pretutindeni apărură marinarii şi fochiştii vaporului, care făceau toţi parte din banda „Mâna Neagră” înarmaţi cu lopeţi, cleşti, pumnale şi revolvere.

În curând Marcel Dunot şi Perrin fură înconjuraţi de o mulţime care urla:

— Aoleu!

— M-a omorât!

— Tâlharule!

— M-a dat gata!

Marcel învârtea mereu drugul şi izbea unde nimerea.

Fără să-i pese de loviturile pe care le primea, sfărâma capetele cu drugul lui grozav, plin de sânge şi de bucăţi de creier.

Bandiţii căzeau seceraţi, care cu capul zdrobit, care cu pieptul sfâşiat.

Dar Marcel Dunot nu înceta măcelul. Rând pe rând, domnii Murray, Cabaroni, Juridicof, toţi ofiţerii lui „City of Cardenas”, fură ucişi.

După ce sfărâmă ţeasta celui din urmă bandit, Marcel Dunot se opri; **avea** un glonţ în umăr şi nenumărate crestături de cuţit la braţe şi pe piept.

— Gata! Cine mai pofteşte? strigă el cu glas detună tor, privind încruntat împrejur.

Îi răspunseră doar horcăielile bandiţilor în agonie.

— Sunt toţi răniţi sau morţi, zise Louis P-rrin.

Ce om grozav eşti dumneata, Dunot! Nu mi-aş fi închipuit să fii atât de puternic... Ştii că te-ai putea lua la întrecere cu oricare luptător? Nu cred că s-ar găsi cineva să te biruie...

— Mi s-a mai spus, răspunse el dând cu nepăsare din umeri. Acum să vedem dacă a mai rămas vreunul. Încărcaţi-vă revolverele, dragii mei, şi să mergem să vizităm vaporul ca să nu ne expunem la vreo surpriză neplăcută.

— Haidem, zise Louis Perrin.

Cu hainele rupte, plin de sânge, cu drugul de fier pe umăr, Marcel porni urmat de cei doi prieteni ai săi.

Cercetă cu de-amănuntul cabina de comandă, bucătăria, calele, posturile echipajului, sala maşinilor şi în urmă cabinele de călători şi salonul, dar nu găsi pe nimeni.

Toţi marinarii, împreună cu personalul vaporului, până şi negrul Jupiter, luaseră parte la luptă şi zăceau în momentul acela întinşi pe punte.

Vaporul, lipsit de conducător, plutea acum la întâmplare pe marea pustie, încetinindu-şi din ce în ce mersul, deoarece nu mai avea cine să bage cărbuni în cuptoarele cazanelor.

— Ei, iată-ne stăpâni pe „City of Cardenas”! zise Marcel Dunot când se încredinţă că n-a mai rămas nimeni în afară de ei pe vapor. Aşteptaţi-mă aici, mă duc să opresc maşinile, altminteri s-ar putea întâmpla să ne ciocnim cu vreun vapor.

— Şi, lăsându-i pe Perrin-i pe punte, tânărul mecanic coborî în sala maşinilor şi le opri; După aceea se întoarse la cei doi francezi şi le zise:

— S-a făcut, dar n-am sfârşit încă. Trebuie să mă ajutaţi, dumneata, Perrin, să arunc cadavrele în mare.

— Dar unii din ei n-au murit încă, făcu Jacqueline cu milă.

— Ei şi? Au vrut să ne omoare... Mi-a rămas un glonţ de-al lor în umăr, fără să mai număr rănile de cuţit care mi-au ciuruit pielea... Şi să-mi fie milă de ei? Ai uitat, domnişoară, că erau gata să ne otrăvească? Hai, vino. Perrin, o să isprăvim repede. Nu sunt decât vreo douăzeci.

— Eu mă duc în cabina de comandă... nu pot să văd aşa ceva.

— Fă cum vrei, domnişoară, zise Marcel cu îngăduinţă, şi se apucă să arunce leşurile în mare, ajutat de Perrin.

După două ceasuri de muncă istovitoare, cei doi francezi aruncaseră peste bord toate cadavrele, chiar şi pe cele ale falsului avocat şi ale indivizilor rămaşi jos pe coridor.

Se spălară apoi de sânge la pompa vaporului şi se întoarseră la Jacqueline.

Începuse să se lumineze de ziuă.

— Dragul meu, zise Marcel Dunot lui Perrin, nu mai reuşesc să-mi leg rănile ca să...

— Oh, domnule Dunot, îl întrerupse Jacqueline, dar eu unde sunt? Să mergem jos să te pansez.

— Nu e nevoie să mergem până acolo, domnişoară, zise Marcel, cabina comandantului e mai aproape. Drept să-ţi spun, sunt cu desăvârşire istovit, Vom găsi, cred, în cabină

tot ce ne trebuie.

— Bine, haidem, în vremea asta Louis o să stea de pază ca să vadă dacă nu se întâmplă ceva pe vapor.

— Da, da, duceţi-vă, încuviinţă Perrin.

Sprijinit de tânăra fată, căci o rană pe care o avea la picior începuse să-l doară cumplit, Marcel Dunot se duse la cabina lui Archibald Crockson.

După cum îşi închipuise, Jacqueline găsi aici, într-un dulăpior, o farmacie portativă în care se aflau câteva doctorii şi bandaje, pregătite anume pentru pansamente, şi-i legă cu pricepere rănile.

De abia apucă să sfârşească şi bietul băiat, după ce îngână câteva cuvinte de mulţumire, se lăsă pe o canapea şi adormi numaidecât.

Când se trezi, soarele era deja sus.

Se ridică de pe canapea şi privi câteva momente buimăcit în jurul lui. Încetul cu încetul, îşi aduse aminte ce se petrecuse. Se îndreptă spre uşa cabinei şi ieşi pe punte.

Zâmbi văzându-i pe Jacqueline şi pe Louis Perrin dormind adânc în fotoliile de pânză ale vaporului.

Fără să-i trezească, Marcel Dunot urcă pe puntea de comandă ca să vadă dacă nu se zăreşte vreun vapor; dar marea era calmă şi pustie, doar câţiva nori subţiri se fugăreau pe cer.

Unde se găsea acum „City of Cardenas”?

Habar n-avea. Dar fiindcă vaporul stătea pe loc, putea rămâne acolo cine ştie câtă vreme în mijlocul oceanului. În cazul acesta, puteau muri de foame.

— Ne aflăm în mijlocul golfului Mexic, îşi zise el. Deci uscatul trebuie să fie la vest. Vom vedea noi ce o să mai fie... Înseninat, tânărul sări în picioare şi strigă:

— Ei, Perrin! Scoală! Scoală, n-auzi?

Louis Perrin şi Jacqueline tresăriră şi priviră buimăciţi în jurul lor.

— Nu vă speriaţi, nu a nimic, le zise el, râzând.

Ştiu că aţi dormit, nu glumă! Nu spun asta pentru dumneata, domnişoară Jacqueline, adăugă el fetei, dar, pe când dormeaţi, m-am gândit la ce avem de făcut. Aici în niciun caz nu putem rămâne.

— Şi unde să ne ducem? îl întrebă Louis Perrin privindu-l uimit.

— Adică, vreau să spun că trebuie să îndreptăm vasul spre uscat. La uzina Pordon, unde am lucrat, am învăţat – ca să mă distrez – cum să conduc o maşină cu aburi. După cum văd, maşina vaporului nostru e foarte simplă şi cred că o să mă descurc. Dumneata, Perrin, aşază-te la cârmă şi îndreaptă vasul spre apus, până ce vom zări uscatul. Eu voi fi la cuptoare. În vremea asta, domnişoara Jacqueline o să ne facă de mâncare. Am descoperit un dulap plin cu de toate.

— Cu mare plăcere! strigă fata încântată.

Şchiopătând, Marcel coborî la maşini. Câţiva cărbuni de abia mai licăreau în cuptorul cazanelor. Totuşi, tânărul reuşi să aprindă focul; umplu cuptorul şi puse în mişcare pompa de apă. În curând manometrul arătă că presiunea creştea.

Totuşi, tânărul nostru prieten mai avea încă multe de făcut.

III

Marcel Dunot era un băiat viteaz şi curajos.

L-am văzut de ce e în stare!

Dar, cu toată energia lui, de abia putu porni vaporul.

Închipuiţi-vă un copil – căci nu împlinise încă optsprezece ani – ieşit de-abia de câteva zile din spital, slăbit încă de rănile pe care le căpătase la Chicago, istovit, plin de noi răni, cu un glonţ înfipt în umăr, trebuind să care

cărbuni pentru două cazane mari, având fiecare din ele câte trei cuptoare adânci de trei metri. Aceasta era situaţia în care se afla Marcel Dunot.

Şi cu neputinţă să se lase o clipă pradă odihnei...

Trebuia să îndoape mereu cuptoarele şi să care într-una cărbuni. Aşa că, după câteva ceasuri de muncă istovitoare, simţi că nu mai are putere şi că va cădea leşinat. Din pricina eforturilor pe care le făcea, rana de la picior se deschisese iar şi sângele curgea uşor.

Se înarmă cu toată energia de care mai era în stare şi izbuti să urce pe punte. Dar, de-abia făcu un pas şi, din pricina legănării vaporului, se poticni şi căzu.

— Ajutor! strigă el cu glas slab.

Din fericire bucătăria nu era departe şi Jacqueline îl auzi.

Alergă la el şi-l găsi întins pe spate. Îl ajută să se ridice, îl duse în sala de mese şi-l culcă pe o canapea.

Marcel Dunot încercă să se ridice, dar scoase un geamăt de durere şi căzu îndărăt pe canapea.

— Sânge! strigă înspăimântată Jacqueline.

— Nu e nimic... rana de la picior... murmură el cu glas slab.

— Trebuie neapărat să-ţi schimb pansamentul, zise fata.

— Eşti prea bună cu mine, domnişoară...

— Dacă ţi se pare că sunt bună, atunci te rog să m-asculţi.

— Te ascult!

— Foarte bine. Stai aici şi, mai ales, nu te mişca, altminteri se porneşte şi mai tare sângele. Eu mă duc s-aduc pansamente din cabina comandantului.

Jacqueline Perrin ieşi cu paşi sprinteni din salon. Se întoarse după câteva momente însoţită de fratele ei, care aducea în braţe dulăpiorul cu medicamente.

— Ei, ce e, Dunot dragă?

— Sunt cam obosit. Cum stai cu meseria de cârmaci, ai

prins meşteşugul?

— Şi încă foarte bine! E un fleac! De aceea m-am gândit că Jacqueline mă poate înlocui, iar eu să mă cobor la maşini unde o să-mi arăţi dumneata ce trebuie să fac. O să vâr eu cărbunii în cuptor până ce te mai înzdrăveneşti dumneata.

— Minunat! făcu Jacqueline. Acum o să te pansez, domnule Dunot, şi pe urmă voi coborî cu fratele meu să-i arăţi cum să manevreze. În vremea asta eu o să vă pregătesc dejunul şi, după ce vom mânca, te vei duce frumuşel să te culci.

Fata îi dezlegă zâmbind pansamentele, spălă rănile şi le legă la loc cu fâşii curate, în vreme ce Perrin se întorsese la cârmă.

După ce sfârşi cu pansatul, Jacqueline se duse iar la bucătărie să pregătească masa.

Rămas singur, Marcel Dunot ascultă cu atenţie duduitul maşinilor şi băgă de seamă că se răreşte din ce în ce. Fiindcă se simţea mai înviorat, se sculă de pe canapea şi cu paşi rari urcă pe puntea de comandă.

Să tot fi fost ora şase seara. Nori groşi, roşiatici din pricina razelor de soare în asfinţit, se îngrămădeau pe cer. Se stârnise un vânt rece care agita undele.

Ajuns pe puntea de comandă, Marcel se apropie de Louis Perrin care, cu pumnii încleştaţi pe cârmă, se uită cu atenţie la compasul din faţa lui.

— Ei. Cum merge? întrebă el. Parcă s-ar strica vremea...

— Văd şi eu, dar ce e de făcut?

— Nimic. Aş fi însă de părere să mâncăm repede ceva şi să ne ducem amândoi la maşini, căci nu cred să mai fie mulţi cărbuni în cuptoare. Să arăţi mai întâi surioarei dumitale cum să ţină cârma, pe urmă vom vedea noi ce-o mai fi... Nu cred să fim departe de uscat.

— Bine. Jacqueline, ia vino încoace!

Tânăra fată veni în fugă. Făcu o mutră nemulţumită când îl văzu pe Dunot şi, după ce Louis îi spuse cum stau lucrurile, se duse la bucătărie şi se întoarse cu castronul cu supă, puse şi ce mai rămăsese din şuncă pe masă şi se apucă să mănânce.

Sfârşiră repede.

Louis Perrin îi arătă ce trebuie să facă, pe urmă cei doi bărbaţi coborâră în sala maşinilor.

Îndrumat de Marcel, Louis alergă de colo până colo, umplea cuptoarele cu cărbuni, golea cenuşa, înteţea focul şi, peste puţin timp, maşina începu să duduie şi să se învârtească mai repede.

Vremea însă se stricase. Vântul sufla tot mai cu furie, stârnind talazuri mari care se izbeau cu putere de cheresteaua şubredă a vaporului.

În fiecare moment, uşile cuptoarelor se deschideau din pricina tangajului şi cărbunii aprinşi se împrăştiau pe jos.

Cei doi tineri de-abia puteau prididi cu închisul cuptoarelor, aşteptând o clipă de acalmie ca să poată băga cărbunii aprinşi la loc.

Cu unsul maşinilor mergea şi mai greu: Louis Perrin era ameninţat în fiecare clipă să alunece printre motoare şi să fie strivit.

Şi cu cât înainta vaporul, cu atât furtuna devenea mai înspăimântătoare. Vasul juca pe valuri ca o coajă de nucă.

În faţa primejdiei, Marcel Dunot îşi recăpătă vechea lui energie. Nu mai simţea nicio durere, nu-i mai păsa de răni, alergă unde era nevoie de prezenţa lui. Înteţea focul, umplea cazanele, închidea uşile cuptoarelor, căra cărbuni. Era pretutindeni în acelaşi timp.

Nici Louis Perrin nu se lăsa mai prejos.

Dar cu toate eforturile lor, cei doi tineri de-abia pridideau. Şi o grijă mare îi frământa: ce făcea Jacqueline singură pe punte, neştiutoare în conducerea unei nave.

Pe la mijlocul nopţii, furtuna fiind tot mai înspăimântătoare, Louis Perrin nu se mai putu stăpâni şi-i zise lui Marcel:

— Mă duc să văd ce face Jacqueline.

— Bine, du-te, numai bagă de seamă să nu te ia vântul pe sus.

— O să mă păzesc.

Dar de-abia-şi sfârşi vorba şi o zguduitură grozavă a făcut să se cutremure vasul.

„City of Cardenas” se apleca atât de tare, când pe o parte, când pe alta, încât tinerii nu-şi mai puteau ţine echilibrul şi se rostogoliră pe duşumeaua de tablă.

Uşile cuptoarelor se deschiseseră din pricina smuciturii şi o năvală de cărbuni aprinşi se împrăştiară în toată încăperea.

Marcel şi Perrin de-abia avură timp să se scoale casă nu fie arşi de vii.

Poticnindu-se la fiecare pas, ajunseră cu greu la scăricica de fier care ducea pe punte şi se încleştară de ea cu toate puterile pentru a nu fi smulşi şi izbiţi cu capul de pereţi.

— Hai să vedem ce e cu... vru să spună Marcel.

Dar o nouă zguduitură făcu vasul să trosnească din toate încheieturile; în aceeaşi clipă, un val sparse luminatorul şi apa năvăli cu furie peste cărbunii aprinşi.

Un abur gros umplu sala maşinilor şi cărbunii se stinseră cu un sfârâit jalnic.

— Sus... repede... ne scufundăm! răcni Louis Perrin, repezindu-se pe scară cu sprinteneala unei maimuţe.

Marcel Dunot urcă liniştit treptele.

Cu toate că vaporul se clătina îngrozitor, cei doi tineri, pe jumătate înăbuşiţi de aburi, ajunseră în sfârşit la deschizătura care ducea pe punte.

Dar ce spectacol grozav îi aştepta aici!

Parapetul fusese smuls de valuri şi făcut bucăţi, bărcile de salvare sfărâmate şi împrăştiate pe jos.

Un vânt turbat făcea marea să clocotească. Noaptea era neagră ca păcura.

Pe cer, nori groşi alergau cu o repeziciune nebună.

Coşul de tablă, răsturnat de un val, zăcea pe punte reţinut de lanţurile cu care fusese legat şi se izbea cu vuiet de sfărâmăturile salonului.

În mijlocul acestor ruine, numai puntea de comandă mai ţinea piept prăpădului.

Dar unde era Jacqueline?

— Hai să vedem ce e cu biata soră-mea! răcni Perrin, prin urletele grozave ale furtunii.

— Haidem, răspunse Dunot hotărât.

Dar nu era lucru uşor.

Totuşi, cei doi bărbaţi porniră prin întuneric, Agăţându-se de tot ce întâlneau în cale, târându-se printre sfărâmăturile acoperite de apă, riscând de zeci de ori să fie zdrobiţi sau azvârliţi în mare, izbutiră, în sfârşit să ajungă la scara punţii.

Se folosiră de o scurtă acalmie pentru a urca treptele. Când ajunseră pe punte, o zăriră pe Jacqueline zăcând pe podea, pe când alături de ea, roata cârmei şi capacul de aramă al busolei, smuls şi sfărâmat de un val, se rostogoleau de colo, colo cu zgomot.

Nebun de durere, Louis Perrin se repezi la fată şi o luă în braţe.

O smucitură a vaporului era cât p-aci să-i azvârle pe amândoi în mare, dacă Marcel Dunot nu l-ar fi apucat cu o mână de guler, încleştându-se cu cealaltă de parapet.

— Bagă de seamă... îi strigă el, simţind cum, din cauza sforţărilor, i se deschidea iar rana de la umăr.

— Ce, ce-ai spus? întrebă Perrin pe care disperarea îl năucise.

— Să coborâm în cabine la adăpost. Calcă încet şi cu băgare de seamă ca să nu cazi.

— Bine, mergi înainte, că te urmez, răspunse Perrin, dezmeticindu-se puţin.

Dunot îi dădu drumul prietenului său şi se îndreptă încet spre scară unde ajunse fără prea multă greutate.

Coborî treptele, urmat de Perrin, care o ţinea în braţe pe Jacqueline şi intră în cabina lui Archibald Crockson, care se afla chiar sub puntea de comandă. Pe urmă, după ce închise bine uşa solidă de stejar, ajută prietenului său să o culce pe Jacqueline în patul comandantului şi începu să cotrobăiască prin întuneric după cutia de chibrituri pe care o văzuse pe o măsuţă.

Dar cutia căzuse pe jos şi cu mare greutate o putu găsi. Din fericire nu se udase.

Marcel aprinse o lampă cu petrol agăţată în perete.

— Gata! zise el. Dacă e vorba să ne înecăm, cel puţin să vedem. Ce furtună, sfinte Dumnezeule! Maşina e plină de apă, cârma ruptă, vaporul pe jumătate sfărâmat... Tare mă tem că de astă dată am băgat-o pe mânecă şi nici chiar Crockson însuşi nu ne-ar putea scăpa.

Perrin nu-i răspunse.

Marcel se întoarse şi-l văzu aplecat peste Jacqueline, care nu dădea niciun semn de viaţă.

Tânăra fată avea o rană mare la frunte prin care se scurgea o dâră subţire de sânge.

Dunot alergă şi luă sticla de apă din cercul ei de mahon, care rămăsese întreagă, cu toate zguduiturile vaporului, apoi un şervet, îl udă şi îi zise lui Perrin:

— Lasă-mă pe mine să văd ce are. Acum e rândul meu s-o îngrijesc.

Cu blândeţe, dar hotărât, Marcel Dunot îl împinse la o parte pe prietenul său şi spălă binişor cu şervetul obrajii fetei. Văzu cu bucurie că rana era uşoară; fata se lovise în

cădere cu capul de podea. După ce spălă sângele, Marcel rupse o fâşie din şervet şi pansă rana; pe urmă sorbi dintr-o înghiţitură apa care mai rămăsese în sticlă.

— Sora dumitale e numai leşinată, zise el lui Perrin, care căzuse istovit pe o canapea. Să ne odihnim şi noi niţel, fiindcă drept să-ţi spun, nu mă mai ţin picioarele.

Se întinse pe canapea şi, cu toate că vaporul se clătina grozav, şi cu tot urletul pe care-l făcea apa lovindu-se cu furie de pereţii vasului, adormi numaidecât.

Liniştit acum în privinţa Jacquelinei, Louis Perrin făcu la fel.

Cel dintâi care se deşteaptă din somn fu Marcel. Se bucură ca un copil când zări prin Ochiul de geam al cabinei cerul albastru şi senin ca o oglindă.

„City of Cardenas” şchiopăta, uşor înclinat spre tribord, dar nu se mai clătina ca în ajun.

Marcel se ridică de pe canapea; nu-şi putu stăpâni însă un geamăt când puse piciorul jos. Îşi înfrânse totuşi durerea şi, şchiopătând, se îndreptă spre uşa cabinei pe care o deschise destul de lesne.

Ieşi pe punte şi văzu că marea era cu desăvârşire calmă.

Puntea, uscată acum, era plină de tot felul de sfărâmături.

Marcel Dunot înălţă din umeri cu nepăsare; un singur lucru îl preocupa: să găsească undeva ceva de mâncare, căci nu mai putea de foame.

Din fericire, magazia cu provizii era neatinsă. Tânărul francez coborî în ea şi veni cu două şunci şi un săculeţ cu făină, pe care le duse în bucătărie...

Se întoarse apoi în cabina unde îi lăsase pe tovarăşii săi de drum şi-i găsi stând de vorbă.

După ce o felicită sincer pentru curajul ei, Marcel Dunot îi spuse Jacquelinei că a găsit ceva de mâncare şi-i

mărturisi că nu mai poate de foame.

— Parcă eu nu! zise fata zâmbind. Şi unde sunt proviziile?

— Le-am dus în bucătărie, domnişoară.

În câteva minute, Jacqueline improviză o masă modestă la care adăugară şi o sticlă cu vin pe care Louis Perrin o găsi într-unul din dulapurile răposatului Archibald Crockson.

După ce-şi potoliră foamea, Marcel şi Perrin se duseră pe puntea de comandă ca să pândească vreun vas în trecere, pe când Jacqueline luă asupra ei conducerea menajului.

Trecură astfel douăzeci de zile, fără ca să se zărească vreun vapor.

Noroc că vremea era frumoasă şi proviziile îndestulătoare.

Deşi era rănit la umăr, Marcel Dunot se vindecă repede, datorită constituţiei lui robuste. Rănile se cicatrizau văzând cu ochii.

În zorii celei de-a douăzeci şi una zile, Marcel, care stătea de veghe pe punte, scoase un ţipăt de uimire: curenţii împinseră, probabil, peste noapte vaporul, căci se afla acum la mai puţin de o jumătate de milă de o coastă stâncoasă.

— Pământ! Pământ! răcni Marcel Dunot nebun de bucurie.

Era într-adevăr uscatul... nu se înşelase.

Dar deodată tăcu, auzind detunături de armă.

Un glonţ se izbi de parapet, la doi metri de el.

Aşadar, în clipa când nenorociţii naufragiaţi se crezură la capătul suferinţelor, li se iveau alte primejdii în cale...

Peste epava micului vapor „City of Cardenas”, plecat cu trei săptămâni în urmă din New Orleans, năvălea apa cu furie. Dintr-o clipă într-alta, sfărâmătura care mai

rămăsese din vasul naufragiat nu va mai putea ţine piept.

Pe puntea care mai dăinuia totuşi şi pe care valurile nu ajungeau încă, stăteau trei inşi, care cercetau curioşi coasta. Erau: Marcel Dunot, Louis Perrin şi sora acestuia, Jacqueline. Priveau înmărmuriţi...

Cum adică? După ce era cât p-aci să fie asasinaţi de banda „Mâna Neagră”, după ce scăpaseră din ghearele morţii şi rătăciseră zile şi săptămâni fără ţintă, ţinând piept valurilor, acum când să coboare pe uscat să fie întâmpinaţi cu gloanţe?

— Alta acum! făcu Marcel Dunot uluit.

— Ce e? întrebară ceilalţi doi.

— Nu vedeţi că trag în noi de pe mal?

— Visezi, Dunot dragă... zise Perrin.

— Ba nu visez deloc. N-auziţi pocniturile?

— Ba da, se aud foarte bine! strigă Jacqueline în gălbenindu-se.

— Ce-o mai fi şi asta? întrebă Louis Perrin nedumerit.

— Nici eu nu ştiu.

— N-o fi şi acum tot „Mâna Neagră”?

— Sigur nu, dar trebuie să ne păzim pielea. Aţi auzit? Au tras iar...

Împuşcăturile se înteţeau.

— Tare aş vrea să ştiu cum s-o fi numind locul unde ne aflăm, zise Marcel, scărpinându-se la ceafă.

— Lasă că o să aflăm numaidecât. Nu vezi cum ne împinge curentul spre mal?

În vremea asta, epava lui „City of Cardenas”, împinsă de valuri, se apropia cu repeziciune de uscat.

Francezii noştri zăriră în curând o mulţime de oameni risipiţi printre stânci, care trăgeau fără întrerupere spre ei.

Vuietul detunăturilor devenea asurzitor. Câteva gloanţe rătăcite se înfipseră în cheresteaua vaporului.

Marcel Dunot, Louis Perrin şi Jacqueline se adăpostiră

după cabina de comandă de unde puteau vedea bine ţărmul.

— Sunt oameni care se bat între ei, zise Marcel. Dar prost mai trag, dobitocii!

— Trebuie să fie nişte sclavi negri care s-au răsculat împotriva stăpânilor lor şi acum îi potolesc cu gloanţe. Tata îmi povestea adesea că răposatul meu unchi a fost nevoit să ia astfel de măsuri împotriva negrilor care lucrau pe plantaţiile lui.

— Ai rămas în urmă cu istoria, Perrin dragă, făcu Marcel râzând. De mult nu mai există sclavi, nici în Cuba şi nici aiurea. De altminteri, nimic nu ne îndreptăţeşte să credem că ne aflăm în faţa acestei insule.

— Eu zic că nu poate fi alta. Iauzi! Vorbesc spaniola.

Epava înainta mereu. Ajunse la vreo două sute de metri de stânca înaltă, cu pereţii drepţi ca un zid, şi al cărei pisc domina marea. Naufragiaţii auzeau, din locul unde se aflau, zbierete şi frânturi de fraze de-ale luptătorilor.

— Caramba!

— Traditore – (trădătorule!).

— Ladrone! (Tâlharule!).

— Muerte a Zoccopastro! (Moarte lui Zoccopastro!).

— Viva el libertador! (Trăiască eliberatorul!).

— Ce tot spun? îl întrebă Louis Perrin pe Marcel.

— Habar n-am!

O smucitură puternică zgudui vaporul, care se aplecă uşor pe o parte şi rămase înţepenit.

Zguduitura fu atât de puternică, încât cei trei naufragiaţi căzură unii peste alţii.

Se ridicară de jos şi priviră cu teamă în jur. „City of Cardenas” se împotmolise la piciorul stâncii, înconjurată de bolovani mari udaţi de spumă.

La vreo sută de metri depărtare se vedea o mică plajă cu nisipul foarte fin.

— Aşa... iată-ne şi aici! făcu răsuflând uşurat Marcel. Acum e vorba cum facem noi să ajungem la mal. Cred că singurul mijloc ar fi să fabricăm o plută care să ne ducă repede pe uscat.

Ca şi până atunci, Louis Perrin şi soralui fură de acord cu isteţul lor prieten.

În mai puţin de o jumătate de oră făcură din câteva scânduri şi frânghii de pe bord o plută mică, pe care o aruncaseră în apă şi se suiră pe ea. Cei doi bărbaţi împinseră pluta spre ţărm, servindu-se de două lopeţi găsite într-una din bărcile de salvare şi după zece minute ajunseră pe plajă.

Lupta de pe mal era acum mai puţin violentă.

Naufragiaţii săriră pe ţărm şi scoaseră un suspin de uşurare.

— Uf! făcu Marcel Dunot, parcă tot mai bine **e** pe uscat...

— Adevărat! răspunse Perrin. Nu credeam că o să mai simt vreodată pământul sub picioare.

— Dacă nu era domnul Dunot, fii sigur că nu-l mai simţeai, zise Jacqueline zâmbind.

— Exagerezi, domnişoară! răspunse el stânjenit. Am făcut fiecare din noi ce-am putut. Parcă eu m-aş fi tămăduit atât de curând dacă nu mă îngrijeai dumneata! Acum aş zice s-o ştergem de aici. Părerea mea e s-o luăm de-a lungul ţărmului până ce vom găsi o potecă să ocolească stânca. Nu se poate să nu dăm de vreoun sat unde să rugăm pe cineva să ne ducă la oraşul cel mai apropiat, ca să putem vorbi cu consulul francez.

Ideea fu primită cu entuziasm. Fără să piardă vremea, naufragiaţii porniră la drum. Deodată Jacqueline scoase un ţipăt:

— Ia uitaţi-vă acolo!

Tinerii întoarseră capul în direcţia arătată de Jacqueline

şi văzură epava vasului „City of Cardenas” alunecând printre stâncile unde fusese înţepenită, apoi pierind într-un vârtej de spumă.

— Era şi timpul s-o ştergem, altminteri ne duceam cu toţii la fund, zise Marcel Dunot.

— Principalul e că suntem pe uscat, răspunse Louis Perrin mulţumit.

Fără a se mai uita înapoi porniră mai departe. După ce străbătură o distanţă de vreo cinci sute de metri, văzură o potecă îngustă care şerpuia printre stânci şi o luară pe acolo.

Auzeau mereu deasupra capetelor lor răcnetele combatanţilor şi detunăturile de armă, dar niciun glonţ n-ajungea până la ei fiind apăraţi de pereţii înalţi ai stâncii.

Deodată, după ce cotiră după un colţ de stâncă, zăriră o trupă de peste două sute de oameni care alergau înspre ei urlând.

Înfăţişarea lor era destul de suspectă. Unii veneau călare pe catâri cu hamuri multicolore, de care atârnau o sumedenie de clopoţei, alţii pe jos, catârii lor fiind probabil ucişi în luptă. Erau încălţaţi cu cizme galbene cu carâmbi înalţi şi cu pinteni mari la călcâie. La brâu aveau pumnale lungi, iar în mâini puşti şi carabine pe care le agitau zbierând ca nebunii;

— Ce sălbatici! făcu Marcel Dunot oprindu-se în loc.

— Nu ne rămâne decât să ne predăm, zise Louis Perrin, sunt peste o sută! Doamne, Doamne, ce ţară şi America asta! Ce n-aş da să mă văd iar în Franţa...

— Stai frate, ce te sperii degeaba? răspunse foarte calm Marcel. Oamenii aceştia nu au nimic cu noi, altminteri ne-ar fi împuşcat la repezeală. Nu-ţi fie frică, domnişoară Jacqueline, o să vezi că o să fie bine.

— O, dacă eşti dumneata cu noi, nu mi-e frică, domnule Dunot, zise fata zâmbind.

În vremea aceasta, gloata se apropie. Cei trei francezi se opriseră în loc şi aşteptau.

— Vi va el căpitan Croumac! (Căpitanul Croumac să trăiască) strigau ei.

— Viva el valenţe marinero! (Trăiască viteazul marinar!).

— Viva el tant noble hombre! (Trăiască acest nobil bărbat).

Împuşcături trase în aer şi gesturi de entuziasm însoţeau aceste cuvinte, ca o urare de bun venit.

Deşi nu ştiau spaniola, Marcel Dunot şi tovarăşii săi înţeleseră numaidecât că n-aveau de-a face cu duşmani.

Un individ voinic, cu faţa bronzată, cocoţat pe un catâr şi care părea să fie şeful trupei, se apropie de Marcel Dunot şi strigă vesel:

— Valga me dios, soy muy feliz de encontrar ustet sennori. Entonces, el probre buque e perdido! Esta austed el capitan Croumac?[1].

Marcel Dunot se uita cu gura căscată neînţelegând o vorbă din ce i se spunea.

Totuşi răspunse:

— Nu ştiu ce spun... înţeleg... eu francez... francezos...

Omul începu să râdă. Se întoarse apoi spre însoţitorii săi şi le zise în spaniolă:

— E chiar căpitanul Croumac, dar nu ne cunoaşte limba.

— Să-l luăm cu noi! răcniră câţiva. E un viteaz! Ne va ajuta!

— Foarte bine, zise individul, apoi, întorcându-se spre cei trei francezi, le făcu semn să-l urmeze.

Aceştia ascultară şi se amestecară printre spanioli, care se întoarseră din cale şi se îndreptară spre vârful stâncii de unde se mai auzeau şi acum câteva împuşcături.

---

1 **Aşa să-mi ajute Dumnezeu! Sunt fericit că te întâlnesc, domnule! Aşadar, bietul vapor s-a înecat! Dumneata eşti căpitanul Croumac, nu-i** aşa?

— Grozav aş vrea să ştiu unde ne aflăm, murmură Louis Perrin.

Tânărul francez îşi trudi creierul ca să-şi aducă aminte bruma de geografie din şcoala primară şi strigă individului călare pe catâr:

— Cuba? Asta Cuba?

— Nu, Honduras, Republica Hondura, căpitane, răspunse cel întrebat.

Marcel Dunot înţelese şi repetă prietenilor săi cele ce-i spusese individul.

— Şi. Yo soy el valenţe general Francisco Gurgel del Amarai, liberatador de la Republica[2].

Cei trei francezi **se** înclinară stăpânindu-şi un zâmbet: „viteazul general" părea mai degrabă un bandit.

Neavând posibilitatea să stea cu el de vorbă, Marcel tăcu. Mica **trupă însă** înainta zbierând mereu:

— Viva el valenţe capitan Croumac[3].

— Pesemne că eu sunt viteazul căpitan Croumac. **Îşi** zicea Marcel **Dunot. La urma urmei, de** ce nu m-ar **chema aşa?... Ba socot că e mai bine să mă cheme Croumac decât altminteri, fiindcă văd că ni se face o primire** strălucită, **Perrin**! **Domnişoară Jacqueline,** oa**menii aceştia mă iau drept căpitanul** Croumac... Să-i **lăsăm** să creadă **că eu sunt.**

După ce merseră vreo jumătate de oră printre stânci abrupte şi pe poteci întortocheate, ajunseră pe un platou întins pe care creşteau, ici colo, cactuşi şi lumânările, un fel de copăcei din America tropicală. Soarele dogorea cumplit.

Văzură aici vreo mie de inşi stând adăpostiţi după catârii lor şi trăgând de zor într-o trupă duşmană risipită pe câmp,

---

2 **Da. Eu sunt viteazul general Gurgel. Francisc Gurgel del Amarai, liberatorul** Republicii.

3 Trăiască viteazul căpitan Croumac!

jos, la poalele stâncii.

La vederea noilor sosiţi, izbucniră o larmă grozavă.

— Viva el căpitan Croumac!

— Viva el valenţe marinero! (Trăiască viteazul marinar).

După ce se potoliră, şeful bandei care-i adusese pe cei trei francezi, strigă:

— Căpitanul Croumac nu cunoaşte limba castiliană... care din voi ştie franţuzeşte?

Un tânăr negru, care stătea în genunchi în dosul unei tufe de cactus şi trăgea fără întrerupere, se ridică şi zise:

— Yo. (Eu).

— Tu, Ignacio? se miră generalul Gurgel del Amarai. Atunci întreabă-i ce li s-a întâmplat şi spune-i căpitanului Croumac că-l admirăm pentru vitejia lui.

Tânărul Ignacio se apropie de Dunot şi-i zise în franţuzeşte:

— Ilustre căpitan Croumac, nobilul general Gurgel del Amarai, eliberatorul Republicii Honduras, mă însărcinează să vă spun că admiră vitejia voastră. Sunt trei zile de când vă aşteptăm să veniţi cu muniţiile. Generalul ar mai dori să afle cum vi s-a întâmplat nenorocirea cu naufragiul.

Marcel Dunot nu răspunse imediat. Zâmbi şi, înainte de a răspunde, îşi zise în gând: „Foarte bine, eu sunt căpitanul Croumac... comandantul unui vas încărcat cu muniţii pentru ei. Al dracului să fiu dacă ştiu unde se află acest Honduras al lor! Generalul se numeşte Gurgel del Amarai sau Aramal... Să fiu cu mare băgare de seamă, căci nu e de glumit cu indivizii aceştia”.

— Hm... hm... da, aşa **e**! Mulţumesc, adică mulţumim toţi trei **nobilului general Gurgui... Gurgel del** Aramal pentru **frumoasa primire... începu Marcel cu** prudenţă. Am **naufragiat...** hm... **şi vaporul s-a înecat**!

— Când aţi plecat din Progreso, viteazule căpitan? întrebă negrul Ignacio.

— Păi... acum zece zile, răspunse Marcel Dunot la întâmplare.

— Acum zece zile? Trebuie să fi avut vreo vreme foarte rea ca „Magdalena”, care era un vapor minunat, să facă atâtea zile până aici!

— Da, aşa e, „Magdalena” era un foarte bun vapor... Şi am avut o furtună grozavă care ne-a ţinut în loc... Marinarii s-au înecat toţi... Hm... de-abia am putut ajunge până aici. Din nenorocire, „Magdalena” s-a scufundat cu încărcătura. „Mare noroc am avut că s-a înecat vechitura aia, altminteri ar fi văzut că nu e „Magdalena” ci „City of Cardenas”, îşi zise Marcel.

Apoi, schimbând vorba, adăugă:

— Dar ce mai face viteazul general Gerbuldello Camaral?

Noroc că negrul nu băgă de seamă schimonosirea numelui şefului său şi răspunse:

— Foarte bine! Vă aşteptăm de trei zile, aici, luptându-ne cu oamenii trădătorului Zoccopastro, care ne-au înconjurat. Am izbutit să-i respingem de-abia acum. Cu toate că nu ne aduceţi muniţii, vom învinge. O să-i facem bucăţele pe toţi partizanii nemernicului de Zoccopastro şi vom elibera nobilul popor al Hondurasului de sub stăpânirea aceasta neruşinată! Pe urmă viteazul general Gurgel del Amarai va intra triumfător în Tegucigalpa ca preşedinte al Republicii.

— Trăiască Honduras! strigă Marcel Dunot.

— Viva el valenţe căpitan Croumac! răcniră, luptătorii pe când negrul repeta generalului Gurgel lămuririle pe care i le dăduse Marcel Dunot.

Gurgel păru mulţumit.

Prin Ignacio, îi mulţumi pseudocăpitanului Croumac pentru serviciile aduse cauzei republicii şi-l anunţă că avea de gând să-l numească ministru al marinei.

Uluit, Marcel Dunot mulţumi în cuvinte alese şi declară că, pentru moment, el şi tovarăşii săi au mai ales nevoie de hrană.

Gurgel puse să li se aducă bucăţi de carne secca (carne uscată), banane şi un ulcior cu apă.

În vremea asta, împuşcăturile continuau.

Trupele generalului Zoccopastro, preşedintele Republicii Honduras, se apropiau.

Când naufragiaţii sfârşiră de mâncat, generalul Gurgel le spuse – tot prin Ignacio – că trebuie să lupte alături de ei împotriva duşmanului.

— All right! răspunse Marcel, dacă e vorba de luptă, apoi să luptăm! Spune-i generalului să ne dea arme.

Ignacio transmise cererea.

Într-o clipă veniră doi soldaţi cu trei revolvere şi trei puşti care aparţinuseră unor combatanţi ucişi în luptă şi le întinseră francezilor.

Li se dădură şi catâri şi, însoţit de cei trei francezi, generalul se aşeză în fruntea soldaţilor săi care răcneau cât îi ţinea gura:

— Viva el libertador!

— Viva el capitan Croumac!

— Viva la Republica! strigă generalul trăgând din teacă sabia lui enormă şi-şi înfipse pintenii în coastele catârului, care porni în galop.

IV

Alături de „generalul Gurgel” veneau Marcel Dunot şi prietenii săi, într-un galop nebun, urmaţi de gloata de partizani la distanţă de vreo trei sute de metri.

Îi opri în loc o salvă. Sute de gloanţe le şuierau pe la urechi şi văzură înaintea lor, risipiţi printre tufele de cactuşi şi măceşi, peste o mie de oameni.

— Viva la libertad! răcnea generalul Grugel învârtind sabia deasupra capului.

Dar, în aceeaşi clipă, soldaţii inamici se repeziră spre ei.

Detunăturile făceau un zgomot asurzitor.

Lupta corp la corp începu.

Gurgel, Marcel Dunot, Louis Perrin, Jacqueline, ca şi oamenii lor, fură înconjuraţi de un grup de duşmani de zece ori mai numeroşi.

Urlând ca scos din minţi, Gurgel se repezi în mulţime.

— Haide, Perrin, să le arătăm că francezii nu sunt mai prejos. Înainte!... zise Marcel Dunot.

Şi, lovind cu furie în pântecele catârului său, îl îndemnă la drum.

Rând pe rând, bravul băiat descărcă toate gloanţele pe care le avea în revolver şi carabină. Timp n-avea să mai încarce armele, căci duşmanul năvălea din toate părţile.

Atunci Marcel se ridică în scări şi cu patul carabinei începu să izbească unde nimerea.

Oamenii generalului Zoccopastro o luară la fugă îngroziţi.

Dar Marcel Dunot, rănit, cu capul gol, sfărâmând ţestele, spintecând piepturile, schilodind trupurile, îi urmărea.

Dăduse drumul căpăstrului catârului, care-şi luase avânt, şi cu mâna stângă smulse din zbor o machete[4] de la un inamic căruia îi zdrobise capul şi înjunghia cu ea pe cei care scăpau de patul puştii lui.

Vitejia aceasta îi electriză pe soldaţii generalului Gurgel.

— Viva el căpitan Croumac! răcneau ei repezindu-se după el.

V

Fără să lase timp duşmanului să se dezmeticească,

4 Sabie cu lama lată.

Marcel Dunot, urmat de oamenii generalului Gurgel înaintau.

Soldaţii lui Zoccopastro, cuprinşi de panică, o luară la fugă.

— Înainte! strigă Marcel Dunot.

— Viva el căpitan Croumac! repetau soldaţii lui Gurgel.

În galopul catârului, tânărul francez se năpusti asupra fugarilor, care se prăbuşeau de pe stâncă aruncându-şi armele ca să poată fugi mai repede.

Cei care scăpaseră cu viaţă fură până la urmă încolţiţi într-o râpă şi ucişi, în afară de câţiva.

— Mai sus! mormăi Marcel, plin de sânge. Unde sunt? să poftească... înainte... fraţilor!

— Viva el frances! îi răspunseră hondurienii cu înflăcărare.

Marcel se întoarse, urmat de partizanii lui Guergel, pe locul de luptă unde vreo sută de inşi, cu generalul în frunte, se apărau cu îndârjire împotriva unui număr de duşmani de cinci ori mai mare, conduşi de preşedintele Zoccopastro în persoană.

— Înainte! strigă Marcel Dunot, şi pentru a-şi îndemna catârul îl înţepă cu vârful pumnalului în pântece.

Lupta începu iar, înverşunată.

Zoccopastro şi soldaţii săi, prinşi între două focuri, începeau să cedeze. Fără să-i pese dacă e urmat de ceilalţi sau nu, Marcel Dunot se repezi în mijlocul duşmanilor.

Slujindu-se de carabina sa ca de o măciucă, curăţă locul înaintea lui; deodată se văzu singur, împrejurat de o droaie de duşmani care se căzneau în zadar să-l culce la pământ.

Dar, ca şi când ar fi fost vrăjit, gloanţele nu îl atingeau, pe când el îi omora pe capete.

Deodată, fără să ştie cum s-a întâmplat, se pomeni în faţa „unui mulatru uriaş, călare pe un armăsar negru; mulatrul era îmbrăcat într-o uniformă de postav roşu,

împodobită cu fireturi şi decoraţii. Purta cizme înalte cu pindeni de aur. Pe chipul lui de culoarea cafelei cu lapte se răsfăţa o mustaţă neagră, răsucită ca un covrig, iar pe cap purta o pălărie cu o pană mare albă.

Acesta era generalul Zoccopastro, preşedintele Republicii Honduras.

Văzându-l pe Marcel înaintând spre el, rânji cu ferocitate:

— Aha, deci tu eşti faimosul căpitan Croumac, care cutezi să-mi ucizi oamenii! O să te învăţ eu să nu te mai amesteci unde nu-ţi fierbe oala! Şi ca fulgerul, ridică revolverul de oţel aurit şi trase.

În acelaşi timp, Marcel îşi aplecă repede capul şi glonţul trecu **pe** deasupra. Apoi, fără **să-i** lase timp lui Zoccopastro să se pună în gardă, aruncând carabina de care nu se putea servi fiind prea aproape, îl izbi cu pumnul în faţă cu atâta putere, încât mulatrul se clătină, ameţit.

Până să apuce să se dezmeticească, Marcel Dunot, cu machete pe care o ţinea în mâna stângă, îi reteză beregata.

— Cred că-ţi ajunge, zise el în bătaie de joc. Şi fiindcă sabia asta frumoasă m-are la ce-ţi mai sluji, o să o iau ca amintire...

Smulse sabia de la brâul lui Zoccopastro şi, după ce aruncă o privire în jurul lui, începu să izbească în dreapta şi-n stânga.

Dar moartea şefului lor îi demoraliză pe soldaţi. Fugeau acum de le sfârâiau călcâiele, urmăriţi de partizanii generalului Gurgel.

Aclamaţiile nu mai încetau.

— Victoria! Vi va la libertad! (Victorie! Trăiască libertatea!).

— Viva el libertador! (Trăiască liberatorul!).

— Viva e valenţe general Gurgel! (Trăiască viteazul

general Gurgel!).

— Viva el căpitan Croumac! (Trăiască şi căpitanul Croumac!).

Marcel Dunot se văzu deodată singur în mijlocul unui morman de cadavre. Neavând cu cine mai lupta, lăsă jos arma plină de sânge şi murmură:

— Ia te uită frate, ce întâmplare! Mă iau drept căpitanul Croumac (cine o mai fi şi ăsta?) şi iată-mă şi ucigaşul generalului inamic – care nu-mi făcuse nimic, săracul. Ei ce să-i faci, aşa e când cutreieri lumea... Dar unde-or fi Perrin şi domnişoara Jacqueline?

Preocupat de acest gând tânărul întoarse catârul şi se îndreptă spre soldaţii generalului Guergel de Amarai.

Când îl văzură, izbucniră toţi în urale şi se înghesuiră în jurul lui.

Dunot îi zări atunci pe Louis şi Jacqueline Perrin, stând liniştiţi de vorbă la umbra unui copac.

— Ei, ce ziceţi, dragii mei, de întâmplarea asta? le strigă el. Nu cumva sunteţi răniţi?

— Da’ de unde! răspunseră ei şi vrură să se apropie în grabă de prietenul lor.

Dar hondurienii nu le dădură răgaz. Îl înconjurară pe Dunot, îl dădură jos de pe catâr, îl ridicară pe umeri şi porniră spre locul unde generalul Gurgel, în picioare, calm şi demn, primea felicitările ofiţerilor săi.

La vederea pseudocăpitanului Croumac, generalul îi ieşi înainte, urmat de negrul Ignacio, căruia îi spusese la repezeală câteva cuvinte.

— Nobile şi viteazule căpitan Croumac, începu negrul când putu fi auzit de Marcel, ilustrul general Guergel del Amarai dezrobitorul republicii şi protector al libertăţii, mă însărcinează să te felicit pentru vitejia dumitale şi să-ţi comunic că te numeşte ministrul marinei Republicii Honduras.

— Da? făcu Marcel, neştiind ce să spună.

— Da, senior ministru! Armata noastră biruitoare şi de neînfrânt va porni îndată să cucerească Regucihalpa.

— Şi acum unde ne aflăm? întrebă fără să se gândească Marcel.

— Dar ştii foarte bine, señor căpitan, că ne găsim în locul unde era vorba să ne aduceţi muniţiile, adică trei mile la apus de Trujillo.

— Aşa e, bine zici... uitasem! Ce vrei, sunt cam obosit... am trecut printr-atâtea!

— Lasă, excelenţă, ministerul marinei e foarte confortabil şi o să ai vreme destulă să te odihneşti.

În momentul acela generalul Guergel curmă vorba lui Ignacio şi spuse câteva cuvinte pe care Marcel nu le pricepu.

— Excelenţă, nobilul general Guergel del Amarai vă roagă să-i faceţi cinstea să luaţi masa cu el, traduse Ignacio.

— Cu plăcere! Dar sunt însoţit de prietenii mei, ducele şi ducesa de Perrin, nobili francezi pe care i-am luat cu mine pe vapor, aşa că...

— Să spun generalului.

Negrul traduse cuvintele lui Marcel, apoi, după ce auzi răspunsul zise că generalul se simte foarte onorat să-i aibă musafiri pe cei doi nobili şi îi roagă să poftească şi ei la masă.

Marcel Dunot îşi făcu atunci loc prin mulţime, se apropie de cei doi Perrin şi le şopti că-i dăduse drept duce şi ducesă.

— Cât despre mine, iată-mă ministru al marinei, adăugă el. Ei, ce ziceţi de asta, dragii mei? Dacă ar şti Iosef Honorat, directorul uzinei Pordon, cu care m-am certat rău de tot, ar crăpa de necaz.

Cei trei francezi se apropiară de generalul Guerel del

Amari, care le spuse, tot prin intermediul lui Ignacio, că bănuise el cu cine are de-a face.

— Cum v-am văzut, mi-am dat seama că am în faţa mea adevăraţi reprezentanţi ai vechii nobilimi franceze. Eu însumi mă trag dintr-o veche familie castiliană şi nobilii se cunosc între ei.

Aşadar, faceţi o călătorie, nu-i aşa?

— Desigur, răspunse Louis Perrin, care abia îşi putea stăpâni râsul.

În vremea aceasta, soldaţii aşezaseră pe iarbă o masă, improvizată dintr-o ladă de muniţii acoperită cu o pătură şi puseră pe ea o cutie de carne conservată, câteva banane şi un ulcior cu apă.

— Asta e tot ce vă pot oferi, zice generalul, dar fiţi siguri că la Tegucigalpa veţi avea ceva mai bun.

Cei trei francezi îl asigurară că era suficient şi se aşezară, împreună cu generalul, pe iarbă în jurul mesei improvizate.

Masa nu ţinu mult. Generalul Guergel, vrând să se folosească de biruinţa sa cât mai curând, se ridică după un sfert de oră, se scuză faţă de musafirii săi şi dădu semnalul de plecare.

Bucuroşi, soldaţii îşi făcură numaidecât pregătirile. Marcel Dunot, Louis Perrin şi Jacqueline se suiră pe catârii lor şi se apropiară de generalul Guergel.

Mica armată porni şi poposi pe înserat în împrejurimile satului Yoro, unde fu întâmpinată cu mare entuziasm de locuitori.

Obosiţi, Marcel Dunot şi Perrin se duseră să se culce în casa unui locuitor şi adormiră numaidecât.

A doua zi dis de dimineaţă, mica armată porni iar la drum. Toţi locuitorii care puteau ţine arma în mână o urmară.

Generalul Guergel îl înştiinţă pe Dunot că armata

preşedintelui Zoccopastro se refugiase după înfrângere la Tegucigalpa, capitala Hondurasului şi că el, Guergel, era sigur că o va distruge şi va fi ales preşedinte.

Marcel Dunot aprobă aceste proiecte deşi îi erau perfect indiferente. În realitate ar fi vrut să plece cât mai curând cu putinţă, fiindcă nu ştia cum are să se sfârşească afacerea.

Totuşi nu putea gândi la o evadare.

Devenise idolul acestor oameni. Îi spionau fiecare mişcare, se întreceau care mai de care să-i împlinească cea mai mică dorinţă.

Înţelegând că deocamdată fuga nu era posibilă, Marcel Dunot se resemnă să meargă până la capăt.

Ar fi vrut însă să-şi pună prietenii la adăpost. Împărtăşi lui Louis temerile sale, încheind cu vorbele:

— După câte ştiu, dragul meu prieten, vom ajunge astă seară la Justigalpa. Pare să fie un oraş foarte important, aşa că vei găsi lesne o trăsură care să vă ducă până la cel mai apropiat port, de unde să vă puteţi îmbarca pentru Cuba. Îngăduie-mi să-ţi dau acest sfat: pleacă fără zăbavă. Adevăratul căpitan Croumac poate sosi dintr-un moment într-altul şi în cazul acesta viaţa mea şi a voastră nu mai e în siguranţă.

— Ai dreptate, dragă Dunot, şi-ţi vom urma sfatul, dar cu o singură condiţie: să vii şi tu cu noi. Nu-i aşa, Jacqueline?

— Bineînţeles, încuviinţă fata. Şi-apoi, domnul Dunot ne-a făgăduit să ne însoţească în Cuba.

— Dar bine, domnişoară, dumneata nu vezi că fiecare mişcare a mea e urmărită cu atenţie? Nu mă slăbesc din ochi o clipă... Nici dacă aş fi preşedintele republicii n-ar avea mai multă grijă de mine.

— Eşti doar ministrul marinei, domnule Dunot, zise zâmbind tânăra fată.

— Aşa e, uitasem... Tocmai de aceea n-au să mă lase să plec, pe când pe dumneavoastră, care nu faceţi parte încă din „mărimi”, n-au niciun motiv să vă oprească.

— Nu e nevoie să le ceri voie, zise Louis Perrin.

— Dar nu te gândeşti, omule, că au să ne dea repede de urmă! Nici măcar limba nu o cunoaştem... Au să înţeleagă numaidecât că nu sunt faimosul Croumac... Plecaţi... Vă făgăduiesc să vin după voi în Cuba.

— Tu ce zici, Jacqueline? întrebă nehotărât Louis Perrin.

— Eu ce zic? Zic că-i datorăm domnului Dunot viaţa şi că orice s-ar întâmpla nu-l putem părăsi, atâta timp cât îl ameninţă o primejdie. Fiindcă domnul Dunot nu-şi poate părăsi armata, rămânem şi noi cu el.

— Ai dreptate, surioară! strigă Louis, strângând-o la piept. Dragul meu Dunot, deoarece dumneata nu poţi pleca, nu plecăm nici noi.

Mişcat, Marcel Dunot se uită la prietenii săi fără să scoată un cuvânt şi strânse cu putere mâna lui Perrin.

— Mai încet, dragă, că-mi striveşti mâna! strigă acesta strâmbându-se de durere.

Marcel zise cu părere de rău:

— Iartă-mă, te rog, n-am vrut, am însă mâna grea. Aşadar, nu mai stărui să plecaţi. Vom vedea ce-o mai fi.

După cum am spus, trupa sosise pe-noptate în Jutigalpa unde fu primită cu atâta entuziasm ca la Yoro. După cină se dădu un mare bal, care permise locuitorilor să fraternizeze cu soldaţii Liberatorului Guergel, bal care se sfârşi abia în zori.

A doua zi dimineaţă, trupa porni din nou la drum, îndreptându-se spre capitală.

După un marş de douăsprezece ore, ajunse la câţiva kilometri de un oraş, numit Guayrnaca, unde generalul îngădui soldaţilor să facă un popas de o zi.

Aici, veştile pe care le aflară despre situaţia din capitala

republicii nu erau deloc îmbucurătoare.

Partizanii preşedintelui Zoccopastro aţâţară oraşul împotriva Libertadorului şi se pregăteau să opună rezistenţă generalului Gurgel.

Acesta îl chemă pe Dunot şi, prin intermediul lui Ignacio, îl puse la curent cu evenimentele, apoi îi ceru părerea în chipul următor:

— Cunoscută fiind iscusinţa de care ai dat dovadă, viteazule căpitane Croumac, aş fi fericit să ştiu ce crezi dumneata: să cuceresc Tegueigalpa prin asediu sau să încerc s-o iau cu asalt imediat, deşi trupele răposatului Zoccopastro, sunt mult mai numeroase ca ale noastre.

Bietul Marcel deschise gura să răspundă că habar n-avea; îşi aduse însă aminte la timp că era „ministru al marinei” şi-şi făcu într-o clipă în minte socoteala următoare:

„Dacă Guergel e învins, o şterg frumuşel cu prietenii mei şi n-o să-i mai ardă lui atunci să ne urmărească. Dacă învinge el, iată-mă ministru, şi am astfel posibilitatea să-l bag la închisoare pe adevăratul Croumac (dacă vine) fie că-l voi despăgubi pe urmă. Pe când, dacă asediem Regu... Tegui... gu... galpa – cum i-o fi zicând – mă pot aştepta la cine ştie ce neplăceri”.

Cam astea erau reflecţiile pe care Marcel Dunot le făcea, vorbindu-şi sieşi. Generalul, privindu-l în ochi cu o vădită admiraţie, aşteptă răspunsul pe care tânărul francez îndrăzni să-l dea.

— Ei, ce zici, scumpul meu ministru? întrebă generalul Gurgel.

— Ce să zic? Lucrul e foarte simplu: trebuie să dăm asaltul şi să-i izgonim pe partizanii lui Zoccarabo... ba nu, Zoccopasco... adică ai ăluia pe care l-am ucis. Asta e părerea mea, generale, încheie el cu îndrăzneală.

— Se cunoaşte că eşti un adevărat lup de mare, deşi nu

ţi-ar da nimeni mai mult de optsprezece ani... făcu generalul cu admiraţie. Ei bine, împărtăşesc ideea dumitale. Mâine vom porni spre Tegucigalpa, unde vom sosi după amiază şi vom da imediat asaltul. Por dios! Sper să dorm mâine seară în palatul prezidenţial, pe când dumneata te vei instala la ministerul marinei.

— Negreşit, făcu foarte serios Marcel Dunot.

Generalul tocmai voia să-i răspundă, când intră un ofiţer şi zise în spaniolă:

— Generale, a venit cineva, un fel de haimana, care doreşte să vă vorbească. Zice că ar fi căpitanul Croumac şi că vaporul său „Magdalena” a naufragiat.

— Căpitanul Croumac e aici... ştii dumneata foarte bine... uite-l.

— Aşa i-am spus şi eu, dar susţine că poate dovedi oricând că el e adevăratul căpitan Croumac.

Deşi pricepea prea puţin spanioleşte, auzind pronunţându-se de câteva ori acest nume, Marcel Dunot înţelese despre ce e vorba.

Totuşi, rămase nepăsător zicând în gândul lui:

— A sosit momentul să fiu cu băgare de Seamă... stăm prost, după cum văd...

VI

Cine era acest căpitan Croumac drept care fusese luat Marcel Dunot? E nevoie s-o spunem cititorilor noştri înainte de-a povesti mai departe întâmplările acestea care s-au petrecut cu adevărat.

Cu două luni în urmă, când „generalul” Gurgel se gândise să răstoarne pe „generalul” Zoccopastro ca să-i ia locul de prezident al republicii Honduras, adunase în juru-i pe toţi nemulţumiţii, pe toţi aceia cari nădăjduiau să ajungă guvernatori de provincii sau cel puţin directori de

vamă, ori măcar şefi de gară.

Fiindcă erau mulţi, Gurgel se văzu în curând în capul unei mici armate.

Bani aveau, nu-i mai trebuiau decât arme şi muniţii. Se puse deci în legătură, prin intermediul unui american anume Jim Cope, cu căpitanul unui vaporaş, „Magdalena”, care se găsea atunci în portul Progrese (Mexic) şi care primise să-şi încarce vasul cu arme şi muniţii pe care să le aducă lui Gurgel într-un loc hotărât de mai-nainte, pe coasta hondurianã.

Căpitanlu „Magdalenei” nu era altul decât faimosul Croumac.

Samsarul american care îl pusese în legătură cu generalul Gurgel, spusese acestuia că sus-numitul căpitan era francez şi un marinar foarte priceput. Neavând altă cale, generalul îl crezuse pe cuvânt şi expediase la Progreso pe numele căpitanului Croumac o sumă destul de mare de bani.

După câteva zile, Grugel fusese înştiinţat că vasul plecase din port cu o încărcătură respectabilă de arme şi muniţiuni.

Vărsase pe urmă lui Jim Cope comisionul hotărât şi se dusese cu armata lui la locul convenit, să aştepte sosirea „Magdalenei”.

În vremea aceasta, prezidentul Zoccopastro, aflase despre răscoală şi plecase cu toţi soldaţii disponibili după el. Vreme de câteva zile se dăduse o luptă aprigă întrecei doi *generali.*

Dar „Magdalena” nu mai sosea!

O furtună grozavă se stârnise pe ocean în vreme ce se luptau ei şi zărind epava lui „City Of Cardenas”, Gurgel şi oamenii săi crezură că e „Magdalena –, mai ales că nimeni nu văzuse până atunci vaporaşul.

Ce-a urmat, ştim cu toţii.

În cursul povestirii noastre, vom afla ce s-a întâmplat cu adevăratul vas „Magdalena”.

Auzind pe ofiţerul său că vagabondul susţine că poate dovedi că el e adevăratul Croumac, „generalul” se încruntă. Unul din cei doi Croumac îşi bătea joc de el – nu mai încăpea ’ndoială...

Era însă sigur că mincinosul era vagabondul iar nu Marcel.

— *Santa Madre!* strigă el, o să vedem noi numaidecât... Aduceţi încoa pe acest *gringo.* Dacă nu poate dovedi ce spune, să-l împuşcăm pe loc! Du-te!

Ofiţerul salută şi ieşi din cort.

Marcel Dunot, care asistase la această convorbire, nici nu clipi, deşi înţelese porunca lui Gurgel.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el pe Ignascio, pare-mi-se că se vorbeşte despre mine...

— A venit un derbedeu, o haimana care zice că el ar fi adevăratul căpitan Croumac, răspunse negrul. Ce mutră o să facă nemernicul când te-o vedea! Ilustrul general a poruncit să fie împuşcat dacă nu va putea dovedi că el e căpitanul. Ce haz o să fac! Grozav îmi place să văd când împuşcă pe cineva... răspunse Ignacio frecându-şi mâinile de bucurie.

Marcel Dunot n-avu timp să răspundă; văzu păşind în cort, între doi soldaţi şi urmat de ofiţerul de mai adineaurea, un individ zdrenţăros, încălţat cu nişte sandale găurite prin care-i ieşeau degetele. Părul lui ciufulit atârna pe sub şapca sfâşiată şi fără cozoroc.

Omul era slab şi muşchiulos. Ochii săi verzi, nasul lui ascuţit ca o lamă de cuţit, buzele palide şi subţiri, dovedeau o ferocitate puţin obişnuită. La brâu, prinsă de o frânghie gudronată, îi atârna o sabie cu teaca ruginită. Privi drept în faţă pe Gurgel şi zise cu glas răguşit:

— *I am the capten Croumac.*

— Marcel Dunot, din ce brumă de englezească ştia, pricepu atâta lucru: eu sunt căpitanul Croumac.

Gurgel ştia şi el englezeşte.

— A, dumneata eşti căpitanul Croumac! Mare îndrăzneală ai! Căpitanul Croumac – uite-l, zise el şi arătă spre Dunot care stătea nepăsător la doi paşi de el.

Vagabondul izbucni într-un râs cu hohote.

— Piciul ăsta, căpitanul Croumac? Hahaha! I-ascultă, generale: eu sunt acela care am tratat cu Jim Cope la Progreso şi care am cumpărat şi îmbarcat în contul dumitale cinci mii de puşti şi patru sute de mii de cartuşe. Aşa e, ori nu e aşa? Ba am şi primit pentru ele un cec de o sută de mii de *pesos* pe care i-am încasat de la „London and Mexic Bank”. Ei, acu ce mai zici?

Generalul Gurgel se uită când la Marcel Dunot, când la noul sosit, neştiind ce să creadă.

Amănuntele date de vagabond erau exacte...

Totuşi nu putea crede că tânărul acela, care dă duse atâtea dovezi de vitejie, putea fi un înşelător.

Clătină gânditor din cap şi răspunse:

— Ceea ce spui dumneata, e adevărat. Şi „Magdalena” unde e?

— O să-ţi spun numaidecât. Am avut o avarie la maşini şi a trebuit să mă opresc în mijlocul mării.

— Şi?

— Noroc că m-a zărit un vas englez. Mi-a cerut zece mii de lire sterline casă mă remorcheze până la Puierto-Cortez, în apropiere de frontiera coloniei Belize. Fiindcă n-aveam destule parale la mine ca să-l plătesc, a pus sechestru pe „Magdalena”. Eu, ca să nu dau de bănuit, am plecat pe jos să-ţi spun ce s-a întâmplat. În drum am fost jefuit în patru rânduri de bandiţi, totuşi, cu riscul vieţii am reuşit să vă ajung din urmă. Drept să-ţi spun, nu mă aşteptam în ruptul capului la o astfel de primire din partea

celebrului general Guergel!

Măgulit de această din urmă frază, aventurierul hondurian fu pe deplin convins. Dintr-o săritură fu în picioare şi începu să răcnească arătând spre Marcel.

— Arestaţi-l pe acest trădător! Pe acest tâlhar! Împuşcaţi-l numaidecât!

Marcel Dunot se aştepta la acest deznodământ şi se pusese în gardă.

Cu o lovitură de pumn în frunte ameţi pe ofiţerul care încercase să-l apuce de guler, iar pe negru îl rostogoli cu un picior în pântece până în fundul cortului.

Şi, fiindcă generalul Guergel îndreptase pistolul spre el, se repezi cu capul în obrazul lui, îi sfărâmă dinţii, şi-i turti nasul.

Gurgel scăpă revolverul din mână. Marcel se aplecă, îl ridică şi-i ucise pe cei doi soldaţi care voiau să pună mâna pe el.

Se pregătea să facă acelaşi lucru cu căpitanul Croumac, când vreo câţiva soldaţi care auziră pocniturile şi larma, năvăliră în cort.

Iute ca fulgerul, Marcel Dunot sfâşie cu pumnalul pânza cortului şi se rostogoli afară.

O luă apoi la fugă cu revolverul într-o mână şi pumnalul în cealaltă.

Închipuindu-şi că a înnebunit, soldaţii se dădeau la o parte din drum, îngroziţi, crezându-l tot căpitanul Croumac.

Marcel putu, ajunge astfel la limita taberei. Trecu ca o săgeată printre santinele şi se îndreptă spre o pădure de palmieri şi tamarizi care se găsea la vreo sută de metri de el şi se pierdu în interiorul ei.

În tabăra generalului Gurgel se dăduse alarma şi o ceată de soldaţi, înarmaţi până-n dinţi, se repezi pe urma fugarului”.

După câteva minute, Marcel Dunot auzi pământul duduind sub picioarele lui. Deşi abia îşi mai trăgea sufletul, fără să-i pese de lianele ţepoase care i se aninau de haine şi-i sfâşiau trupul, fugea, fugea mereu.

Deodată zări printre copacii enormi, un luminiş.

Grăbi pasul, dar abia îşi putu stăpâni un strigăt de deznădejde: un râu lat, cu apa tulbure şi repede, îi tăia calea.

Ce era de făcut?

În urma lui răsunau răcnetele soldaţilor care se chemau între ei, ca să nu se rătăcească.

Marcel Dunot o luă spre dreapta şi tot în fugă ţinu malul mlăştinos al apei. Un glonţ îi şuieră pe la ureche. Întoarse capul şi zări, la cinci sute de metri de el, vreo douăzeci de soldaţi care zbierau într-o limbă pe care n-o înţelegea.

Se crezu pierdut.

Atunci, ştiind că şi aşa tot moartea îl aşteaptă, făcu o ultimă încercare: Se opri o clipă în loc, apoi intră în apă.

La început, apa Îi ajungea până la genunchi, pe urmă până la piept.

Hotărât, se lăsă în apă şi porni înot spre malul celălalt.

Uşor nu era, căci curentul era iute; Marcel Dunot era însă înzestrat cu o voinţă de fier.

În vremea aceasta, soldaţii se apropiau. Când îl văzură lăsându-se în apă, gloanţele începură să plouă ca grindina în jurul lui, dar fără să-l nimerească.

— Nu puneţi voi mâna pe mine, ticăloşilor! răcni el şi pieri brusc sub apa tulbure şi gălbuie.

Înotă vreme de trei minute sub apă, fără să ştie în care parte anume. Nemaiputând rezista, scoase capul afară.

Trase de trei ori aer în plămâni, apoi, înviorat, privi în jur. Văzu cu bucurie că străbătuse pe trei sferturi râul. Constatarea aceasta îi dădu puteri noi şi porni să înoate iar cu nădejde spre celălalt mal.

De-abia făcu însă câţiva metri şi gloanţele începură din nou să plouă pe lângă el. Soldaţii lui Gurgel îl zăriseră.

Marcel Dunot nu se sinchisi de ei şi continuă să înoate spre malul opus, unde şi ajunse peste puţin timp.

Cel dintâi lucru pe care-l făcu fu să se ascundă în tufele de pe mal.

Stătu să răsufle. Lupta din cortul generalului Gurgel, fuga, sforţările împotriva curentului, îl istoviseră cu totul.

Zece minute de odihnă îi fură de-ajuns. Se sculă murmurând:

— La drum, băiatule! Locul e cam nesănătos... N-a fost scris pesemne să fiu ministru de marină în Honduras. Păcat! Ce-ar mai fi murit de ciudă, păcătosul acela de Honorat! I-aş fi scris, să-i propun un post de inginer... Ei, ce să-i faci... n-a fost să fie!

Şi, sprinten, se strecură printre bambuşi, pe când pe celălalt mal, soldaţii lui Gurgel făcuseră stânga-mprejur, după ce descărcaseră o ultimă salvă, care dădu greş ca şi celelalte.

Fără să se oprească din drum, tânărul străbătu un câmp întins, plantat cu arbori de cacao, şi merse toată după-amiaza fără să întâlnească ţipenie de om.

Înainte de-a apune soarele, se opri lângă o tufă de cocotieri şi se urcă în vârful unuia din ei ca să culeagă câteva nuci de cocos.

Coborî din pom, cu vârful briceagului spintecă coaja şi sorbi conţinutul, ceea ce îi dădu puţină putere. Se hotărî să petreacă noaptea. Căută şi găsi o moviliţă pe care creştea iarbă deasă, se întinse şi adormi numaidecât.

Se trezi în zori. Întâi se gândi că n-ar fi rău să culeagă câteva nuci de cocos ca să aibă cu ce se hrăni, pe urmă va chibzui ce e de făcut.

„După aventuri am plecat, aventuri am găsit!... îşi zise el zâmbind. Asta nu mă împiedică să nu mă simt în largul

meu, cum ar zice prea onorabilul Josef Honorat. Spaniola – habar n-am, şi să mă spânzure cineva de limbă dacă ştiu unde mă aflu în momentul de faţă! Nu era mai bine să spun din capul locului generalului acela de carnaval că nu sunt căpitanul Croumac?... Dar o ţinea morţiş că eu sunt... Şi apoi, nici nu m-ar fi crezut.

Dar cu Perrin-ii, ce-o mai fi? Le spuneam eu să plece, n-au vrut să mă asculte. Numai de nu i-ar fi împuşcat. De, cu sălbaticii aceştia nu ştii niciodată ce se poate întâmpla...

Ei, şi-acum, până una alta, ce e de făcut? Mai bine treceam de partea duşmanului lui Gurgel, preşedintele Zacco... Zaccopascro, ori tro – cum i-o fi zicând... Dar l-am omorât. Păcat!... Cine dracu' l-a pus şi pe dobitocul acela de Croumac să-şi vâre coada! Şi când mă gândesc că era cât p-aci să fiu ministru!

Mie mutra asta a lui Croumac nu-mi place defel... şi-apoi a povestit nişte gogoşi lui Gurgel care nu mi se par defel adevărate. Pe urmă, nu cred să fie francez, pentru nimic în lume!

Era unul la fabrică, un austriac, care semăna leit cu el... Ce dracu' or fi având toţi bandiţii ăştia de se dau drept francezi! Până şi ticăloşii ăia de la „Mâna Neagră" –... Mie nu-mi scoate nimeni din caz că acest Croumac l-a tras pe sfoară pe Gurgel. Vaporul pus sub sechestru... aş! minciuni... Mai degrabă cred că e un pretext ca să stoarcă bani de la Gurgel. Stai să vedem: zicea că vaporul se află la... la... Puerta... Puerta... numele unui general spanio... Cristofor Columb. Ciudat... foarte ciudat... Nu, nu, am găsit! Cortez... Puerto Cortez!

Ce ar fi să mă duc să văd? Nu cred să fie departe de aici, fiindcă acest Croumac – fir-ar el să fie! – a venit pe jos. Dacă îl prind cu minciuna, las' pe mine, vede el pe dracu'!...

Dar, mai întâi de toate, unde naiba o fi Puerta asta? Nu

se poate să nu întâlnesc eu pe cineva care să-mi spună... Deocamdată, vorba e s-o iau la picior...”

Marcel Dunot se sculă şi porni în aceeaşi direcţie ca în ajun.

Cu stomacul gol, căci vreo câteva nuci de cocos nu sunt cine ştie ce hrană, merse întreaga dimineaţă.

Când fu aproape de amiază, zări în depărtare turla unei biserici cu o cruce în vârf.

La vederea ei, nădejdea că va găsi ceva de mâncare îl făcu să grăbească pasul.

În curând ajunse la vreo jumătate de kilometru de binecuvântata biserică, în jurul căreia se vedeau câteva căsuţe cu pereţii văruiţi în galben şi terase pe acoperiş.

Bucuros de masa îmbelşugată la care se aştepta – căci, cu toate cele întâmplate, mai avea în buzunar câţiva dolari dăruiţi de Perrin – Marcel Dunot porni în fugă pe drumul mărginit de cactuşi ce ducea în sat.

Deodată se pomeni faţă în faţă cu patru indivizi îmbrăcaţi într-o uniformă asemănătoare cu a soldaţilor lui Guergel, care începură să zbiere ca nebunii şi se năpustiră asupra lui.

Dintr-o zmucitură, Marcel se smulse din mâinile lor. Se dădu un pas îndărăt şi cu dosul palmei lovi pe unul din ei, care se prăbuşi ca trăsnit la pământ.

Ceilalţi trei îl înconjurară furioşi, ridicară revolverele şi traseră.

Dar Marcel Dunot nu căzu!

Văzuse gestul şi, iute ca fulgerul, se aplecă. Înainte ca să aibă timp să tragă a doua oară, se ridică, apucă în mâinile lui mâinile a doi din ei, şi cu o lovitură de picior făcu să zboare revolverul celui de-al treilea, cât colo.

Apoi, aplecând iar capul, se repezi ca un tigru la el.

Creştetul lui se izbi cu atâta putere de chipul soldatului, că acesta scoase un urlet de durere şi se prăbuşi, cu faţa

făcută terci, la pământ.

Atunci, Marcel Dunot dădu drumul celorlalţi doi şi pumnii lui grozavi intrară în acţiune.

Cei doi soldaţi, ameţiţi o clipă de lovituri, cum se dezmeticiră niţel, o luară la fugă, urlând de spaimă.

Buimac, sângerând, scos din fire, Marcel Dunot strigă cu glas detunător:

— Mă rog... cine mă pofteşte?

Dar n-avu vreme să-şi sfârşească vorba, că vreo zece soldaţi, atraşi de răcnetele celorlalţi, îl înconjurară.

Tânărul trase pumnalul, cu gândul să-şi vândă scump pielea.

N-avu când se sluji de el: într-o clipă fu apucat de gât, de mâini şi de picioare; în zadar încercă să scape, îl încolţiseră din toate părţile.

Muşca, se smucea, izbea cu capul în toate părţile, degeaba... numărul duşmanilor era prea mare şi creştea din ce în ce.

Îl legară burduf, îl luară pe sus, îl duseră în cea dintâi casă din sat şi-l trântiră jos.

Un ofiţer înzorzonat cu fireturi şi decoraţii ieşi din casă şi se uită cu dispreţ la el.

Dar deodată înmărmuri:

— Es el căpitan Croumac queten a matodo el noble Zoccopastro! Es el mismo![5].

VII

Din toate aceste cuvinte nu înţelese decât un lucru: îl luau drept căpitanul Croumac.

Îşi zise cu resemnare:

— De astă dată m-am curăţat! Cu siguranţă că au să mă

---

5 **Acesta e căpitanul Croumac, care l-a ucis pe nobilul Zoccopastro! Chiar el e!**

împuşte. În sfârşit... să le arăt eu lor că nouă francezilor nu ne e frică de moarte.

Dar ofiţerul spuse la repezeală câteva cuvinte.

Doi soldaţi îl luară pe Marcel pe sus, îl duseră în casă şi-l aşezară pe un scaun.

Se văzu într-o încăpere mobilată cu câteva scaune de lemn şi un pat de campanie, acoperit cu o apărătoare de ţânţari.

Pe pereţii spoiţi cu var atârnau săbii şi chipie galonate sclipind în bătaia razelor de soare, care pătrundeau printr-o fereastră îngustă. În mijlocul camerei, pe o masă, Un ulcior cu apă asuda prin toţi porii.

Vederea ulciorului trezi setea lui Marcel.

Se întoarse spre cei doi soldaţi care îl aduseseră şi care stăteau în picioare, cu arma la picior, şi bâigui:

— Aqua (Apă).

Aceştia nici nu-i răspunseră.

În clipa aceea se deschise uşa.

Cei doi soldaţi salutară.

Apărură vreo cinci-şase ofiţeri, printre care şi cel care poruncise să fie adus Marcel în casă.

Erau toţi împodobiţi cu fireturi. Sumedenie de decoraţii de toate mărimile le atârnau pe piept.

Se uitară curioşi la băiat, apoi se aşezară toţi în jurul mesei. Cel care părea să fie mai mare în grad spuse câteva cuvinte soldaţilor; aceştia îl traseră pe Marcel cu scaunul lângă masă.

Omul tuşi, apucă ulciorul, îl duse la gură şi sorbi cu sete din el.

Se întoarse apoi spre Marcel şi-i zise într-o franceză perfectă:

— Dumneata eşti, după cât se pare, căpitanul Filip Croumac, care...

— Ştii prea bine că nu sunt căpitanul Croumac, îl

întrerupse Marcel Dunot, înălţând din umeri.

— Taci! Eu sunt generalul Carmelo Trombo y Camuzar, vicepreşedintele Republicii Honduras. De prisos să mai negi. Te-am văzut cu ochii mei în bătălia de la Trupillo, luptând în rândurile insurgenţilor, comandaţi de ticălosul acela de Gurgel. Te-am văzut cum l-ai ucis pe veneratul nostru preşedinte Zoccopastro. Îţi dai deci seama că soarta te-a adus în puterea noastră şi că nu există iertare. Mie, personal, îmi sunt foarte dragi francezii; am trăit cinci ani la Paris, ca student; şi-apoi admir vitejia dumitale în luptă, căpitane Croumac. De aceea, vreau să fac ceva pentru dumneata. Insurgenţii pe care-i prindem îi spânzurăm imediat; ei bine, pentru bravura şi din consideraţie pentru ţara dumitale, o să fac o excepţie: vei muri ca soldat, adică vei fi împuşcat în loc să fii spânzurat.

— Îţi mulţumesc, răspunse cu răceală Dunot, care găsea de prisos să mai tăgăduiască faptul că ar fi căpitanul Croumac. La ce bun! îl văzuseră luptând, omorându-l pe Zoccopastro, şi era acum în mâna soldaţilor săi.

— Cu o condiţie, însă, urmă generalul Carmelo Trombo. Să ne spui ce căutai aici, singur, pe când armata lui Gurgel se îndreaptă în marş forţat spre Tegucigalpa?

Marcel Dunot întrezări o şansă de scăpare. Răspunse:

— O să vă fac o mărturisire: mi-e cu totul indiferent dacă voi muri spânzurat ori împuşcat. Felul morţii n-are nicio importanţă pentru cine are cugetul împăcat.

Vrei să ştii ce căutam aici? O să-ţi spun. Îndeplineam o însărcinare foarte importantă din partea generalului Gurgel.

Ar fi în interesul dumneavoastră S-o aflaţi. Lăsaţi-mă liber şi o să vă spun tot... n-o să te căieşti, crede-mă. Şi acum, dacă nu mă crezi, spânzură-mă imediat, căci nu mai pot răbda de sete.

Generalul Carmelo Trombo nu-i răspunse.

Era în mare încurcătură. După câteva momente de tăcere, traduse celorlalţi ofiţeri propunerile căpitanului Croumac, Urmă o vie discuţie între ei, pe când Marcel Dunot stătea nepăsător ca o stană de piatră.

În sfârşit, ofiţerii căzură de acord; Carmelo Trombo îi zise lui Marcel:

— Spuneai că însărcinarea dumitale e interesantă pentru noi!

— Da... şi am şi dovezi.

— Care sunt aceste dovezi?

— Porunceşte mai întâi să mă dezlege, dă-mi cuvântul dumitale de onoare că nu-mi va face nimeni nimic, şi ţi le voi spune.

— Dar dacă încerci să fugi?

— N-o să fug, îţi dau cuvântul meu de francez.

— Bine... te cred.

Generalul Carmelo Trombo se ridică de pe scaun, se apropie de Marcel Dunot, scoase de la brâu pumnalul şi tăie frânghiile cu care acesta era legat.

— Eşti liber... şi ai cuvântul meu că nimeni nu se va atinge de dumneata pentru cele ce-ai făcut până în momentul de faţă.

— Mulţumesc, generale! Aş vrea să-ţi mai cer o favoare.

— Care?

— Mi-e sete... o sete grozavă... Daţi-mi puţină apă... pe urmă îţi voi spune ceea ce doreşti să afli.

Carmelo Trombo luă ulciorul, îl clătină să vadă dacă mai are ceva, şi-l întinse lui Dunot.

Acesta apucă ulciorul şi sorbi cu lăcomie până la ultima picătură de apă.

După ce-şi potoli setea, puse ulciorul pe masă, scoase un suspin de satisfacţie, şi se aşează iar pe scaun.

— Aşadar, care era misiunea dumitale, căpitane Croumac? întrebă cu nerăbdare Carmelo Trombo.

— Un moment... să răsuflu puţin, ce dracu'! răspunse Marcel. Uite cum stă afacerea: Cred că ştii că am tratat cu generalul Gurgel să-i aduc arme şi muniţii pe vasul meu „Magdalena", nu-i aşa?

— La bordul căruia ai plecat din Progreso, ştim.

— Foarte bine! mai ştii, de asemenea, că trebuie să mă întâlnesc cu generalul Gurgel...

— Să nu te mai aud că-i zici „general" acestui ticălos! îl întrerupse Carmelo.

— Fie! Ştii, mie mi-e perfect indiferent... General, caporal... fleac! Să-i fierbi pe toţi într-un cazan... Şi după cum vă spuneam, trebuia să mă întâlnesc cu ge... în sfârşit, cu Guergella Trupillo...

— Unde vasul dumitale a naufragiat. Ştim şi asta.

— Ei, vezi, aici te înşeli. În înţelegere cu Gurgel, eu am răspândit zvonul acesta. „Magdalena" se găseşte acum la loc sigur în Puerto... Puerto-Cortez şi, când m-aţi prins, tocmai mă duceam să iau vaporul ca să-l îndrept spre... spre...

— Spre?

— N-aveţi nevoie să ştiţi, făcu Marcel Dunot, care nu cunoştea niciun port din Honduras în afară de cele două pe care le numise.

— Aşadar, vasul dumitale se află la Puerto-Cortez? întrebă Carmelo.

— Ţi-am spus doar?

— Şi armele n-au fost încă debarcate?

— Nu.

— De ce nu te-ai dus la Trupillo, unde te aşteaptă Gurgel?

— Pentru că nu-mi plătise...

Ar fi un motiv... Şi acum ţi-a plătit?

— Nu. Trebuia să-mi plătească la sosirea „Magdalenei" la locul convenit.

— Şi care...

— Ţi-am spus, doar, că ăsta e secretul meu. Deci, fiindcă n-am primit încă nimic de la Gurgel, şi pentru că n-am prea mare încredere în el – mai ales fiindcă s-ar putea să fie numit preşedintele republicii câteva zile şi ar profita de ocazie ca să nu-mi mai plătească – prefer să vă vând dumneavoastră armele care se află la bordul „Magdalenei”.

— Cât ceri? Pentru moment guvernul din Honduras nu prea are parale...

— Păi... Gurgel îmi oferise o sută de mii de pesos şi postul de ministru al marinei honduriene; dumneavoastră vă cer numai cincizeci de mii.

— Cincizeci de mii! Imposibil! Gândeşte-te că putem pune mâna pe „Magdalena” cu forţa.

— N-aş crede! Un vas sub pavilion francez! Aţi avea prea mari neplăceri, credeţi-mă... zise Marcel Dunot, luându-şi rolul în serios.

— Îţi dau douăzeci de mii.

— Nu pot... pierd prea mult.

— Ştii ce? Să zicem douăzeci şi cinci şi, pe lângă că te voi face ministru al marinei, vei fimumit şi amiralul flotei honduriene. Ne-am înţeles, da?

— În sfârşit, fie... murmură Marcel Dunot.

— Plata se va face la Puerto-Cortez, îndată ce se va descărca marfa, încheie Carmelo.

Aha, vrei să mă tragi pe sfoară L. Îşi zise Marcel Dunot. Dar nu face nimic, vom vedea noi... şi zici, urmă el cu glas tare, că mă faci ministru al marinei şi amiral? Câte vase are flota dumneavoastră?

— Niciunul, până acum, dar va avea în curând, răspunse Carmelo Trombo.

Marcel Dunot scoase un suspin de uşurare, căci în mare încurcătură s-ar fi aflat la comanda flotei honduriene –

dacă aceasta ar fi existat.

— Vom pleca chiar astă seară la Puerto-Cortez, reluă Carmelo Trombo. Cu armele care se află la bordul vasului dumitale, căpitane, vom echipa, sper, destul de bine soldaţii noştri şi vom înăbuşi revolta acestui nemernic Gurgel.

O să vezi... De altminteri, oamenii noştri îţi cunosc vitejia şi vor fi entuziasmaţi când vor afla că eşti acum de-ai noştri.

— Eşti prea bun... generale!

— Spun doar adevărul. Adunarea mă va alege probabil pe mine preşedinte a republicii, în locul lui Zoccopastro; ei bine îţi făgăduiesc că voi face tot ce-mi va stat în putinţă ca să fii numit vicepreşedinte.

— Bine, să mă mai gândesc, generale... făcu Marcel Dunot fără să se tulbure.

Carmelo Trombo se ridică, şi prezentă căpitanului Croumac pe ofiţerii de faţă – erau toţi cel puţin colonei – şi le anunţă viitoarea numire a aşa. Zisului Croumac, ca amiral al flotei honduriene.

— Grav, ca un condamnat la moarte, Marcel Dunot primi felicitările tuturor, fără să clipească.

După cum spusese Carmelo Trombo, mica trupă porni chiar în ziua aceea spre Puerto-Cortez, care se afla la cel puţin o sută douăzeci de kilometri.

Marcel Dunot, călare pe un catâr, urmă statul major.

Cu toată îndrăzneala lui, se întrebă cum va putea ieşi din încurcătură: Sau adevăratul Croumac minţise, şi în cazul acesta „Magdalena” nu se află la Puerto-Cortez, sau spusese adevărul şi explicaţia dintre ofiţerii vasului şi Carmelo Trombo y Camuzar făgăduia să fie foarte veselă când acesta le va cere să predea marfa.

Oricare ar fi fost situaţia, Marcel Dunot stătea cât se poate de prost. Dar energicul băiat nu-şi bătea capul cu ce

o să fie.

„Principalul, îşi zicea el, e că n-am fost împuşcat... că o să urmeze, vom vedea”.

Am scăpat eu din ghearele „Mânei Negre”, de la înec şi de la gloanţele soldaţilor lui Gurgel, cred că o să scap şi din asta. Până una alta, să fac haz de necaz şi s-aştept”.

Înconjurat de admiraţia trupei, a vicepreşedintelui şi răsfăţat de ofiţeri, mâncă şi bău cât patru.

A treia zi de la plecare, trupa îşi făcea intrarea triumfală în Puerto Cortez.

Cea dintâi grijă a lui Carmelo fu să cerceteze ce e cu „Magdalena”.

Marcel Dunot, care se afla în momentul acela lângă el, nu mai putu de bucurie auzindu-l pe alcadele (primarul) oraşului zicând:

— „Magdalena”? Un vapor, nu-i aşa? A sosit în port acum două săptămâni; mă întrebam chiar ce-o fi căutând aici...

Carmelo se întoarse atunci spre Marcel şi-i strigă vesel:

— Dragă căpitane, văd că ai spus adevărul, „Magdalena” se află în port. Mărturisesc sincer că nu te prea credeam... iartă-mă, te rog... Dacă vrei, să mergem numaidecât la bord cu un batalion de soldaţi ca să descărcăm armele şi muniţiile. Trebuie să lucrăm repede, căci după cum am auzit, ticălosul acela de Gurgel a cucerit Tegucigalpa şi s-a proclamat preşedinte împotriva drepturilor sacre ale poporului. Nu pot îngădui ca să se batjocorească astfel glorioasa noastră Libertate!

„Şi pentru că ţii morţiş să fii preşedinte de republică”, îşi zise în gând Marcel.

— Odată în posesia armelor de pe „Magdalena”, urmă Carmelo, vom intra în Tegucigalpa şi vom face să domnească iarăşi ordinea şi libertatea. Dumneata stai aici, eu mă duc să dau ordinele trebuincioase pentru...

— Te rog să mă ierţi... generale, îl întrerupse cu multă cuviinţă Marcel, care nădăjduia să întârzie pe cât era cu putinţă sfârşitul, dar mi-ai făgăduit douăzeci şi cinci de mii de pesos pentru marfa adusă de mine. Înţelegi şi dumneata că în afaceri... aşa că nădăjduiesc să-mi plăteşti numaidecât.

— Hm... negreşit... cum să nu! O să-ţi dau o ordonanţă de plată pentru ministrul de finanţe.

— Ştii că ai haz, generale? Deoarece Gurgel a pus stăpânire pe Togucigalpa, adevăratul ministru de finanţe e ori el, ori un prieten de-al lui, aşa că în loc de douăzeci şi cinci de mii de pesos, o să-mi achite douăzeci şi cinci de gloanţe când oi veni să-i cer banii. Foarte mulţumesc!

— Cum adică? N-ai încredere în semnătura vicepreşedintelui Republicii Honduras? făcu generalul Carmelo Trombo y Camuzar, indignat.

Marcel Dunot zâmbi.

— Eu? S-ar putea! Dar, mă rog, cine e în momentul de faţă vicepreşedinte? Vezi, aşa nu se ştie, aşa că, înainte de-a da marfa, vreau să fiu sigur că mi s-a plătit.

Carmelo Trombo nu răspunse.

„Aha, te-am încolţit bine, îşi zise Marcel. Fiindcă n-ai cu ce plăti, va trebui să te laşi păgubaş... Cât despre mine, o s-o şterg cât mai repede ca să văd ce s-a ales de bieţii Perrin-i. Numai de nu i-ar fi împuşcat ticălosul acela de Gurgel...”

Satisfacţia lui Marcel fu de scurtă durată, căci Carmelo Trombo izbucni în hohote de râs.

— Tii, dar prost mai sunt! zise el. Peste un ceas vei avea banii, căpitane Croumac.

Apoi, întorcându-se spre primar, care ascultase mut şi nemişcat convorbirea, fără să înţeleagă un cuvânt, strigă:

— Dragă alcade, te anunţ că, în interesul republicii am hotărât să pun un impozit de război de douăzeci şi cinci de

mii de pesos, pe care vei avea dumneata grijă să-i aduni împărţind impozitul la fiecare locuitor, după cum vei găsi dumneata de cuviinţă.

— Douăzeci şi cinci de mii de pesos, excelenţă? dar...

— Îmi pare rău, dar nu se poate altfel. Aveţi mulţi bogătaşi în oraş, ştiu... în sfârşit, treaba dumitale, peste un ceas să mi se aducă banii şi, vezi să nu lipsească nici măcar un pesos.

— Douăzeci şi cinci de mii de pesos! Nu o să...

— E ora trei. Dacă până la patru n-ai adus banii, ştii ce te aşteaptă... Pun să te împuşte, dau oraşul pradă soldaţilor, şi vor găsi ei banii, n-am eu grijă...

Tremurând, galben ca un mort, alcadele se retrase pe când vicepreşedintele, încântat de ideea lui, zice lui Marcel Dunot:

— Peste cel mult un ceas, acest vrednic magistrat, va aduce banii care ţi se cuvin. Ne vom duce pe urmă să procedăm la descărcarea armelor şi sper ca până diseară să fim gata.

— Cum pofteşti, generale! răspunse Marcel zicându-şi în gând: „Acu’ să vedem cum o scot la capăt... Dacă nu găsesc ceva, m-am dus pe copcă! La urma urmei, dacă o fi să mor... atâta pagubă! îmi pare numai rău că n-o să-mi mai văd prietenii... pe domnişoara Jacqueline... Măi, dar nebun mai sunt! Fata nici nu s-ar fi gândit la mine...”

Tânărul francez dădu din umeri şi, cu zâmbetul pe buze, se duse după Carmelo care îşi adună soldaţii pentru descărcarea muniţiilor de pe „Magdalena”.

Vicepreşedintele cunoştea bine oamenii, căci la ora trei şi patruzeci de minute, exact, primarul din Puerto-Cortez veni cu şase catâri, cu desagii încărcaţi.

— V-am adus banii, Excelentisime, zise el cu glas tânguitor, arătând sacii plini. Vai! E o grea povară pentru noi, ilustre general.

— Mai exact pentru catâri, urmă Carmelo. Pune banii jos şi o să dau ordin unei companii de soldaţi să-i păzească, glumi el, fericit că fusese ascultat.

Primarul execută ordinul.

Într-o clipă, sacii cu bani fură aşezaţi în faţa casei în care locuia vicepreşedintele. O sută de inşi înarmaţi fură puşi de pază.

În vremea aceasta, batalionul ales de Carmelo Trombo ca să descarce marfa de pe „Magdalena” aştepta cu vreo douăzeci de căruţe rechiziţionate în acest scop.

— Aşa e, zise Carmelo Trombo, că te-ai liniştit, scumpul meu amiral – căci din clipa aceasta te numesc amiral al flotei honduriene – şi poţi să fii sigur că nu lipseşte niciun gologan. De altminteri, n-ai decât să-i numeri. Acum haidem repede să dăm jos încărcătura vasului. Spune marinarilor dumitale să ne dea o mână de ajutor şi o să am eu grijă să capete un bun bacşiş.

— Las pe mine! făcu Marcel Dunot cu o îndrăzneală nemaipomenită.

Se îndreptară spre port. Acolo găsiră un vaporaş mai dărăpănat şi mai sărăcăcios ca „City-Of-Cardenas” ancorat pe chei.

În vârful unei prăjini fâlfâia pavilionul francez, dar atât de spălăcit de ploaie, încât de-abia i se mai cunoşteau culorile.

Pe unul din flancuri scria cu litere aproape şterse: „Magdalena”.

VIII

Pe puntea vaporaşului se aflau vreo zece marinari, cu chipul fioros, care priveau curioşi la trupa lui Carmelo Trombo cum se aşază în rând pe chei.

— Să urcăm pe bord şi să sfârşim repede, zise Carmelo

Trombo lui Marcel. În care din cale se află armele?

În clipa aceea, Marcel Dunot îşi aduse aminte că văzuse la Boulogne, când se încărcau lăzile cu pulbere la bordul lui „Rotterdam”, cum le duceau în calele dinainte ale marelui transatlantic olandez.

Răspunse la întâmplare:

— În cala de la prora vasului.

— Bueno! încuviinţă Carmelo.

Se opri şi, întorcându-se spre soldaţi, le porunci să aşeze căruţele paralel cu vaporul pentru ca descărcarea să se facă direct.

Făcu apoi semn unui ofiţer să-l urmeze împreună cu compania lui – vreo patruzeci de oameni – şi-i zise lui Marcel Dunot:

— Să mergem!

În cursul acestor momente, tânărul francez îşi dăduse seama de situaţie şi făurise fel de fel de planuri, unele mai fanteziste decât altele, cum să scape din încurcătură. Se hotărî la aceasta din urmă: fiindcă, fără voia lui îl siliseră să fie căpitanul Croumac chiar din momentul sosirii lui la Honduras, ei bine, îşi va juca rolul până la sfârşit, fie ce-o fi!

De altfel, nici nu putea face altfel.

— Să mergem! zise el şi se îndreptă sprinten spre puntea îngustă care lega vasul de chei.

Carmelo şi soldaţii îl urmau agale.

Dar, de-abia păşi Marcel pe puntea vaporaşului şi se pomeni în faţa lui cu un individ uriaş.

Aspectul acestui individ îl înfioră: ochii de un verde-cenuşiu, buze subţiri, nas borcănat şi roşu, faţă spână, fără gene şi fără sprâncene, părând o mască de ghips.

Era încălţat cu cizme de cauciuc şi la brâul lui de piele, atârna teaca unui revolver; pe cap purta o şapcă de postav decolorată de vreme.

Marcel înţelese că era secundul, sau mai bine zis al doilea căpitan al vaporului.

— Ce vreţi? întrebă el în englezeşte, cu glas răstit.

Asigurându-se că nu-l poate auzi Carmelo, Marcel Dunot răspunse repede cu glas scăzut:

— Dacă eşti într-adevăr francez, să nu mă dai de gol, şi să spui cum spun eu. Oamenii aceştia cred că eu sunt căpitanul Croumac; lasă-i să creadă, altminteri mă omoară... O să te lămuresc eu mai târziu.

Omul privi uluit la Marcel şi zise:

— Nort comprendo! (Nu înţeleg)

— Cum nu eşti francez?

Individul făcu un gest de dispreţ; de data aceasta, pricepuse.

— Francez, eu? Mai bine porc decât francez! răspunse el în englezeşte.

Marcel Dunot se îngălbeni.

— Tu ai vrut-o, idiotule! îşi zise el şi strigă să fie auzit de ceilalţi: Ce domnule eşti nebun! Nu mă mai cunoşti? Am venit să descarc marfa!

— What? (Ce-ai spus?) întrebă individul ameninţător.

Marcel se încruntă; se întoarse spre Carmelo Trombo, care aştepta la doi paşi de el şi strigă înfuriat:

— Uite de ce mi-era mie frică! Secundul meu face pe nebunul şi nu vrea să dea marfa... s-a înţeles pesemne cu Gurgel... Noroc că am sosit la vreme... Voia, probabil, să vândă încărcătura şi să fugă cu banii.

— Nu te teme, mai suntem şi noi pe aici... răspunse Carmelo Trombo.

— Ce face? mârâi în spaniolă individul, apropiindu-se de el.

Era clar că nu pricepea o boabă franţuzeşte.

— Haide, isprăveşte odată cu prefăcătoria! porunci Marcel. Deschide numaidecât calele şi pune să se

descarce marfa. O să-mi dai pe urmă socoteală pentru ce ai dat drumul echipajului meu şi l-ai înlocuit cu indivizii de colo şi acum, carăte!

Omul rămăsese încremenit şi se uita ameninţător la Marcel. Se întoarse apoi spre Carmelo Trombo şi, zise în spaniolă.

— Ce tot îndrugă tipul ăsta?

— Nu te mai preface... Ştii foarte bine ce spune. M-am înţeles cu căpitanul Croumac... Fă ce-ţi spune...

— Cum? Ce? Te-ai înţeles cu Croumac? Să văd dovada... Ai vreo hârtie la mână?

— Ei, ia ascultă... nu prea-mi place să-şi bată cineva joc de mine... Căpitanul Croumac, uite-l aici în faţa dumitale.

— Ăsta, căpitanul Croumac? Glumeşti pesemne!

— Ba nu glumesc defel şi...

— Habar n-am cine e secătura asta. De altminteri întreabă-i pe marinari să-ţi spună şi ei că nu Croumac îşi bate joc de dumneata...

— Nu el, ci dumneata îţi baţi joc de mine. O să...

— Sunt căpitanul Henry Jaques, domnule!

— Oricine ai fi, te sfătuiesc să sfârşeşti odată comedia asta. Fiindcă eu n-am vreme de pierdut, ai înţeles? îl cunosc şi eu şi toată armata mea foarte bine pe căpitanul Croumac şi dacă peste cinci minute ordinele mele n-au fost executate, o să te silim noi să le execuţi.

— Asta e prea de tot! bodogăni omul în englezeşte. Ce dracu’ s-o fi întâmplat?

— Hai, lasă gluma, meştere Henry Jaques, îl întrerupse în franţuzeşte Marcel Dunot, care auzise când omul îşi spusese numele. Du-te de deschide cala şi pune să descarce lăzile.

Omul privi rătăcit în jurul lui şi deodată se repezi la Marcel Dunot.

Tânărul francez de-abia avu vreme să pareze lovitura.

Marcel Dunot atât aşteptă. Pumnul lui de oţel se abătu ca o măciucă asupra individului, care se poticni dar nu căzu.

Fără să-i lase timp să se dezmeticească, Marcel Dunot cu o lovitură în stomac, îl rostogoli la zece paşi pe punte.

Pe urmă, fără să se sinchisească de el, alergă la marinari şi le strigă, într-un amestec de engleză şi franceză:

— Scoateţi marfa afară!

Dar marinarii nu se mişcară.

— Tâlharul acesta de Henry Jaques a angajat pe vapor o grămadă de englezi cu care nu mă pot înţelege, zise Marcel lui Carmelo Trombo. Spune, te rog, oamenilor dumitale să vină să le arăt unde se află lăzile cu arme.

— Cred că e cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut, răspunse vicepreşedintele Republicii Honduras.

Şi, întorcându-se spre soldaţi, care aşteptau nemişcaţi, le dădu ordin să-l urmeze pe Dunot şi să facă tot ce le va spune el.

Acesta se îndreptă foarte calm spre prora vaporaşului.

Cât fusese pe „City-Of-Cardenas”, avusese vreme să se familiarizeze cu structura unui vas, aşa că se opri fără cea mai mică şovăială înaintea unei deschizături acoperite cu o prelată gudronată. Uşa era bine zăvorâtă, cu lacăte mari, prinse de nişte belciuge groase.

Marcel Dunot apucă un drug mare de fier şi începu să spargă lacătele.

Deodată se auzi o împuşcătură, şi un glonţ îi şuieră pe la ureche.

Întoarse capul şi, de-abia avu timp să se ferească de un altul, care era cât p-aci să-l nimerească.

Pretinsul Henry Jacques era cel care, dezmeticindu-se în sfârşit, trăsese asupra lui.

Marcel se repezi la el; se feri de alte patru gloanţe pe

care individul le descărcă unul după altul, şi izbindu-l cu drugul în creştet, îi sfărâmă ţeasta.

Omul se prăbuşi mort, scăpând din mână revolverul care se rostogoli pe punte.

Apoi, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, Marcel

Dunot continuă să spargă lacătele şi deschise uşa calei.

Într-adevăr, nu se înşelase; cala era plină cu lăzi de toate mărimile în care se aflau puşti şi cartuşe.

Lăzile fură urcate numaidecât pe punte şi de acolo în căruţe.

În vremea asta, marinarii stăteau adunaţi sub puntea de comandă şi vorbeau între ei pe şoptite.

Prezenţa soldaţilor rânduiţi pe chei îi ţinea la respect.

Dar, deşi era mulţumit că scăpase atât de lesne, Marcel Dunot era pradă unei vii agitaţii.

Îi părea rău că dusese la capăt înşelăciunea care pricinuise moartea unui om – oricât ar fi fost el de păcătos – şi făptuise un furt. Căci, se putea numi altfel ceea ce făceau acum soldaţii sub îndemnul lui?

Un lucru îl intrigă mai presus de toate, pe tânărul francez şi-i potolea niţel remuşcările; de ce pretinsul Henry Jaques nu pomenise că se va adresa autorităţilor sau măcar consulului francez? Şi de ce, deşi „Magdalena” arbora pavilionul francez, nu se găsea măcar un singur om la bord care să ştie franţuzeşte?

Mai mult încă; însuşi Croumac nu ştia altă limbă decât spaniola şi engleza. Marcel îşi mai aducea foarte bine aminte că acesta spusese lui Gurgel că „Magdalena” fusese sechestrată de căpitanul unui vas englez. Înţelesese doar foarte bine aceste cuvinte.

Or, pretinsul Henry Jacque nu pomenise nimic despre aşa ceva.

Şi apoi, Marcel îşi închipuia că un vas pus sub sechestru trebuie să fie păzit de cineva ca să nu poată fugi, iar la

bordul „Magdalenei” nu se aflau decât vreo zece marinari, toţi cu mutre de bandiţi.

Curajosul tânăr voia să lămurească această chestiune. Se întoarse spre Carmelo Trombo, care supraveghea descărcarea lăzilor şi-i zise:

— Te rog să mă ierţi, generale, că te las, dar vreau să mă duc să văd dacă sunt toate la locul lor în cabina mea! Mă tem să nu mi se fi furat ceva.

— Sigur, căpitane, cum să nu! Du-te, răspunse Carmelo Trombo.

Cu paşi mari şi drugul plin de sânge în mână, tânărul se duse în cabina comandantului în faţa căruia stăteau adunaţi marinarii vaporului.

La apropierea lui, toţi se dădură în lături fără să crâncnească.

Marcel Dunot sparse uşa cu o lovitură de drug şi păşi înăuntru.

Văzu aici un omuleţ uscăţiv, îmbrăcat în haine albe de pânză, care, cum îl zări, căzu în genunchi strigând în englezeşte:

— Iertare! Iertare!

Tânărul se opri încremenit.

— Nu mă trăda, se rugă omul. Închide uşa...

Marcel împinse uşa cu piciorul şi, înţelegând că a sosit momentul să dezlege enigma „Magdalenei”, răspunse într-o engleză stricată:

— Acum spune tot ce ştii şi, dacă încerci să mă minţi, te ucid ca pe un câine.

— Dacă-ţi spun, nu mă dai pe mâna parchetului?

— Nu, dar, hai repede, n-am vreme de pierdut...

— Eu sunt mister Jim Cope... om cinstit şi negustor la Amatello.

— Ştiu, zise Marcel, care habar n-avea.

— Eu... eu... am pus la cale afacerea între Iosua

Croumac şi Gurgel, dar Iosua a avut ideea să-l tragă pe sfoară pe preşedinte, zicând că „Magdalena” a fost sechestrată de un vas englez. Eu... m-am împotrivit... sunt om cinstit... I-am spus lui Wolsfberg, adică Iosua Croumac, că rău face şi că o să se afle... Câştigăm şi-aşa destul! N-a vrut însă să m-asculte. Nu e vina mea, zău că nu... Dacă nu-l lăsam să facă după capul lui, mă omora! Spune-i, rogu-te, asta ilustrului preşedinte Guergel. Mai spune-i, excelentisime, că-i sunt devotat până la moarte... Am agonisit ceva... excelenţă... dacă... dacă vrei să primeşti o... o mie de pesos, o să le... o să le trimit unde vrei dumneata...

Clănţănindu-i dinţii de frică, omul tăcu.

Acum totul se lămurea: căpitanul Cormac, care în realitate se numea Wolsberg, voia să împuşte – cum s-ar zice – doi iepuri dintr-o lovitură. După ce pusese mâna pe o sută de mii de pesos de la generalul Guergel, se gândise să-i mai stoarcă încă pe-atâta sub pretextul că vasul fusese sechestrat de englezi.

Jim Cope, samsarul, care aştepta ascuns în cabină văzuse deodată apărând în locul lui Croumac – adică Wolfsberg – pe Marcel Dunot, Carmelo Trombo şi soldaţii săi şi-şi închipuise că au fost trimişi de Guergel ca să-i ceară socoteală pentru pungăşia făcută.

„Ticălosul acesta crede că armata lui Guergel se află aici, îşi zise pe drept cuvânt Marcel, de aceea îl numeşte preşedinte. Trebuie să fi văzut prin ferestruică ceea ce s-a întâmplat tovarăşului său, Henry Jaques, şi îi e frică să nu păţească la fel. Cred că am înlăturat acum primejdia... Mă voi folosi de spaima dobitocului acestuia, ca să mai aflu şi altele.

— Nu-mi trebuie banii tăi, hoţ ticălos ce eşti! se răstise. Vreau numai să-mi spui ce e cu „Magdalena” asta şi pentru ce călătoreşti sub pavilion francez când marinarii

sunt americani şi căpitanul austriac.

— Dacă îţi spun, o să mă scapi? bâigui Jim Cope.

— Da, îţi dau cuvântul meu. Dar hai, vorbeşte mai repede, că n-am timp

— Ei bine, adevăratul nume al vasului e „Hiawata” şi e din Galveston. Iosua Wolfsberg i-a fabricat acte false ca să poată face mai lesne contrabandă cu arme. Adevăratele acte ale „Hiawatei” sunt ascunse pe bord într-un loc pe care numai el şi secundul său Henry Jacque, pe care l-ai ucis dumneata, îl ştiu. Cât despre Iosua Wolfsberg, e într-adevăr austriac, din Triest. A avut la bord un călător – un francez – pe care-l chema căpitanul Croumac şi care a murit pe drum.

— Omorât, desigur, de Wolfsberg... îl întrerupse Marcel

— Nu ştiu... nu mi-a spus. În sfârşit... Wolfsberg a pus mâna pe hârtiile mortului, a schimbat echipajul şi şi-a luat nume de Croumac... doar asta nu poate dăuna nimănui!

— În afară de celui pe care l-a ucis în acest scop. Dar pe tine cum te cheamă?

— Jim Cope, nu ţi-am spus?

— Te întreb care ţi-e numele adevărat, ai înţeles?

— Mă... cheamă... Schwartz... Friedrich Schwartz...

fiindcă ştiu că nemţii nu se prea bucură de simpatie pe aici, mi-am luat un nume englez.

Şi de când aţi schimbat marinarii?

— De vreo douăzeci şi cinci de zile, excelentisime...

— Bine. Vei achita imediat lefurile acestor bandiţi şi-mi vei face plăcerea să părăseşti vasul împreună cu ei, ai înţeles? Dacă până într-un ceas nu **s-a** făcut ce ţi-am spus, nu mai răspund de pielea ta. Hai, acum scoală şi să nu care cumva să încerci să mă trădezi... că atât ţi-a fost!

Când fu în pragul uşii, se opri şi-i zise lui Jim Cope, care tocmai se ridica de jos:

— Şi-acum să-ţi mai spun ceva: soldaţii pe care îi vezi la

bord, nu sunt ai lui Guergel, ci ai vicepreşedintelui Carmelo Trombo y Carmuzar.

— Blestem! răcni Jim Cope învineţindu-se la faţă. Dacă aş fi ştiut!

— Ce să-ţi fac dacă eşti dobitoc şi fricos, jupâne Schwartz! încheie Marcel Dunot trecând pragul şi întorcându-se la Carmelo Trombo care supraveghea descărcarea lăzilor.

— Cum merge, scumpul meu amiral? întrebă el pe Marcel, oferindu-i o ţigară.

— Am dat ordine unuia din ofiţerii mei să plătească lefurile şi să-i dea afară pe marinarii angajaţi în lipsa mea. Şi, ca o dovadă de recunoştinţă pentru bunăvoinţa care aţi avut-o faţă de mine, dăruiesc vaporul meu „Magdalena", Republicii Honduras. Va avea astfel flota, cel puţin un vas...

— Ah, nobile căpitan Croumac! Ah, ilustre amiral! Numai un francez – în afară bineînţeles de un hondurian – e în stare de o faptă atât de măreaţă... Nemernicul acela de Gurgel n-a ştiut să te preţuiască... Şi cu cei douăzeci şi cinci de mii de pesos cum rămâne?

— Dă-i înapoi celor care ţi i-au dat, răspunse cu mărinimie Marcel Dunot. Nu cer pentru mine decât cinstea de-a te însoţi pentru a-mi scăpa prietenii care sunt acum în puterea generalului Guergel.

— Te rog să nu-i mai spui general acestui porc de câine! Şi nu-ţi pierde nădejdea Vom învinge şi îi vom scăpa pe prietenii dumitale... şi... vei fi ministrul marinei!

— Eşti prea bun, zău aşa, răspunse Marcel Dunot fără să se emoţioneze.

În vremea asta, Jim Cope se ţinuse de făgăduială, luase un săculeţ de bancnote dintr-o ascunzătoare şi, adunând în juru-i pe marinarii „Magdalenei", le plătise lefurile – atât cât fuseseră tocmiţi.

Nemernicii care se aşteptau la mai mult, vrură să protesteze, dar prin câteva cuvinte bine simţite şi la vederea soldaţilor lui Carmelo Trombo, Jim Cope îl făcu să-nţeleagă că era în interesul lor s-o şteargă cât mai repede şi să-şi ţină gura.

După ce-i văzu plecaţi, Cope părăsi şi el vasul, urmărit de privirea batjocoritoare a lui Marcel Dunot.

Cu puţin înainte de a se însera, se sfârşi şi descărcarea lăzilor cu arme.

În culmea bucuriei, Carmelo Trombo trimise după alcade şi, solemn, îi restitui sacii cu bani – oprindu-l pe cel mai mare pentru el.

Apoi, vrednicul Carmelo, după ce aduse laude cinstei neştirbite şi curajului armatei honduriene, îi lăsă în grijă „Magdalena” şi încheie cu următoarele cuvinte:

— Vasul acesta, speranţa puternicei flote honduriene, e lăsat în grija voastră. Amiralul Croumac va veni în curând să-l ia în primire. Dacă nu-l va găsi în bună stare, te avertizez că vei fi împuşcat.

Foarte mulţumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, alcadele făgădui că va veghea cu mare atenţie asupra vaporului.

Dar Carmelo Trombo nu-l lăsă să isprăvească şi-i făcu semn să se retragă, ceea ce alcadele se şi grăbi să facă.

Seara se dădu un banchet în cinstea vicepreşedintelui şi a ofiţerilor săi, printre care se afla şi amiralul Croumac, adică Marcel Dunot.

Se bău zdravăn în cinstea armatei şi marinei honduriene.

A doua zi dimineaţă, armata lui Carmelo Trombo, după ce-şi împărţi armele şi muniţiile luate de pe „Magdalena”, părăsi Puerto-Cortez şi se îndreptă în marş forţat spre Tegucigalpa.

IX

Năruit la pământ de lovitura lui Marcel Dunot, cu buzele strivite, cu dinţii sfărâmaţi, generalul Gurgel, turbat de mânie şi durere, se ridică de jos chiar în clipa când tânărul francez îi anihilase pe cei doi soldaţi care voiau să pună mâna pe el.

— Prieteni, strigă el, nu-l lăsaţi să scape... Ofer cinci mii pentru cine-l va prinde viu!

Făgăduiala îi stimulase pe soldaţi, care porniseră imediat după fugar. Dar, Marcel Dunot, datorită energiei sale, reuşise să scape de urmăritori.

Pe când aceştia cutreierau împrejurimile, în căutarea lui, Gurgel, după ce pusese să-l panseze, poruncise să fie aduşi numaidecât Louis Perrin şi Jacqueline.

Aceştia dormeau liniştiţi într-un cort; fură treziţi brusc, târâţi cu brutalitate afară şi legaţi de mâini şi de picioare. Soldaţii îi împinseră apoi cu patul puştii spre casa unde se afla Gurgel Liberatorul.

Ilustrul general stătea într-un fotoliu, cu faţa făcută terci şi acoperită de cârpe pline de sânge, care îi lăsau afară numai gura cu buzele stâlcite şi ochii umflaţi, ceea ce îi dădea un aspect jalnic. Lângă el, în picioare se afla aşa-zisul căpitan Croumac.

Negrul Ignacio, care nu-şi revenise încă din lovitura grozavă pe care i-o aplicase Marcel Dunot, îşi freca din când în când partea lovită gemând şi strâmbându-se de durere.

— Ignacio, mormăi Gurgel cu glas abia înţeles, întreabă-i pe aceşti „gringo” pentru care motiv m-au înşelat cu atâta neruşinare. Şi mai spune-le că dacă îndrăznesc să mă mintă, voi pune să-i spânzure de picioare şi-i voi arde de vii.

Ignacio se întoarse spre prizonieri şi începu astfel:

— Ilustrul general vrea să ştie pentru ce l-aţi înşelat. Mi-a mai poruncit să vă spun că dacă încercaţi să minţiţi, o să vă spânzure cu capul în jos şi o să vă pârjolească de vii ca pe porci.

— Da? făcu Perrin, indignat, spune-i atunci că porc e el, sau nu, e o maimuţă caraghioasă... asta e.

Ignacio rămase perplex. Se temea ca, tălmăcind aceste cuvinte, mânia lui Gurgel se va întoarce şi împotriva lui.

— Ce spune? întrebă „dezrobitorul”.

— Zice... zice... că vrea să răspundă, spuse cu diplomaţie negrul.

— I-ai spus că o să pun să-i frigă de vii?

— I-am spus, ilustre Libertator.

— Prietenul nostru l-a adus în halul ăsta pe stăpânul tău? întrebă brusc Louis Perrin.

— Da.

— Pentru ce?

— Lasă că ştii dumneata... Prietenul dumitale nu e căpitanul Croumac. A venit adevăratul căpitan Croumac uite-l, colo, lângă general. Atunci prietenul dumitale şi-a făcut de cap... A ucis doi soldaţi şi l-a stâlcit în bătaie pe ilustrul general, ba mi-a dat şi mie un picior în burtă de nu mai pot să mă mişc. Dar au pornit oameni să-l caute şi nu se poate să nu-l găsească! Şi ilustrul general o să pună să-l ardă de viu... şi pe voi împreună cu el, aşa să ştii!

— Noi nu l-am înşelat cu nimic pe generalul vostru! strigă Jacqueline. Nu pricepem o iotă spaniolă... de unde era să ştim noi că l-a luat pe prietenul nostru drept căpitanul Croumac?

— Taci, Jacqueline, îi tăie vorba Louis. Iar tu, negrule, spune-i maimuţoiului tău de general că nu ne pasă de el şi că n-are decât să facă orice poftеşte cu noi. Consulul Franţei din Managua a fost înştiinţat că ne aflăm aici şi dacă se atinge de un singur fir de păr din capul nostru, o

să vadă pe dracu'! Cât despre prietenul nostru, mai spune-i ilustrului vostru Libertador că nici el, nici altul dintr-ai voştri nu e destul de dibaci ca să pună mâna pe el. Şi-acum, lasă-ne în pace şi nu ne mai bate capul că n-o să-ţi mai răspundem.

Louis Perrin tăcu.

— Ce-a spus? întrebă Gurgel.

— A... a spus că... că l-a înştiinţat pe consulul Franţei din Managua că sunt în tabăra noastră şi că... dacă vor fi omorâţi o să... o să fie răzbunaţi.

— Por todos los Santos! vom vedea noi... mormăi Gurgel.

— Pe urmă a mai spus... adică señorita a spus, că nu cunosc limba castiliană.

— Nu mă priveşte! Spune-le că o să pun să-i ardă de vii ca pe nişte gringo ce sunt! Franţa să facă pe urmă ce-o pofti! Nobila armată honduriană e la înălţimea oricărei situaţii, mai ales când în fruntea ei stă un om ca mine! încheie Gurgel cu glas răguşit şi şuierător din pricina dinţilor rupţi.

Fericit că mânia „generalului" nu se întorsese împotriva lui, negrul Ignacio traduse francezilor ameninţările stăpânului său. Dar Louis Perrin nu-i răspunse şi se mărgini numai a spune surorii sale:

— Curaj, Jacqueline, nu te teme de nimic. Atâta timp cât Marcel e liber.

— Dacă va fi să mor, voi muri fără părere de rău, răspunse fata cu glas hotărât.

Gurgel se ridică şi strigă soldaţilor:

— Închideţi-i pe aceşti nemernici într-o încăpere sigură, chiar aici, în casă, şi pregătiţi...

— Generale, îl întrerupse atunci pretinsul Croumac, dă-mi voie să-mi spun şi eu părerea. Cred că e mai bine să nu-i omori pe prizonieri căci dacă a aflat consulul Franţei

că sunt aici, după cum spun ei, moartea lor ţi-ar pricinui mari neplăceri.

— Cum? Ce face? se răsti Gurgel. Eu vreau să mă răzbun, înţelegi căpitane? Nemernicul mi-a rupt şase dinţi!

— Cine-ţi spune să nu te răzbuni! Te sfătuiesc numai să mai aştepţi! după ce vei fi la Tegucigalpa, stăpân pe situaţie, să pui să fie judecaţi de un tribunal în toată regula şi condamnaţi la moarte pentru înaltă trădare. Şi cum fiecare stat e liber să facă aşa cum pofteşte la el acasă, Franţa nu va putea să se amestece.

Gurgel clătină din cap fără să răspundă. Cele spuse de Croumac i se părură logice; făcu numai semn soldaţilor să-i ia pe prizonieri, apoi dădu să înţeleagă lui Ignacio că nu mai avea ce căuta acolo. Negrul înţelese şi o şterse repede.

Rămaşi singuri, Gurgel şi Croumac se sfătuiră asupra măsurilor ce aveau de luat.

Fiindcă armata „dezrobitorului” era mai aproape de Tegucigalpa decât de Puerto-Cortez, unde se afla „Magdalena”, Gurgel se hotărî să-şi urmeze drumul spre capitala Hondurasului şi, după ce va pune stăpânire pe oraş, să-l trimită pe Croumac, cu un regiment de soldaţi, să ia armele şi muniţiile de pe vasul său. Aceasta, bineînţeles, numai după ce va fi vărsat căpitanului cele zece mii de lire sterline cerute, sumă pe care Gurgel îşi propune s-o ia din banii statului.

Afacerea odată pusă la cale, Gurgel şi Croumac se felicitară reciproc de întâlnirea lor providenţială, pe urmă se despărţiră ca doi buni prieteni. Croumac se duse să-şi cumpere haine noi, iar Gurgel să vadă dacă armata e gata de plecare.

Seara, soldaţii lui Gurgel trimişi în căutarea lui Marcel Dunot se întoarseră în tabără fără să-l fi putut prinde pe fugar.

Această veste îl scoase din fire pe Gurgel, cu atât mai mult cu cât nu mai putea întârzia plecarea deoarece spionii trimişi de el la Tegucigalpa veniseră să-i spună că armata lui Zoccopastro, după lupta în care preşedintele Hondurasului fusese ucis, se despărţise în două tabere: una sub comanda lui Carmelo Trombo, care rătăcea prin sierra Montecillos, iar cealaltă – mai puţin numeroasă – care se întorsese în capitală.

Era deci nevoie ca Gurgel să ajungă cât mai repede şi să se folosească pentru a pune stăpânire pe oraş înainte ca Trombo şi partizanii săi să vină în ajutorul celorlalţi.

Aşadar, a doua zi dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, generalul Gurgel del Amarai şi restrânsa lui armată părăsiră Guayamara şi se îndreptară spre Tegucigalpa. Ajunseră pe înserate în faţa capitalei honduriene.

Gurgel trimise imediat pe doi din ofiţerii săi să someze oraşul să se predea. Aceştia se întoarseră după un ceas să-i spună că nimeni nu se opune, deoarece cei câţiva partizani ai răposatului Zaccopastro o luaseră la fugă la vestea sosirii lor.

Mândru de un astfel de rezultat, Gurgel se aşeză în fruntea micii sale armate şi, înconjurat de vreo cincisprezece generali, printre care se afla şi pretinsul căpitan Croumac, îşi făcu intrarea triumfală în capitală.

Credincios tradiţiei, Gurgel puse numaidecât mâna pe tezaurul guvernului precedent, dar, vai! îl găsi gol...

Se aştepta însă la asta.

Jacqueline Perrin şi fratele ei, care făcuseră drumul legaţi de câte un catâr, fură închişi numaidecât în cea mai strâmtă celulă din închisoarea San-Gabriel, până la judecarea procesului lor.

A doua zi după sosirea lui în Tegucigalpa, generalul Francisco Gurgel del Amarai puse să se afişeze un

comunicat prin care făcea cunoscut că venise „să restabilească” Libertatea sugrumată de tiranul Zoccopastro şi că în acest scop va lua locul preşedintelui decedat”.

Căpitanul Iosua Croumac fu numit ministru al marinei, cu toate protestele lui; Croumac ar fi fost mai bucuros să-l numească la finanţe...

Vreme de o săptămână, Gurgel, îmbătat de triumf, nu se mai gândi la prizonierii săi. De abia în a opta zi îşi aduse aminte de ei şi dădu ordin să fie aduşi în faţa unei curţi marţiale, sub învinuirea de înaltă trădare şi încercare de asasinat asupra persoanei sale.

Louis şi Jacqueline fură scoşi din închisoare şi duşi la palatul de Justiţie din Tegucigalpa, unde doisprezece generali – oameni de-ai lui Gurgel – erau adunaţi pentru a-i judeca.

Sărmanii francezi erau distruşi! Zilele petrecute în închisoarea aceea umedă şi întunecoasă, fără altă hrană decât mămăligă mucegăită şi apă stătută, îi slăbise grozav.

Se aşezară pe o bancă de lemn, în faţa celor doisprezece generali, înconjuraţi de un pluton de soldaţi cu baioneta la armă.

Cu toată situaţia disperată în care se aflau, fratele şi sora schimbară un zâmbet între ei când văzură că Marcel Dunot nu fusese prins.

Nădăjdea, sau mai bine zis licărirea aceasta de nădejde, îi mai îmbărbăta puţin.

În spatele generalilor, într-un scaun mare de îemn aurit, asemenea unui tron, stătea noul preşedinte al Republicii Honduras, Gurgel, care venise să guste clipa răzbunării.

Era îmbrăcat într-o uniformă bogată, numai fireturi, cu pieptul încărcat de decoraţii. Faţa îi era încă înfăşurată în feşe, căci urmele loviturilor lui Marcel nu se vindecaseră.

Lângă el, pe un scaun mai mic, se afla pretinsul căpitan Croumac, ministrul marinei honduriene.

Negrul Ignacio, acum colonel şi împopoţonat şi el cu o uniformă brodată cu aur, slujea drept translator.

Interogatoriul acuzaţilor începu.

Unul din generali se ridică şi, cu un glas gutural, ceru inculpaţilor să-şi spună numele, vârsta şi locul de naştere, apoi cauza pentru care atentaseră la preţioasa viaţă a ilustrului general Gurgel del Amarai.

Îndată ce „generalul" sfârşi de spus aceste cuvinte, Ignacio le traduse acuzaţilor.

— Tu, Jacqueline, să nu spui niciun cuvânt; şopti Louis, apoi, întorcându-se spre „colonelul" Ignacio, zise!

— Spune acestei adunări de maimuţe că nici prin gând nu ne-a trecut să atentăm la viaţa lui sennor Gurgel. Vaporul nostru, scufundându-se, de abia am putut ajunge cu mare greutate pe uscat, unde ne-am pomenit înconjuraţi de oamenii sennorului Gurgel şi, fără să le cerem cel mai mic lucru, ne-au copleşit cu amabilitatea lor. Ca să ne achităm de aceasta, am luptat în rând cu ei, lucru de care mă căiesc acum, când văd că în loc să ne fie recunoscători, sennor Gurgel vrea să ne împuşte. Nouă nu ne e frică de moarte. De altfel, fiţi siguri că vom fi răzbunaţi. Aţi întrebat cum ne cheamă; Louis şi Jaquieline Perrin, născuţi la Avers, în Franţa...

Şi-acum, fie că vom fi împuşcaţi sau spânzuraţi, vă vom arăta cum ştiu să moară francezii. Altceva nu mai avem de spus.

Ignacio traduse cuvânt cu cuvânt declaraţia lui Louis Perrin.

Urmă un scurt rechizitoriu. Unul din ei ceru pedeapsa cu moartea pentru aceşti străini ticăloşi care necinstesc pământul sfânt al patriei honduriene şi declară că regretă că nu există o pedeapsă mai aspră pentru a pedepsi fapta

acestor grozavi criminali.

După ce sfârşi, înaltul magistrat scoase din buzunar o basma de mătase roşie, îşi şterse sudoarea de Pe frunte, se uită cu satisfacţie în jurul său şi se aşează mulţumit la loc, pe când Gurgel dădea semnalul aplauzelor.

La un ordin al unuia dintre „generali”, Ignacio întrebă pe acuzaţi dacă mai au ceva de spus.

Niciunul nu-i răspunse.

Cei doisprezece generali care alcătuiesc „curtea” schimbară câteva cuvinte între ei, apoi cel mai în vârstă se ridică şi strigă:

— Silencio! în numele ilustrului, Libertador şi preşedinte al Republicii Honduras, Francisco Gurgel del Amarai, reprezentant al nobilului popor hondurian, Curtea marţială condamnă pe Louis şi Jacqueline Perrin, acuzaţi de fals şi tentativă de asasinat la moarte prin împuşcare. Execuţia va avea loc mâine dimineaţă la răsăritul soarelui, în piaţa Independenţei.

Sennorita Jacqueline Perrin se va bucura de favoarea de a fi executată şezând pe scaun.

Bătrânul general tăcu.

Îşi îndeplinise misiunea. Urmară aplauze prelungite, apoi încet, încet, sala se goli.

Generalul nu mai putea de bucurie. Strigă lui Ignacio:

— Spune-le acestor blestemaţi de gringo că voi veni să văd cum îi împuşcă! mai spune-le că se vor chinui multă vreme înainte de-a crăpa!

Slugarnic, negrul traduse cuvânt cu cuvânt aceste ameninţări. Gurgel, care îi privea pe cei doi francezi drept în faţă, ca să se bucure de efectul cuvintelor lui, fu foarte dezamăgit văzându-i nepăsători.

Le aruncă o privire plină de ură şi, urmat de pretinsul căpitan Croumac ieşi din sală.

Şase soldaţi, conduşi de un ofiţer, îi luară pe condamnaţi

şi, spre marea lor mirare, apucară pe alt drum decât cel pe care veniseră la Palatul justiţiei.

Louis şi Jacqueline trebuiră să străbată jumătate din Oraş sub razele dogoritoare ale soarelui, urmăriţi de răcnetele populaţiei indigene:

— Muerte a los gringos! (Moarte străinilor).

În sfârşit, după ce făcură vreo doi kilometri prin uliţi murdare şi pline de praf, ajunseră la un maidan plin de băltoace, în mijlocul căruia se ridica o statuie de granit care reprezenta Libertatea.

Era piaţa Independenţei.

De aici fură duşi la o bisericuţă cu clopotniţa văruită în galben şi trandafiriu şi împinşi înăuntru.

În spate, lângă altar, opt călugări îmbrăcaţi în anterie şi glugi albe îi înconjură pe noii sosiţi şi-i duseră într-o capelă laterală, pe când soldaţii şi ofiţerul se aşezară în tăcere într-o încăpere de lângă altar, unde se ţineau odoarele.

Unul din călugări aprinse două lumânări de ceară şi, într-o franceză stricată îi zise lui Louis Perrin:

— Sunt însărcinat de preşedintele Gurgel să vă pregătesc pentru moarte.

— Dacă e aşa, dă-ne pace şi nu ne mai bate capul, frate... răspunse tânărul francez plictisit. Avem cugetul curat, căci suntem nevinovaţi.

— Atunci... Dumnezeu să vă ajute. Eu mă voi ruga pentru voi.

— Mulţumesc, răspunse Louis Perrin foarte calm. Apoi, întorcându-se spre sora lui adăugă:

— Curaj, scumpa mea Jacqueline! O noapte trece repede şi mâine suferinţele noastre vor lua sfârşit.

Nenorocita copilă dădu din cap.

Louis Perrin văzu lacrimile prelingându-se pe obrajii ei palizi şi simţi o durere adâncă în suflet că nu-şi poate rupe legăturile ca să o strângă la piept pentru ultima oară.

Dar, prea mândru să ceară călăilor o cât de mică favoare, îşi înăbuşi durerea.

— Mă gândesc la mama... murmură tânăra fată. La mama. Pe care nu o vom mai vedea niciodată!

Louis nu răspunse.

Înconjuraţi de cei şase călugări aflaţi în rugăciune, condamnaţii avură o noapte plină de frământări; nici nu cutezau să se uite unul la altul ca să nu-şi mărească suferinţele. În sfârşit, o lumină aburie pătrunse printre geamurile bisericii. Se auziră paşi, călugării se ridicară, iar unul dintre ei stinse făcliile care arseseră aproape în întregime.

Ofiţerul şi cei şase soldaţi care îi aduseseră în ajun pe condamnaţi, veniră să-i ia.

— A sosit ceasul, fiule, pregătiţi-vă de moarte, zise un călugăr lui Louis Perrin.

— Suntem pregătiţi, răspunse acesta fără să-i tremure glasul. Hai, Jacqueline...

Cu paşi mărunţi, căci frânghiile din jurul gleznelor le împiedicau mersul – se aşezară între soldaţi.

— Înainte! porunci ofiţerul cu glas scăzut.

Lugubrul alai se puse în mişcare.

X

Cot la cot, cu capul sus, cu privirea mândră, Louis şi Jacqueline Perrin, încadraţi de soldaţi, ieşiră din biserică.

Era o dimineaţă frumoasă; soarele îşi împrăştia razele aurii peste acoperişurile netede ale colibelor murdare care mărgineau maidanul. În faţa statuii Libertăţii fuseseră înfipţi în pământ peste noapte doi stâlpi. Lângă unul din ei era aşezat un scăunel de lemn.

Aproape întreaga armată a lui Gurgel fusese adusă aici. Soldaţii, morocănoşi fiindcă îi sculaseră prea devreme,

stăteau nemişcaţi, cu arma la picior.

Cocoţat pe un cal negru, dezrobitorul Gurgel în persoană, îmbrăcat într-o uniformă sclipitoare şi caraghioasă, cu ministrul său de marină, Croumac alături, părea fericit. Între buzele lui stâlcite ţinea o ţigară enormă din care pufăia cu mare plăcere.

La vederea celor doi condamnaţi, dădu pinteni calului şi ieşi înaintea fatalului cortegiu; în momentul când acesta ajunse la stâlp, trase sabia din teacă şi cu o galanterie sinistră salută pe condamnaţi.

Fără cea mai mică împotrivire, Jacqueline Perrin se aşează pe scăunelul din faţa unuia dintre stâlpi, pe când Louis se rezemă de celălalt.

— Legaţii la ochi! porunci Gurgel soldaţilor.

Aceştia şovăiră o clipă: cu ce să-i lege! Li Berta torul înţelese.

— Nu e nicio grabă, adăugă vesel Gurgel. Legaţii cu batistele voastre. Dau un pesos de fiecare batistă.

Soldaţii scoaseră repede batistele din buzunar şi se înghesuiră care mai de care în jurul condamnaţilor, ca să le lege ochii.

— La o parte! strigă ofiţerul, care de abia aştepta să sfârşească şi alese doi soldaţi din grămadă.

Fratele şi sora se uitară cu durere unul la altul.

— Adio, surioara mea dragă! zise Louis.

— Adio! frăţiorul meu iubit! murmura tânăra, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

Momentul suprem sosise.

Soldaţii aleşi se apropiară şi cu brutalitate îi legară batistele lor murdare pe condamnaţi la ochi.

— Aşa!... mormăi Gurgel aruncând ţigara.

— Gata, excelentisime, zise ofiţerul.

— Bueno... o să comand eu însumi când să trageţi. Să ochiţi în pântece; vreau să le las acestor gringo timpul să

mai facă o rugăciune înainte de a muri. Ei, acum gata!

Plutonul de execuţie se aşează în rând în faţa stâlpilor. Cu arma în mână, soldaţii aşteptau ordinul să tragă.

— La ochi! comandă Gurgel, apoi adăugă râzând. Să mai aşteptăm niţel, n-avem de ce ne grăbi... Ei, ce zici de... vru el să spună pretinsului Croumac.

Dar o salvă puternică îi curmă vorba.

Sute de ţipete de durere se auziră şi soldaţii care înconjurau maidanul o luară la fugă răcnind:

— Trădare! Trădare!

În Urma lor, zeci de cadavre şi răniţi zăceau claie peste grămadă la pământ. O aclamaţie scoasă din sute de piepturi se auzi:

— Viva el căpitan Croumac!

— Viva Carmelo Trombo!

Gurgel rămase un moment încremenit, apoi coborî sabia, răcni soldaţilor din plutonul de execuţie:

— Foc! Foc! Foc!

Dar în clipa aceea, o salvă culcă la pământ trei sferturi din pluton, pe când ceilalţi, cuprinşi de groază, o luară la fugă care încotro.

Gurgel şi cu pretinsul Croumac se văzură singuri în mijlocul maidanului, în faţa celor doi condamnaţi.

Înnebunit, cu ochii rătăciţi, cuprins de turbare, Liberatorul înfipse pintenii în pântecele calului şi se repezi la Louis Perrin.

— Câine! urlă el, de crăpat tot vei crăpa! şi ridică sabia.

Dar sabia îi scăpă din mână şi se prăbuşi de pe cal, cu un picior încurcat în scară. Fusese izbit de un glonţ.

În acelaşi timp, se auzi un glas limpede şi vesel zicând:

— Curaj, Perrin, am sosit!

Şi, călare pe catârul lui voinic, Marcel Dunot se repezi spre locul de execuţie.

În urma lui, Carmelo Trombo cu mica lui armată năvăli

în piaţa Independenţei însoţit de strigătele:

— Viva Carmelo Trombo!

— Viva el căpitan Croumac!

Aşa-zisul Croumac – adică Wolfsberg – nu se prea sinchisise la început de zăpăceala soldaţilor, dar când îl văzu pe Gurgel căzând, vru s-o ia la fugă, cu toate strigătele de Viva el căpitan Croumac. Înţelegea el foarte bine că aclamaţiile acestea nu lui îi erau adresate.

Deodată îl văzu pe Marcel Dunot la zece paşi de el.

Îl cuprinse o turbare grozavă. Scoase revolverul de la brâu şi descărcă toate cele şase gloanţe spre el.

Un ţipăt de durere îi răspunse: Carmelo Trombo, care se afla lângă Marcel, fusese lovit.

Recunoscându-l pe ticălosul de Croumac, Marcel se repezi la el. Nemernicul vru să tragă pumnalul de la brâu dar nu avu timp.

Tânărul francez se ridică în scări, iar cu puşca golită de cartuşe vru să-i sfarme ţeasta.

Izbi însă capul catârului, care se prăbuşi la pământ. Lovitura fu atât de puternică, încât Marcel scăpă arma din mână.

Nu-şi pierdu însă cumpătul; lăsă puşca acolo unde era şi abătu pumnul lui de oţel asupra ticălosului.

Omul se clătină în şa. Atunci Marcel Dunot, cu o lovitură puternică dată sub bărbie, îl dădu gata.

Cu şira spinării frântă, nemernicul se îndoi din mijloc şi, ca o paiaţă cu sforile rupte, se prăbuşi la pământ.

Fără să se mai sinchisească de el, Marcel Dunot sări ridică sabia lui Gurgel şi tăie legăturile celor doi francezi. Le smulse apoi batistele de pe ochi strigând plin de bucurie:

— Noroc c-am sosit la vreme!

— Ah, domnule Dunot, noi... murmură Jacqueline.

— Lasă, lasă, domnişoară... Staţi aici şi nu vă mişcaţi,

mă întorc numaidecât. Dumneata, Perrin, ia pumnalul ticălosului acela de Croumac. Mă duc să văd ce e cu bietul Carmelo Trombo. Tare mă tem că l-au ucis.

Marcel Dunot, dădu fuga la vicepreşedinte, pe care-l găsi ţeapăn în şa, cu capul aplecat peste grumazul catârului care nu se clintise din loc.

Vreo sută de soldaţi şi „generali" stăteau încremeniţi în jurul lui. Văzându-l pe Marcel Dunot, strigară toţi într-un glas:

— El presidente es muerto! (Preşedintele e mort).

Tânărul francez înţelese. Clătină capul şi arătă cu mâna cadavrul lui Croumac-Wolfsberg.

— Viva el presidento Croumac. Muetre a los Gurgelistos!

Deşi Marcel Dunot ar fi vrut să vadă ce este de făcut cu prieteni săi care-l aşteptau, n-avu încotro şi trebui să se lase urcat pe calul lui Gurgel, împins de soldaţii care răcneau cât puteau:

— Vi va el presidente Croumac!

— Iată-mă acum şi preşedinte; îşi zise Marcel, să fiu atent să nu mă fac de râs...

Şi, fluturând sabia care i-o pusese în mână unul din generali, dădu pinteni calului care o luă în galop pe uliţele Tegucigalpei, urmat de armata entuziasmată a răposatului Carmelo Trombo.

Ajunse în curând într-o stradă care dădea într-un loc viran, unde partizanii lui Gurgel ridicaseră în grabă o baricadă făcută din căruţe, obloane, bolovani şi scânduri.

— Înainte! strigă Marcel Dunot, ridicând sabia.

Urale furtunoase îi răspunseră pe când împuşcăturile tunau în jurul lui. Fără să le ia în seamă, Dunot alergă în galopul calului spre baricadă.

Văzu pe unul din ofiţerii lui Gurgel ochindu-l.

Dintr-o săritură fu lângă el şi, înainte de a porni glonţul, îi smulse carabina din mână, o răsuci o dată deasupra

capului, şi sfărâmă cu ea ţeasta ofiţerului.

Îmbătat de mirosul prafului de puşcă, Marcel Dunot sări de pe cal şi urcă pe baricadă.

La vederea lui, cei de dincolo o luară la fugă îngroziţi.

Servindu-se de carabină ca de o măciucă, se repezi ca un tigru făcând loc în jurul lui. În câteva momente baricada fu părăsită.

— Înainte! strigă Marcel Dunot soldaţilor luând-o pe urmele fugarilor.

Urmat de partizanii lui Carmelo Trombo, tânărul francez ajunse într-o piaţă mare, de unde cei din urmă credincioşi ai lui Gurgel fugeau de zvântau pământul.

Istovit, gâfâind, plin de sudoare, se opri să răsufle

Fu imediat înconjurat de o mulţime entuziasmată care răcnea în delir:

— Viva el căpitan Croumac! Viva el president.

— Viva el restaurator de la Libertad! (Trăiască restauratorul Libertăţii).

Marcel Dunot îşi scoase pălăria şi salută zâmbind.

Apoi, fără să ştie cum, târât, împins, înghiţit de mulţime, se pomeni înaintea porţii unui palat pe care scria:

„Casa del presidente”.

— Aha, iată-mă la mine acasă, îşi zise el. Păi dacă sunt preşedinte... Ei hai, fie şi aşa...

Călăuzit de vreo zece „generali”, urcă o scară largă de marmură, trecu prin două anticamere mari şi ajunse într-un salon somptuos ale cărui uşi cu geamuri răspundeau într-un balcon de marmură, care dădea în strada principală.

— Hait! acu trebuie să le ţin o cuvântare. Şi eu habar n-am de limba asta păsărească a lor! în sfârşit, o să mă descurc eu...

Şi, liniştit, Marcel Dunot, ieşi în balcon.

Se opri în mijlocul balconului şi cu un gest larg salută

mulţimea care se amestecase printre soldaţi.

— Vi va el president Croumac! urlau şi militarii şi civilii.

— Viva el restauradore de la Libertad!”

— Aha, am găsit! îşi zise el şi răcni cât putu: Viva la Libertad! Viva el Hondnras!

Aceste cuvinte stârniră noi aclamaţii. Marcel Dunot fu nevoit, să strige iar:

— Viva la Libertad! Viva el Honduras!

În cele din urmă, mulţimea se potoli şi se risipi în linişte.

Obosit de eforturile făcute, Marcel se întoarse în salon; mare îi fu însă mirarea când văzu aici adunaţi vreo sută de noi „generali”, printre care şi negrul Ignacio.

O clipă fu ispitit să-l ia la goană, dar se gândi că negrul sosise tocmai la timp ca să-i slujească de trans lator.

— Generale Ignacio, ia poftim încoace, îi zise el.

Negrul nu mai putea de bucurie. Alergă la tânărul francez strigând.

— Mulţumesc, mulţumesc căpi... adică sennor presidente, că m-ai făcut general!

— Bine, fie, te numesc general, dar dacă ţii la pielea ta, să-mi fii credincios! ai înţeles.

— O, sennor presidente, eu am fost întotdeauna credincios! întreabă-l şi pe ticălosul acela de Gurgel.

— Hai, tacă-ţi gura! Spune acestor generali că îi poftesc la masă. Şi apoi să le mai spui... că... le voi îndeplini orice dorinţă...

Ignacio aruncă o privire de admiraţie pentru această mărinimie şi traduse vorbă cu vorbă cele spuse.

Urmă o larmă grozavă; toţi generalii vorbeau în acelaşi timp.

— Generalul Gumersindo vrea să fie ministru de finanţe.

— Să fie!

— Colonelul Ladrugado y Castelpo vrea să fie ministru de război.

— Ne-am înţeles!

— Senatorul Artega Rivas cere să fie numit director al spitalelor.

— Bine.

— Doctorul Juan de Insolitorto vrea...

— Ia mai slăbiţi-mă! Spune-le să vină altă dată... Deocamdată am nevoie de odihnă. Şi acum, du-te şi adu-i aici pe prietenii mei. Ştii pe cine?

— Pe sennor şi sennorita?

— Ai ghicit. Sunt în piaţa... piaţa... în sfârşit lângă statuie... acolo unde era să fie împuşcaţi.

Negrul se făcu nevăzut, după ce mai întâi, spuse celor de faţă că sennor prezident îi roagă să vină altă dată.

Bucuroşi de făgăduială şi de bunăvoinţa şefului statului, înalţii demnitari veniră unul câte unul să-i prezinte omagiile lor în cuvinte alese, dar din care Marcel Dunot nu pricepu o boabă.

Totuşi ştiu să mulţumească pe toată lumea răspunzând fiecăruia:

— Si, generale! Si, generale! (da, generale!). În sfârşit când se văzu singur, scoase un suspin de uşurare. Se întinse pe o canapea îmbrăcată cu mătase, scoase pipa din buzunar şi începu să fumeze tacticos aşteptându-şi prietenii.

Era mulţumit.

Preşedinte al Republicii Honduras. El, preşedinte de republică.

— Negreşit, Honduras nu e Franţa... dar sunt eu preşedinte de republică? Sunt. O să scriu chiar azi prietenilor mei din Saint-Quentin. O să crape de necaz stimabilul Honorat când o afla! Dar patronul!... De crezut, trebuie să mă creadă, n-or să aibă încotro, fiindcă o să scrie şi în gazete.

Drept să spun, la aşa ceva nu m-aş fi aşteptat! Şi o să-

mi fac drum în Franţa... o să spun că mă duc să închei o convenţie. Şi o să vină armata la gară să mă primească... întocmai ca pe regele Angliei.

Se auziră două bătăi discrete în uşă.

— Intră! strigă Marcel ridicându-se de pe canapea.

În prag apărură Louis şi Jacqueline, urmaţi de Ignacio. Cei doi francezi erau foarte palizi şi traşi la faţă.

Marcel se repezi la ei şi cu mâinile întinse, dar înainte de a le spune ceva, strigă lui Ignacio:

— Şterge-o şi să nu te mai prind pe aici, până nu te-oi chema, ai înţeles?

— Da, señor presidente, răspunse negrul şi ieşi.

Marcel Dunot îşi pofti prietenii să stea pe canapea, apoi le zise, râzând:

— Şedeţi, dragii mei. Sunteţi musafirii mei, căci eu sunt în momentul de faţă preşedintele Republicii.

Uluiţi, cei doi prieteni nu ştiau ce să răspundă.

Pe când Marcel făcea haz de uimirea lor, Jacqueline fu cea dintâi care luă cuvântul:

— Te feli... te felicităm din inimă, domnule Dunot, zise ea. Dar, mai ales, îţi mulţumesc pentru cele ce ai făcut pentru noi. Dacă nu erai dumneata, am fi fost până acum de mult şterşi de pe faţa pământului şi...

— Aşa e, o întrerupse Louis, îţi datorăm viaţa şi fi sigur că recunoştinţa noastră va fi veşnică! Eşti un...

— Nu sunt nimic... Mai las-o încolo, dragă Perrin, cu atâtea mulţumiri! Ceea ce am făcut eu, ai fi făcut şi dumneata în locul meu. Şi apoi, n-am făcut cine ştie ce mare lucru... Ştii ce? Hai să schimbăm vorba.

— Bine, dacă aşa vrei... în sfârşit... poţi să spui că...

— Dar cum s-a întâmplat că ai ajuns preşedinte, domnule Dunot, îl întrerupse Jacqueline pe fratele ei, văzând că Marcel încruntă sprâncenele.

— O, foarte simplu, răspunse el.

În câteva cuvinte le povesti întâlnirea lui cu armata lui Carmelo Trombo, întemniţarea, ideea pe care o avusese să se dea drept Croumac, fiindcă toţi îl credeau – şi destăinuirile pe care le făcuse Carmelo Trombo relativ la „Magdalena”.

Povesti cum se făcuse descărcarea muniţiilor de pe vapor şi plecarea armatei lui Trombo, devenită primejdioasă de când se afla în posesia armelor şi muniţiilor destinate pentru Tegucigalpa.

— Ce să vă mai spun, dragii mei! încheie Marcel. Am ajuns la Tegucigalpa în puterea nopţii, fără să fim simţiţi.

Carmelo Trombo a trimis câţiva ofiţeri să comunice partizanilor săi sosirea noastră şi să afle ce se mai petrece.

Astfel, am aflat de condamnarea şi de apropiata voastră execuţie.

Cum Gurgel îşi adunase toată armata să fie de faţă la împuşcarea voastră, am putut pătrunde lesne în oraş şi am sosit în clipa când Gurgel se pregătea să le ordone să fiţi împuşcaţi.

Asta e tot!

Pesemne că sunt foarte popular, printre soldaţii bietului Carmelo Trombo, pe care l-a ucis Gurgel, deoarece m-au numit preşedinte. Dau chiar acum un banchet de gală generalilor; vii şi dumneata, domnişoară Jacqueline, nu-i aşa? E de abia ora nouă, ai timp să te odihneşti. Voi da imediat ordin să ţi se pună la dispoziţie un apartament şi să ţi se aducă o rochie frumoasă. O să vezi...

Iar dumneata, Perrin, dacă vrei să rămâi aici, te numesc ministru la... la ce vrei. N-ai decât să alegi.

— Foarte mulţumesc! Vreau să mă întorc în Franţa... şi cât mai curând cu putinţă. M-am săturat de America până peste cap! O să mă înţeleg cu un avocat care să se ocupe de problema moştenirii.

— Aşa e, zise Jacqueline, Eşti foarte drăguţ, domnule

Dunot, dar şi eu prefer să mă întorc acasă.

XI

După cum îi spusese Marcel lui Perrin, la amiază un dejun de gală fu oferit generalilor şi coloneilor de către noul preşedinte al Hondurasului.

În urma sfatului lui ignacio, Marcel Dunot se îmbrăcase cu cea mai frumoasă uniformă a răposatului Zoccopastro, Hainele îi erau cam largi, dar prinse ici colo cu vreo câteva ace nu se băga de seamă.

Având-o la braţ pe Jacqueline, îmbrăcată într-o rochie de mătase roz, care-i venea foarte bine, Marcel îşi făcu intrarea în sala banchetului, însoţit de Louis Perrin şi „generalul” ignacio.

La vederea lor, o fanfară ascunsă după un grup de plante intonă imnul hondurian, pe când generalii aclamau:

— Vi va el presidente Croumac!

Demn şi impunător, Marcel Dunot salută cu bicornul lui împodobit cu fireturi şi zâmbi tuturor. Aclamaţiile deveniră şi mai entuziaste

Tânărul francez se aşează la locul de onoare. Îi aşează pe Jacqueline şi Louis Perrin la dreapta lui, iar pe Ignacio, care trebuia să-i slujească de traducător, la stânga.

Masa se servi imediat.

La desert, unul din generali se ridică în picioare şi, cu paharul în mână, ţinu o cuvântare în care îl asemuia pe Croumac cu Napoleon, Achile şi Alexandru cel Mare. Încheie zicând că naţiunea honduriană îşi pune cele mai mari speranţe în acest „tânăr erou”.

Aplauze unanime subliniară aceste cuvinte.

Marcel se aplecă spre ignacio şi-l întrebă în şoaptă:

— Ce tot zice?

— Zice, sennor presidente, că eşti un erou şi că poporul

aşteaptă mult de la dumneata.

— Auzi comedie! Neghiobii ăştia vor toţi să-i fac miniştri ori să-i pun în alte slujbe importante... Ia spune-mi generale ignacio, cum se zice în spaniolă: „Veţi fi toţi satisfăcuţi”?

— Seran todos satisjechos, sennores.

— Bine; acum taci!

Marcel Dunot se sculă şi, cu paharul în mână zbieră cât îl ţinea gura:

— Viva la libertad! Seran todos satisjechos, sennores! Viva el Honduras!

Apoi goli paharul în aclamaţiile celor de faţă.

— Vezi că nu e cine ştie ce greutate să fi preşedinte de republică pe meleagurile astea! zise el Jacquelinei

Nici măcar nu e nevoie să le cunoşti limba, adăugă el zâmbind.

După ce se sfârşiră cuvântările, toată lumea se sculă de la masă.

Marcel Dunot, împreună cu Perrin-ii şi escortat de „generalul” Ignacio, se retrase într-un salon alăturat, unde fu imediat înconjurat de vreo cincizeci de „generali” şi ofiţeri care se străduiau, care mai de care, să-i atragă atenţia pentru a-i cere vreo favoare.

— Ei, Ignacio! Unde eşti? strigă Marcel Dunot.

— Aici sunt, sennor, răspunse negrul care stătea prin apropiere şi asculta doleanţele câtorva colonei, cărora le făgăduia cu un aer important că va interveni pentru ei pe lângă preşedinte – în schimbul câtorva zeci de pesos, bineînţeles!

Ia vino, Ignacio, şi spune acestor secături să nu-mi mai bată capul, zise Marcel plictisit. Să vină mâine dimineaţă. Să pregăteşti nişte bucăţele de carton numerotate şi să dai fiecăruia câte unul ca să-i primesc pe rând, ai înţeles?

— Da, sennor presidente, răspunse negrul bucuros, *căci*

ştia că o să-i iasă şi lui ceva din afacerea asta.

— Acum spune-le să mă lase în pace fiindcă sunt obosit şi vreau să mă odihnesc. Vii şi dumneata, domnişoară Jacqueline? Şi dumneata Perrin? adăugă el adresându-se celor doi francezi.

Îşi făcu apoi drum cu coatele printre generalii împopoţonaţi şi galonaţi şi intră, urmat de prietenii săi, în apartament.

Cum se văzură singuri, într-un salon mai retras, Marcel Dunot le zise:

— Aşadar, v-aţi hotărât, vreţi să mă părăsiţi?

— Da, dragul meu, în cazul când nu vrei să vii şi dumneata cu noi, răspunse Louis Perrin.

— Haide, domnule Dunot, se rugă şi Jacqueline. Cine ştie ce nenorocire te mai aşteaptă aici...

— Nu cred, răspunse el zâmbind. O să ştiu eu să mă apăr, n-avea grijă! Vreau să mă bucur şi eu niţeluş de norocul care a dat peste mine. Nu te întâlneşti în toate zilele cu astfel de funcţie.

— Atunci rămâi, dar eu plec, încheie Perrin.

— Rău faci. Te-aş fi făcut ministru de... finanţe!

— Nu, nu, eu plec. Avem acum, eu şi sora mea, cu ce trăi din belşug. Ar fi o mare greşeală din partea noastră să rămânem într-o ţară unde în fiecare moment ne e viaţa în primejdie.

— Bine, faceţi cum credeţi. De altminteri mă aşteptam; de aceea am hotărât să te însărcinez cu o misiune. Te vei duce să închei o alianţă cu Franţa. Vei pleca de aici, însoţit de un regiment până la portul cel mai apropiat şi, odată ajuns în Franţa, te vei duce să vorbeşti cu preşedintele Republicii în numele meu.

— Ascultă, Dunot, zise Louis Perrin, eşti cât se poate de gentil, dar te-aş ruga să-mi faci o plăcere: lasă-ne să plecăm discret, e mult mai bine pentru noi. Din câte am

văzut eu până acum, oamenii aceştia îşi schimbă foarte lesne părerile şi mă tem că soldaţii pe care mi i-ai da să ne ocrotească, ne-ar omorî pe drum.

— Bine, dragul meu, fă cum crezi, răspunse Marcel nemulţumit. Te-aş ruga numai să-mi faci un mic serviciu: să te duci, când vei fi în Franţa, la Saint-Quentin, să vorbeşti cu domnul Pordon, directorul fabricii de ţesături şi să-i spui că am ajuns preşedintele Republicii Honduras.

— Bine, dragă, cum să nu! Cred însă că va afla până atunci din ziare.

— Cum vrei să ştie că preşedintele Croumac sunt chiar eu?

— Bine zici. Fii sigur, prietene, că o să-ţi îndeplinesc dorinţa. Cum vom coborî de pe vapor, ne vom duce imediat la Saint-Quentin.

Fericit la gândul că Denise Pordon va afla de norocul care a dat peste el, Marcel Dunot mulţumi călduros prietenului său apoi se retraseră fiecare în apartamentul lui.

A doua zi, tânărul îi primi, unul după altul, pe generali şi pe ceilalţi demnitari şi semnă toate numirile care i se cereau. De abia la ora prânzului întrerupse audienţele pentru a se duce la masă, unde îl aşteptau Louis şi Jacqueline. Aceştia îi anunţară plecarea lor pentru a doua zi.

Deşi vestea aceasta îl întristă, Marcel nu mai încercă să-i oprească, ştiind că ar fi zadarnic.

Îl chemă pe Ignacio şi-i porunci să cumpere numaidecât cele de trebuinţă la drum pentru prietenii săi, pe socoteala statului.

— Şi acum, zise el îndată ce-l văzu pe Ignacio plecat, vă veţi face diseară pregătirile de călătorie. Pe unde vreţi să plecaţi?

— Prin Truxillo, răspunse Louis Perrin. M-am informat şi

am aflat că peste şase zile pleacă un vapor englez cu destinaţia Liverpool. Avem deci destul timp să prindem vaporul.

— Aşa e. De altminteri o să vă dau caii cei mai buni şi peste trei zile veţi putea fi la Truxillo; de aceea aş fi de părere să mai rămâneţi patruzeci şi opt de ore aici.

— Nu, nu, făcu Perrin hotărât. După toate aceste zbuciumări, Jacqueline nu prea se simte bine. Şi apoi de abia aştept să mă văd plecat. Cine ştie dacă peste două zile nu izbucneşte iar o revoluţie.

— Bine, am înţeles... răspunse cam necăjit Marcel.

Cei trei prieteni petrecură după-amiaza împreună.

Pe la şase, veni Ignacio să le spună că ordinele au fost executate.

Când Marcel intră cu Louis Perrin, în apartamentul acestuia, rămaseră încremeniţi văzând o mulţime de geamantane de piele pline cu tot ce trebuie într-o călătorie.

— Ignacio ăsta e un om nepreţuit, murmură Marcel Dunot.

Se făcu ora cinci. Luară toţi trei masa în marea sală a palatului prezidenţial, apoi se apucară să facă pregătirile de plecare.

A doua zi, dis de dimineaţă, Marcel fu în picioare. Chemă pe Ignacio şi-i porunci să înşăueze imediat doi din cei mai buni cai ai grajdurilor prezidenţiale.

Liniştit în privinţa aceasta, Marcel se duse la prietenii săi. Îi mulţumiră amândoi călduros pentru tot ce făcuse pentru ei, dar Marcel nu-i lăsă să sfârşească.

— Ia lăsaţi acum mulţumirile, că am să vă comunic ceva. Am pus să vă înşăueze doi cai din cei mai buni şi bagajele vi le veţi transporta pe catâri. Sunteţi bine înarmaţi şi, ca să vă înlesnesc călătoria, v-am pregătit o scrisoare prin care rog autorităţile pe unde veţi trece să vă

dea ajutor şi protecţie la nevoie. Sper că, datorită acestor măsuri, să puteţi ajunge fără incidente la Truxillo. Aş fi vrut să vă însoţesc până acolo, dar mă tem să nu vină altul să-mi ia locul în lipsă.

— O să-ţi scrim imediat ce vom ajunge la Truxillo, zise Perrin.

În clipa aceea apăru Ignacio.

— Caii sunt gata, sennor prezidente, făcu el înclinându-se respectuos. De asemenea şi cei doi catâri pentru bagajele excelenţelor lor.

— Bravo, băiatule! Să ştii că o să te decorez zilele astea. Du-te acum de ne aşteaptă jos în curte, îi porunci Marcel.

Cu ochii sclipind de bucurie, negrul plecă ploconindu-se până la pământ.

După ce îi rugă pe prietenii săi să aştepte un moment, Marcel dădu fuga în luxosul său birou şi luă scrisoarea scrisă de generalul Occorsago, secretarul său general, prin care se recomandă tuturor alcazilor să fie la dispoziţia „ducelui” şi „ducesei” Perrin şi să le dea onorurile cuvenite.

— Acum, la drum! zise Marcel. E bine să plecaţi mai devreme ca să ajungeţi până la amiază la Dos-Hermanos.

— Aşa mi-am zis şi eu, răspunse Louis Perrin. Din informaţiile pe care le-am cules, cred că peste trei zile vom fi la Truxillo.

Coborâră toţi trei în curtea palatului prezidenţial.

Din ordinele lui Ignacio, bagajele fuseseră încărcate pe catâri, mânaţi de un indian însărcinat să-i ducă pe călători până la Truxillo.

Doi armăsari minunaţi, cu harnaşamente luxoase, aşteptau, ţinuţi de căpăstre de un negru voinic.

— Şi acum... mergeţi sănătoşi, dragii mei, zise Marcel Dunot încercând să-şi ascundă emoţia. Sper să ne revedem cu bine în Franţa.

— Aşa sper şi eu, domnule Dunot, răspunse Jacqueline, pe când fratele său, tot atât de mişcat ca şi ea, strângea cu putere mâinile viteazului lor prieten.

— Atunci... ne-am înţeles, încheie Marcel Dunot. Şi nu cumva să uitaţi să vă duceţi la uzina Podron din Saint-Quentin pentru ce v-am spus.

— Să n-ai nicio grijă, îl asigură Louis, strângându-i încă o dată mâna.

— La revedere, domnişoară Jacqueline! La revedere, Perrin! le strigă Marcel Dunot când îi văzu, în şa.

— La revedere, pe curând! răspunse fata...

— Da, da, la revedere! adăugă Louis Perrin dând pinteni calului.

Urmaţi de cei doi catâri conduşi de indian, ieşiră din curte, pe când Marcel Dunot mâhnit, îşi flutura pălăria lui mare de pâslă.

Când cei doi prieteni dispărură după un colţ de stradă, Marcel se întoarse în apartamentele sale.

Se simţea foarte abătut. Expedie cu un picior pe negrul Ignacio, care venise să-şi ofere serviciile şi rămase singur până la amiază, cu gândul la Franţa, la Saint-Quentin, la Denise Pordon, care trebuie să fie acum măritată cu Iosef Honorat.

Veni un fecior negru să-l poftească la masă.

Marcel se sculă din fotoliul unde stătuse cufundat în gânduri zicându-şi

„Sunt nebun de mă gândesc la toate astea! mai am destul timp să mă întorc în Franţa. Pentru moment, iată-mă preşedinte; trebuie să fiu la înălţime...”

Şi tânărul francez, înveselit la gândul acesta mâncă bine şi cu poftă.

Vreme de câteva zile fu foarte ocupat cu semnarea unei mulţimi de hârtii pe care habar n-avea ce scria. Erau numiri ale principalilor partizani ai răposatului Carmelo

Trombo, în cele mai bune slujbe ale republicii. Totuşi, Marcel găsea timp să înveţe de la Ignacio limba spaniolă.

După o săptămână de la plecarea prietenilor săi, primi o scrisoare de la Louis Perrin prin care îl anunţa că au sosit cu bine la Truxillo şi despre apropiata lor îmbarcare pe un vapor englez cu destinaţia Europa.

— Aşa, îşi zise el, acum sunt în drum spre Franţa. Răbdare, băiete, o să pleci şi tu peste puţin timp, dar ca preşedinte al Republicii Honduras. Şi o să ţin un discurs preşedintelui Republicii Franceze să rămână cu gura căscată...

Deocamdată, Marcel Dunot se străduia să înveţe spaniola şi, cu toate că Ignacio nu era un bun profesor, tânărul francez făcea progrese uimitoare.

Din păcate, avea şi alte griji pe cap: în Primele zile după numirea sa se grăbise să împartă slujbele cele mai bune cui venise primul şi acum era silit să refuze pe mulţi.

Aşa că, fără să ştie, se formă, încetul cu încetul, un grup de nemulţumiţi care creştea zi cu zi.

Se împlineau exact trei săptămâni de când tânărul nostru francez sosise la Tegucigalpa. Într-o dimineaţă pe când se pregătea să-i primească pe diverşii „generali” veniţi să-i ceară vreo favoare, servitorul negru care-i slujea drept uşier, îi întinse o carte de vizită cât toate zilele, pe care scria următoarele:

„Generalul Prosperino Carcano Y. Pontagues.

Mare Cruce a Stelei de aur.

Comandor al Vulturului Cordelierilor, Membru al Academiei din Cuagua.

Fost director al vămilor honduriene.

Fost şef al serviciului de arme şi muniţii.

Întemeietorul Societăţii „Răzbunătorii Patriei”, roagă să fie primit imediat de ilustrul preşedinte Croumac, pentru o afacere care priveşte salvarea ţării”.

Cu tot puţinul pe care-l ştia Marcel din limba spaniolă, înţelese foarte bine sensul acestor cuvinte.

— Pofteşte-l pe generalul Prosperino Carcano, porunci el lui Ignacio care lua parte la audienţe.

Ignacio dispăru pentru a se întoarce imediat cu un negru uriaş, înalt de aproape doi metri, îmbrăcat cu haine negre şi joben.

— Sunt generalul Prosperino Carcano y Pontagues, se prezentă el solemn, într-o franceză stricată.

— Da! făcu Marcel Dunot cu nepăsare. N-ai idee ce bine îmi pare!

Generalul nu înţelese ironia.

— Şi mie îmi pare bine să te cunosc, ilustre preşedinte, răspunse „generalul”, apoi arătă cu degetul spre Ignacio, zbierând: Dă-l afară pe scârnăvia asta de negr*u!* Am să-ţi comunic ceva foarte important”.

— Ce? răcni Ignacio? Eu, scârnăvie? Sunt general şi-ţi interzic să...

Dar generalul Prosperino nu-l lăsă să sfârşească, înainte ca Marcel, care se distra, să poată interveni. Îl apucă pe nenorocitul de Ignacio de brâu, îl ridică şi, fără să se sinchisească, deschise uşa şi-l aruncă pe scări.

Pe urmă, generalul Prosperino se întoarse în sala *de* audienţe şi închise uşa în urma lui:

— Ce e asta, domnule? se răsti Marcel care rămăsese încremenit. Nu cumva l-ai omorât?

— Nu cred, răspunse cu nepăsare Prosperino.

— În sfârşit, ce pofteşti? Hai, spune mai repede, că n-am vreme.

— Ilustre preşedinte, începu matahala, eu sunt generalul Prosperino Carcano y Pontagues, Mare Cruce a...

— Ştiu, ştiu, am citit pe cartea de vizită... Ei şi? îi tăie scurt vorba Marcel Dunot, care începuse să-şi piardă răbdarea.

XII

— Sennor prezidente, răspunse Prosperino Carcano, eu am fost numit director al vămilor acum patru luni de către preşedintele Fulano...

— Cum ai spus? Mi se pare că eu am urmat la preşedinţie lui Gurgel care luase locul lui Zoccopastro... îi întrerupse Marcel.

— Aşa e, sennor prezidente, căci mizerabilul de Zoccopastro îl răsturnase pe nobilul Fulano.

— Bine, bine... Şi ce-mi pasă mie!

— Nici mie, numai că aş vrea să-mi dai îndărăt postul.

— Care?

— De director al vămilor.

— Director al vămilor? Stai niţel...

Marcel răsfoi un registru în care îl pusese pe Ignacio să noteze numirile pe care le făcea zilnic.

— Director al vămilor? zise el apoi. N-am ce-ţi face dragă generale, locul e ocupat. A fost dat doctorului Mignel Artega. Dar dacă vrei un loc de vameş...

— Vameş, eu? Mă insulţi! Vreau să mi se dea locul meu!

— Ideea nu e rea, du-te de-i spune doctorului Artega.

— N-o să vrea!

— Cred şi eu! Şi acum ce vrei să-ţi fac eu?

— O, ceva foarte simplu, sennor prezidente. N-ai decât să-l revoci şi să mă numeşti pe mine în locul lui, zise cu nevinovăţie Prosperino.

— Imposibil.

Generalul Prosperino încleştă pumnii.

— Aşadar, întrebă el ameninţător, nu vrei să mă numeşti director al vămilor?

— Îmi pare foarte rău, dar nu vreau. Şi apoi, ai cam început să mă plictiseşti cu poveştile dumitale. Pe cartea

de vizită scrie că vrei să-mi vorbeşti despre salvarea patriei.

— Numirea mea înseamnă salvarea patriei, căci, odată învingător, o să pun să te împuşte ca pe un trădător ce eşti!

— Aşa? Ei bine, împuşcă pe cine ai mai împuşcat, scârnăvie! răcni Marcel Dunot şi dintr-o săritură se şi repezi la Prosperino şi-l izbi cu capul în stomac, cu atâta putere, încât negrul se rostogoli la pământ.

— Şi acum, şterge-o, dacă nu vrei să-ţi sfărâm ţeasta. Ai înţeles? îl sfătui Marcel Dunot.

Generalul Prosperino se sculă anevoie de jos. Îşi luă jobenul care se rostogolise pe covor şi dispăru fără să spună un cuvânt.

— Ignacio! strigă Marcel.

Interpretul veni numaidecât.

— Pofteşte-i pe ceilalţi „generali”.

Până la amiază Marcel primi, rând pe rând, pe toţi generalii, coloneii şi doctorii care veneau să ceară slujbe.

După ce mâncă începu să chibzuiască ce e de făcut.

Începuse să se plictisească la Tegucigalpa şi grozav ar fi vrut să plece.

„O să vedem noi ce o să mai fie, îşi zise el. Zilele astea o să convoc parlamentul şi o să cer să mă trimită cu vreo misiune în Franţa. Simt nevoia să schimb aerul...”

Preocupat de această plăcută perspectivă, cină cu poftă şi, după ce-şi petrecu seara la Teatro Nacionale, în compania a vreo duzină de generali, se duse la culcare.

Să tot fi fost ora două noaptea, când tânărul francez, care dormea dus, fu trezit de o detunătură. Sări jos din patul său de lemn aurit, îşi trase pantalonii şi alergă la fereastră.

Dar de abia avu timp să-şi tragă capul înapoi căci o grindină de gloanţe se abătu în jurul lui.

Apucase însă să zărească în piaţă vreo mie de oameni înarmaţi cu puşti şi revolvere, care împresuraseră palatul, sub comanda generalului Prosperino Carcano.

Marcel Dunot înţelese: împuşcătura care îl deşteptase din somn fusese trasă în santinela palatului, de către oamenii lui Prosperino, care punându-şi în practică ameninţarea, provocase o răscoală.

Se auziră zbierete şi răcnete:

— Trăiască Honduras!

— Moarte veneticilor.

— Moarte trădătorilor!

— Trăiască libertatea!

— Trăiască generalul Prosperino!

Palatul prezidenţial răsună de ţipete, paşi şi focuri de armă.

— Idioţilor! mormăi Marcel Dunot punându-şi la brâu două revolvere încărcate. Pare-mi-se că a venit vremea să spăl putina...

„Şi să te mai încrezi în recunoştinţa poporului! În sfârşit... acum e vorba, să scap cu faţa curată.

Tânărul francez, cu un revolver într-o mână, cu o machete în cealaltă, se apropie de uşă şi o deschise cu piciorul.

Larma în palat creştea. Pesemne că generalul Prosperino cu oamenii săi pătrunsese înăuntru, căci răcnetele lor se auzeau desluşit.

Marcel Dunot străbătu câteva saloane şi ajunse în capul scării.

Când vru să păşească pe prima treaptă, zări jos, la celălalt capăt al scării, o gloată de vreo două sute de răsculaţi, printre care se afla şi generalul Prosperino pe care-l recunoscu după înălţimea lui.

— Înainte, prieteni! Moarte trădătorilor venetici! urlă acesta când dădu cu ochii de Marcel Dunot.

Răsculaţii răspunseră într-un singur glas, repetând cuvintele lui şi se repeziră pe scară.

Cu toată vitejia, încrederea în sine şi curajul său, Marcel Dunot înţelese că-i va fi cu neputinţă să treacă prin acest zid de oameni.

Gloanţele plouau în juru-i şi se izbeau de zid.

Tânărul francez fu într-o clipă îndărăt în camera lui.

Trase din pat salteaua, vărsă peste ea gazul din cele două lămpi mari de pe cămin, puse între dinţi cutia cu chibrituri pe care o avea în buzunar, luă salteaua în spinare şi se repezi cu ea înaintea lui Prosperino Carcano şi partizanii săi.

La vederea lui Marcel, răcnetele se înteţiră, gloanţele şuierau şi se înfigeau în lâna saltelei.

Fu imediat înconjurat de vreo zece inşi, înfuriaţi care căutau să-l străpungă prin întuneric.

Viteazul tânăr se aplecă, lăsând salteaua în mâinile lor, aprinse un chibrit, îl aruncă pe saltea şi cu sabia în mână se repezi spre scară.

O văpaie enormă, gălbuie, izbucni.

Se auziră urlete de durere scoase din zeci de piepturi, asediatorii, cuprinşi de flăcări, fugeau înnebuniţi de groază.

Doi din partizanii lui Prosperino îi tăiară calea dar o păţiră rău de tot. Unul din ei, cu fălcile zdrobite de pumnul puternic al francezului, se rostogoli pe treptele de marmură, pe când celălalt se prăbuşi izbit în pântece de o lovitură de picior.

Ajuns în vestibulul care răspundea în curte, Marcel Dunot văzu vreo câţiva inşi în haine de fireturi discutând cu însufleţire.

Recunoscu printre ei pe miniştrii numiţi de el.

Strigă indignat lui Ignacio.

— Spune acestor domni că am fost atacat. Să sară

repede în ajutorul meu!

— Zău! făcu negrul cu neruşinare. Mai bine predă-te. Suntem toţi de partea generalului Prosperino... eşti prizonierul nostru.

Şi, urmat de ceilalţi generali, Ignacio se repezi la Marcel.

Revoltat, fără să se mai gândească la primejdia în care se afla, tânărul francez se năpusti asupra lor. Sabia lui se abătu de şase ori ucigându-i.

Ceilalţi, printre care şi Ignacio, vrură să fugă împinşi de panică.

Dar Marcel Dunot, beat de sânge, nu le dădu răgaz. Se repezi la Ignacio, descărcă gloanţele din revolverul acestuia în cine nimerea şi cu o lovitură de sabie îi reteză beregata.

Vru să le facă de petrecanie şi celorlalţi care mai rămăseseră, dar aceştia, îngroziţi se ascundeau pe unde apucau.

În palat, incendiul provocat de salteaua îmbibată cu gaz, se întindea ca fulgerul.

Urletele răsculaţilor care ardeau de vii, răcnetele de furie şi pârâitul focului se amestecau producând zgomot ca de iad.

Zbieretele mulţimii nu mai conteneau:

— Moarte străinului!

— Moarte trădătorului!

— Trăiască viteazul Prosperino!

— Trăiască salvatorul Patriei!

— Şi când mă gândesc că tot aşa strigau pentru mine acum două luni! murmură cu amărăciune Marcel Dunot.

Cu sabia plină de sânge în mână, se strecură spre grajduri şi puse şaua pe unul din cai.

Tocmai se pregătea să încalece, când se pomeni cu un om care ţinea o secure în mână.

Era generalul Prosperino Carcano y Pontagues.

— Aha. Rânji el, voiai să fugi! mai fă şi acum pe grozavul ca ieri în sala de audienţe, dacă-ţi dă mâna!

Marcel Dunot dădu drumul căpăstrului şi se repezi la el.

Se auzi un zăngănit: sabia lui se lovi de securea lui Prosperino. Izbitura fu atât de puternică, încât scăpară armele din mâini.

Fără să-i lase timp negrului să tragă revolverul de la brâu, Marcel Dunot îl apucă de gât.

O luptă pe viaţă şi pe moarte se încinse între ei.

Cu un pumn tras între sprâncene, tânărul francez îşi ameţi adversarul, apoi cu o lovitură de cizmă îi sfărâmă fluierul piciorului.

Prosperino se clătină, duse mâna la revolver, vru să tragă, dar cu capul aplecat Marcel se repezi la el.

Urmă o pocnitură înăbuşită: craniul tânărului francez zdrobi buzele, nasul şi rupse dinţii negrului.

Cu chipul stâlcit, generalul Prosperino Carcano y Pontagues se prăbuşi la pământ.

Marcel se aplecă, ridică revolverul care scăpase din mâna negrului, murmurând:

— Nu se ştie la ce-mi poate sluji...

Sări în şa şi dădu pinteni calului. Când ajunse la poarta pe unde se căra fânul, o găsi încuiată.

În câteva secunde, Marcel o descuie şi ieşi.

Palatul prezindenţial ardea cu vâlvătăi. Limbi mari de foc îl înconjurau din toate părţile, acoperişul era o mare de flăcări.

În faţa palatului mulţimea privea neputincioasă. Orice încercare ar fi fost zadarnică.

Doar din când în când răsunau strigăte:

— Muierta a Croumac! (Moarte lui Croumac!)

— Muierta a traidor! (Moarte trădătorului!)

— Muierta a los gringos! (Moarte străinilor!)

— Brr! murmură el îndreptându-şi calul în galop spre o

stradă pustie şi întunecoasă. Cred că e momentul s-o şterg... Hotărât lucru, ăstora de pe aici le place variaţia. Bine au făcut Perrinii că au plecat... Răcniţi voi cât vreţi „Trăiască Prosperino”, l-am aranjat eu bine pe dumnealui.

Înfuriat de pintenii care i se înfigeau în carne, calul porni într-un galop nebun până ce ieşi din oraş.

Marcel călări toată noaptea fără să se oprească, iar după cinci zile ajunse, nesupărat de nimeni, în micul port Caratosca, unde se îmbarcă pe un vapor de coastă.

A treia zi debarcă la Colon – cu douăzeci de centi în buzunar – toată averea lui.

După cum se vede Puterea nu-l procopsise.

XIII

Descoperi după multe cercetări un hotel – mai bine zis un han – pe uşa căruia scria cu litere groase: Fonda Francesa (Cârciumă franceză).

„Aha, am dat de compatrioţi, îşi zise el. Bine că a dat Dumnezeu să mai văd şi oameni de-ai mei...”

Împinse uşa şi se pomeni într-o încăpere mare, cu tavanul scund, cu mese de lemn necioplit în jurul cărora stăteau vreo zece indivizi voinici care mâncau şi glumeau.

Marcel Dunot se aşeză la o masă liberă.

Aproape în acelaşi moment veni un om gras care-l întrebă în spaniolă dacă doreşte ceva.

— Dumneata eşti francez? îl întrebă Marcel.

— Da, răspunse omul. Dar de ce mă întrebi?

— Fiindcă şi eu sunt francez şi n-am în buzunar decât câţiva gologani pe care i-am luat de la un chinez pe o pălărie veche. Mă poţi găzdui o noapte pentru suma asta?

— Auzi întrebare! făcu râzând hangiul. Pesemne că eşti de curând în oraş, altminteri ai şti că nici pentru văcsuitul ghetelor nu ţi-ar ajunge cât ai... Fără un dolar nu poţi primi

nici cea mai proastă cameră. Dar fiindcă eşti francez, o să te găzduiesc o noapte pe degeaba, ba o să-ţi mai dau şi de mâncare. Oameni suntem, ce naiba! Când zic eu, Louis Harty, o vorbă, apoi vorbă e...

— Pe mine mă cheamă Marcel Dunot şi... îţi mulţumesc din suflet pentru bunătate. Nădăjduiesc să-ţi pot plăti cât de curând. Sunt bun mecanic şi, după cât mi s-a spus, la bordul lui „Thames” vaporul cu care am sosit chiar acum, n-o să-mi fie greu să găsesc undeva de lucru.

— Rău ţi-a spus cine ţi-a spus. Oraşul e mic şi mecanici destui. De aceea, părerea mea e să cauţi în altă parte.

— Ca să plec, trebuie să am cu ce. Nu e vorbă, pot s-o pornesc şi pe jos, fiindcă mi-a dat Dumnezeu picioare zdravene. Cu toate acestea, eu tot o să caut mâine ceva de lucru, fie ce-o fi.

— Bravo, băiete, aşa-mi placi! strigă Louis Harty, numai că mâine o să fie cam greu.

— De ce? întrebă Marcel.

— Fiindcă mâine e duminică şi deci zi de odihnă. Ei, stai, nu te prăpădi aşa cu firea, făcu hangiul văzându-l pe Marcel întristându-se. O să petreci ziua cu noi şi luni o să văd poate-ţi găsesc eu ceva.

— Ce bun eşti, domnule, şi...

— Bine, bine, lasă... Acum hai la masă. O aud pe nevastă-mea bodogănind că i se răceşte mâncarea...

Mişcat de astfel de primire, Marcel Dunot îl urmă pe hangiu în odaia din spate, unde aşteptau două femei, una tânără şi alta mai bătrână.

— V-am adus un compatriot, zise hangiul femeilor. Mai pune un tacâm, nevastă, pentru că mănâncă şi el cu noi. Îl cheamă Marcel Dunot şi e mecanic. O să-i caut ceva de lucru poimâine, fiindcă e străin şi nu cunoaşte pe nimeni aici.

Marcel se înclină în faţa celor două femei, apoi se aşeză

la masă.

Cina fu veselă şi prietenoasă.

Tânărul povesti păţăniile lui de până acum, la auzul cărora gazdele se înfiorau sau făceau haz – după caz.

Louis Harty povesti musafirului său că se stabilise de vreo zece ani în oraş, dar că până acum nu făcuse niciun fel de avere.

La sfârşitul cinei aduse o sticlă de vin vechi, din Franţa, pe care o băură în amintirea patriei lor îndepărtate.

La ceasurile unsprezece, vrednicul hangiu îl duse pe Marcel într-o odăiţă de la etaj şi, înainte de a ieşi, ură musafirului noapte bună.

Marcel Dunot se dezbrăcă în pripă şi cum puse capul pe pernă şi adormi.

După cum îi era obiceiul, se trezi dis de dimineaţă şi coborî în cârciumă unde îl găsi pe hangiu la tejghea.

— Ei, ai dormit bine? îl întrebă acesta când îl văzu.

— Mulţumesc, cât se poate de bine.

— Ştii, astăzi ţin prăvălia închisă, urmă hangiul, fiindcă toată lumea iese duminica afară din oraş. Mai ales că pe la ceasurile zece o să aibă loc un meci de box la Capolo. E pentru campionatul Americii. Aud că o să fie foarte interesant. Mergem şi noi. Am patru bilete, aşa că te iau şi pe dumneata.

— Nu ştiu, zău, cum să-ţi mulţumesc.

— Lasă, lasă... parcă dumneata n-ai face tot aşa în locul meu? Da? Păi vezi... Atunci de ce te miri? Acum hai să bem o cafea şi pe urmă... la drum.

— Ciudat lucru, zise Marcel cu mirare, un meci atât de important să aibă loc într-un orăşel ca al dumneavoastră. Înţeleg, la New York, ori la Chicago... într-un centru ca lumea, în sfârşit...

— Bine te-ai gândit şi organizatorii s-au gândit şi ei tot aşa, dar pentru că e vorba de o luptă între un alb şi un

mulatru, niciun oraş din Statele Unite, n-a vrut să găzduiască partida. Fiindcă, trebuie să ştii, albii nu pot suferi pe oamenii de culoare.

Şi aşa, lucrurile se tărăgănesc de vreo 4 luni. Zadarnic s-au adresat impresarii la San Francisco, New Orleans, la Mobile, Charleston, Salt Lake-City, pretutindeni au fost refuzaţi. S-au gândit atunci la Mexic. Dar nici la Vera-Cruz, Mexic, Tampico, Tehuantepec n-au vrut să audă de aşa ceva.

Până la urmă, fiindcă toată lumea îi lua peste picior şi pentru că suma pusă la bătaie e destul de mare – 200.000 dolari, adică vreun milion de franci – au nimerit aici, unde alcadele le-a pus la dispoziţie un teren unde să aibă loc confruntarea. De la alcade am şi eu bile tul de intrare.

Îţi închipui şi dumneata că se bate lumea pe ele. Au venit oameni din toată lumea să vadă lupta. În Caboto se află peste zece mii de străini. Da, n-ai prilejul să vezi în fiecare zi o luptă între Fritz Shamrock, „Ursul vestului” şi Fred Mac Farlan, campionul lumii la categoria grea.

— Cine? Cum ai spus? îl întrebă Marcel tresărind.

— Fritz Shamrock, „Ursul vestului”.

— Nu, nu, celălalt.

— Fred Mac Farlan, mulatrul.

— A, da...

— Ce, îl cunoşti? strigă Louis Harty mirat.

— Da... adică din auzite, răspunse Marcel, neîndrăznind să spună, de teamă că nu va fi crezut, că-l bătuse la New York pe faimosul mulatru.

Dar, fără să bage de seamă tulburarea lui, Louis Harty urmă:

— Nu e de mirare. Cine n-a auzit de Mac Farlan? Pentru mine e clar că Fritz Shamrock va fi învins.

N-o să poată ţine piept nici zece minute mulatrului. O să fie o luptă foarte interesantă, o să vezi...

Nevasta hangiului le întrerupse conversaţia.

— Hai, Louis, se răceşte cafeaua, strigă ea din odaia cealaltă.

Găsiră aici pe cele două femei – doamna Harty şi mama ei – gătite ca de sărbătoare, luându-şi cafeaua.

După ce o băură şi ei pe-a lor la repezeală, ieşiră cu toţii în stradă şi se îndreptară spre staţia de tramvai care ducea la Gabolo.

După o jumătate de ceas ajunseră la marginea satului, care avea marea cinste să slujească de câmp de luptă lui Fritz Shamrock şi lui Fred Mac Farlan.

Era o înghesuială grozavă. Ingineri francezi cu nevestele lor, americane micuţe şi blonde încărcate de bijuterii, căpitani de vapor cu chipul bătut de vânturi; marinarii în permisie, muncitori italieni şi chinezi; hijos del pais (băştinaşi), negri, mulatri, plantatori în haine albe şi cămăşi roşii cu nevestele lor, creole frumoase care se legănau în şolduri şi învârteau pe umeri umbreluţe de mătase sclipitoare.

Tineri negri şi chinezi slăbănogi forfoteau prin mulţime. Unii se ofereau să facă ghetele, alţii duceau pe umeri tăvi mari cu portocale şi ananaşi. Albii vindeau limonadă şi şerbet.

Din când în când, un individ brutal, călare pe un cal aproape sălbatic, dădea lumea la o parte răcnind.

Se auzeau atunci ţipete de femei speriate şi înjurături de bărbaţi înfuriaţi.

O pulbere gălbuie îmbâcsea aerul încins.

Dar nu conta. Toată această gloată de bogaţi şi săraci, negri şi albi, tineri şi bătrâni, se revărsa puhoi spre câmpul împresurat cu stâlpi înalţi, pe care atârnau, în aerul liniştit al dimineţii, steagurile, ca nişte zdrenţe.

Lui Marcel Dunot şi tovarăşilor săi le trebuiră un ceas până să poată ajunge la tribune.

Un american le arătă locurile care erau la numai cinci metri de ring. Se aşezară, în sfârşit, rupţi de oboseală.

În centrul ringului, despărţit prin frânghii legate de stâlpi, fusese aşternut nisip.

Luptătorii nu veniseră încă.

Trebuie să fi fost fiecare cu antrenorul său în cele două barăci de scânduri, acoperite cu pânză gudronată, care se aflau la câţiva metri de ring.

Singur, în mijlocul spaţiului liber, un gentlemen foarte elegant, cu ghete galbene, haine de pânză kaki, croite după ultima modă şi o cască pe cap, stătea nepăsător, deşi ochii celor cincizeci de mii de spectatori erau aţintiţi asupra lui.

— Dar individul de colo cine e? îl întrebă Marcel Dunot pe hangiu.

— Arbitrul. Celebrul Jimmy Clobbs. Nu există luptă Importantă la care să nu ia parte. A, se uită la ceas... Trebuie să înceapă numaidecât...

După ce aruncă o privire dispreţuitoare şi plictisită spre spectatori, Clobbs se îndreptă spre un clopoţel mare atârnat de un stâlp şi sună de trei ori.

Aproape imediat, uşile barăcilor se deschiseră şi, escortaţi de antrenori, Fritz Shamrock, „Ursul Munţilor Stâncoşi” şi Fred Mac Farlan, campionul mondial, îşi făcură apariţia.

Se porni o larmă grozavă.

— Viva Mac Farlan!

— Fritz Shamrock for ever!

Recunoscându-l pe mulatru, Marcel Dunot tresări.

Era într-adevăr individul care voise să-l omoare, la bordul vaporului care făcea parte din banda „Mâna Neagră”.

Numai că, acum, la lumina zilei gol până la brâu, mulatrul părea şi mai voinic.

La brâu era încins cu o eşarfă lată de mătase roşie, presărată cu stele albastre, semn distinctiv al titlului său de campion al Americii.

În jurul gâtului, pe un lănţişor de platină, Marcel văzu atârnat capul de mort de aur pe care mulatrul îl purta în ziua când îl snopise el în bătaie.

Fritz Shamrock, de asemenea, avea alură formidabilă. Era un individ înalt şi slab, numai oase şi muşchi. Tatuaje, îi brăzdau pielea galbenă, pe sub care muşchii se agitau la cea mai mică mişcare.

Era şi el gol până la brâu.

Cei doi coloşi apărură în acelaşi timp pe ring, fiecare prin altă intrare.

Înaintară unul spre celălalt până la o distanţă de un metru, apoi se opriră.

Îşi strânseră mâinile ceremonios, pe când o orchestră de negri începu să cânte Yankee-Doodle, cântecul preferat al americanilor.

— Sunteţi gata, gentlemeni? întrebă Jimmy Clobbs, arbitrul, cu glas domol şi trist.

— O yes! răspunseră cei doi boxeri.

Cu ochii aţintiţi la ceasornicul său de aur pe care îl ţinea în mână, aşteptă câteva secunde, în mijlocul unei tăceri adânci, apoi zise:

— Gata!

Fred Mac Farlan şi Fritz Shamrock, cu pumnii strânşi cu muşchii încordaţi, rămaseră o clipă nemişcaţi, spionându-se din ochi.

Apoi deodată, mulatrul sări ca o panteră.

Pumnii săi formidabili şi îndemânatici se învârtiră în Jurul adversarului său.

Dar Fritz Shamrock nu se lăsă şi prima round se sfârşi fără ca unul din cei doi adversari să fi fost serios atins.

În a doua repriză, Fritz Shamrock primi o directă în falcă,

dar învineţi şi el zdravăn ochiul mulatrului.

În definitiv, nimic hotărâtor. Era clar că nu cutezau să dea lupta decisivă, cunoscând fiecare puterea celuilalt.

Totuşi, după a şasea repriză, Fred Mac Farlan începu să devină mai îndrăzneţ şi cu vreo câteva lovituri dibace îşi ameţi adversarul.

Marcel Dunot se îngălbeni.

Văzându-l înaintea lui pe Mac Farlan, îşi aminti de chinurile pe care le îndurase din pricina acestui ticălos: se revedea prizonier, condamnat la moarte, apoi arestat pe nedrept în urma falsului denunţ al Mâinii Negre şi sângele începu să-i clocotească în vine.

— Ce e, domnule Dunot?! îl întrebă hangiul văzându-l atât de tulburat.

Îţi pare rău că-l bate pe Fritz Shamrock? Fii atent. Mi se pare că mulatrul i-a zdrobit falca!

De, te înţeleg... Pentru onoarea rasei albe ar fi mai bine să învingă Fritz Shamrock, dar ce să-i faci, e mai tare mulatrul.

Ia uite... **l-a** trântit pe englez... S-a ridicat iar... Mulatrul ăsta face ce vrea din adversarul lui... **La** urma urmei, treaba **lor,** mie nu-mi intră nimic în pungă...

Dar Marcel Dunot nu-l auzea.

Cu mâinile tremurând, aplecat înainte, cu buzele uscate, cu ochii-căscaţi, urmărea lupta ca şi când ar fi fost viaţa lui în joc.

Louis Harty avea dreptate; mulatrul era cu mult superior, adversarului său.

Cu o ultimă lovitură dată lui Fritz Shamrock, în bărbie, Fred Mac Farlan încheie lupta.

Fritz Shamrock se prăbuşise pe spate cu mâinile întinse.

Mii şi mii de urlete de triumf şi furie umplură văzduhul.

Arbitrul, însă, calm şi nepăsător, se uită la ceas, pe când mâna boxerului alb se trudea zadarnic să-l scoale de jos.

Jimmy Clobbs ridică capul, într-o clipă se făcu tăcere.

— Fred Mac Farlan, campionul Americii, este învingătorul, zise el tărăgănat.

Apoi, cu un gest brusc, închise capacul ceasornicului său de aur.

Şi iarăşi urlete de triumf şi dezamăgire umplură văzduhul.

Cu zâmbetul pe buzele sale umflate şi învineţite, Fred Mac Farlan se opri în mijlocul ringului într-o atitudine provocatoare, ca să fie fotografiat.

Managerul său strigă printr-o porta-voce mare de aramă:

— Fred Mac Farlan e gata să-şi măsoare puterile cu oricine ar dori-o. El nu se teme de nimeni. Va boxa contra unei sume de o sută de mii de dolari, care va fi depusă la bancă pentru câştigător.

Vrea cineva să încerce.

Până să aibă timp Louis Harty să-l oprească, Marcel Dunot sări în arenă şi începu să zbiere în englezeşte:

— L-am bătut eu pe Mac Farlan al vostru acum şase lunide i-au mers fulgii! Şi dacă nu e laş, să vină să boxeze cu mine, aici, numaidecât... Dacă nu vrea, să ştiţi că îi e frică.

XIV

Cuvintele acestea fură primite cu aclamaţii furtunoase.

După ce se potoli larma, Fred Mac Farlan, care privise cu dispreţ la Marcel fără să-l recunoască şi schimbase câteva cuvinte cu managerul său, zise:

— Foarte bine! dar fiindcă n-am obiceiul să lupt pe degeaba, îl rog pe acest gentleman să-mi garanteze suma de o sută de mii de dolari, pe care o voi încasa după ce-i voi „aranja” mutra niţel. Şi, fiindcă ştiu că o să isprăvesc

repede, las la cincizeci de mii.

Şi, zicând acestea, Fred Mac Farlan îşi puse mâinile în şolduri într-o Atitudine obraznică, pe când Fritz Shamrock era dus leşinat în baraca lui. Tremurând de furie, Marcel Dunot nu ştia ce să răspundă. Ceea ce cerea Mac Farlan era drept şi nimeni nu-l putea învinovăţi că nu vrea să lupte, pe degeaba.

Se auziră murmure ameninţătoare în mulţime.

Deodată, un bătrân slab, cu ochelari cu ramele de aur, se ridică şi strigă cu glas puternic:

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să mă ascultaţi... Tânărul acesta pare voinic şi hotărât; să-l ajutăm. Rasa albă a fost oarecum înfrântă prin izbânda acestui mulatru. Să nu ne lăsăm bătuţi şi să-i dăm o mână de ajutor băiatului să ne răzbune?!

— Da! Da! răcniră mii de glasuri.

— Well! Eu subscriu zece mii de dolari, iar restul de patruzeci de mii îl voi aduna de la dumneavoastră. Scotociţi-vă buzunarele, gentlemeni! Suma totală va fi dată învingătorului.

— Dăm, cum să nu dăm, răcnea mulţimea entuziasmată.

Cu un gest, bătrânul ceru să se facă linişte, apoi strigă iar:

— Primeşti, Fred Mac Farlan, să lupţi cu acest tânăr contra sumei de 50.000 de dolari care se va da învingătorului?

— Obiceiul meu e să lupt pentru o sumă fixă, fie că sunt învingător sau învins, răspunse mulatrul!

Dar fiindcă sunt sigur că o să-l fac praf pe mucosul acesta, primesc condiţiile puse de dumneata.

— Well! Dar dumneata, tinere?

— Şi eu, strigă Marcel, care părea acum foarte liniştit.

— Bine. Numele, vârsta şi naţionalitatea dumitale?

Trebuie să le anunţ publicului.

— Marcel Dunot, optsprezece ani, cetăţean francez.

— Well. Domnilor, strigă bătrânul, adversarul lui Fred Mac Farlan e francez. Numele lui e Marcel Dunot.

— Trăiască Marcel Dunot, răcni mulţimea într-un singur glas.

Bătrânul scoase cu nepăsare din portofel un teanc de bilete de bancă, pe care îl puse în pălărie.

— Iată cei zece mii de dolari, zise el. Îmi trebuie patru persoane de bună credinţă, înarmate cu revolvere, care să mă însoţească în timp ce voi face cheta. E mai prudent aşa...

Imediat, sute de inşi se repeziră strigând;

— Eu! Eu! Mister Strawberry!

Domnul Strawberry, cum îl chema pe bătrânul cu ochelari, alese patru bărbaţi voinici şi începu îndată colecta. Munca era grea, căci îl trăgeau toţi din toate părţile, strigând:

— Poftim şi aici!

— Dau şi eu!

— Şi eu!

— Poftim o mie de dolari!

— Vreau şi eu să dau!

Dar mister Strawberry circula fără grabă prin mulţime şi nu uită pe nimeni.

În sfârşit cheta se sfârşi. Domnul Strawberry veni pe ring şi vărsă banii adunaţi jos, apoi se apucă să-i numere cu răbdare.

După ce isprăvi de numărat, bătrânul zise foarte calm:

— Vă mulţumesc tuturor. S-au adunat exact 65.415 dolari. Dacă îngăduiţi, voi împărţi banii în chipul următor: 50.000 dolari pentru câştigător, iar restul de 15 515 să fie daţi tânărului francez.

— Da! Da! Trăiască Marcel Dunot! răcnea publicul.

În vremea asta îl târâseră pe băiat în baraca lui Fritz Shamrock, unde îngrijitorii acestuia îl dezbrăcară, îl frecţionară şi-l îmbrăcară într-un tricou de mătase în culorile americane.

— Ei, aţi isprăvit? îi întrebă Marcel zâmbind.

— Ia bine seama, domnule Dunot, îl sfătui unul din ei, Fred Mac Farlan e foarte brutal, va căuta să te dea gata dintr-o lovitură.

— Nu mi-e frică, răspunse tânărul liniştit, am mai boxat odată cu el şi l-am doborât. Ce, nu mă credeţi? Lasă că o să vedeţi numaidecât.

Marcel vru să iasă din baracă, dar fu oprit cu vorbele:

— Stai aici că afară arde soarele prea tare. Să ieşi când vei auzi clopotul sunând.

— Bine, fie şi aşa, răspunse el cu nepăsare.

Se simţea în formă şi ceea ce era şi mai important, avea o încredere oarbă în el.

În sfârşit, se auzi clopotul.

Cu paşi rari, Marcel Dunot ieşi din baracă. Îl văzu pe Mac Farlan înaintând spre el!

— Ura for Marcel Dunot! răcnea publicul.

Era evident că majoritatea ţineau cu el.

Tânărul salută zâmbind, apoi intră în ring.

Deşi Marcel era cu un cap mai mărunt decât adversarul său, părea totuşi destul de voinic. Mulţi însă nu credeau că va putea ţine piept mulatrului.

Fred Mac Farlan zâmbea, mai exact buzele lui groase rânjeau fioros.

Îşi puse acum un şorţ de mătase roşie care scotea şi mai mult în evidenţă pielea lui de culoarea cafelei cu lapte.

Mister Jimmy Clobbs, cu inevitabilul său cronometru de aur în mână, întrebă:

— Sunteţi gata?

Cu pumnii încleştaţi, Fred Mac Farlan şi Marcel Dunot

înaintau încet – unul spre altul.

Aproape imediat, Marcel atacă. Era, fără îndoială, nu atât de puternic ca adversarul său, dar mult mai sprinten.

Rând pe rând plasă acestuia o directă în stomac şi un croşeu în falcă, fără ca el să fie atins de pumnii enormi ai mulatrului care izbeau în gol.

În repriza a doua, Marcel Dunot încasă o lovitură grozavă în stomac, care era cât pe aci să-l culce la pământ. Trebui să-şi încordeze toate puterile ca să nu cadă.

În clipa aceea Fred Mac Farlan vru să sfârşească şi încercă să-l izbească în faţă.

Atât îi fu de ajuns francezului nostru!

Cu o săritură feri lovitura şi pumnul lui de fier se abătu cu putere în faţa mulatrului, care căzu grămadă la pământ.

— Marcel Dunot for ever! răcnea lumea în delir.

Îngrijitorii mulatrului încercau să-l trezească din leşin stropindu-l cu apă.

Dar Fred Mac Farlan zăcea fără cunoştinţă la pământ, ca o paiaţă căreia i-ai rupt sforile, surd, la toate rugăminţile şi îndemnurile lor.

Zadarnic îl zguduia managerul lui înfuriat, strigându-i laş şi muiere bătrână, mulatrul zăcea nemişcat.

Impasibil, Jimmy Clobbs ridică mâna.

— Ţine! zise el, vrând să dea astfel publicului de înţeles că lupta se sfârşise, deoarece Mac Farlan nu se sculase în termenul hotărât.

Apoi, cu glas tot atât de liniştit, îl proclamă pe Marcel Dunot învingător şi campion de box al Americii.

Publicul era ca nebun. Urlete sălbatice cutremurau văzduhul:

— Trăiască albii! Moarte negrilor! Să-i linşăm!

— Trăiască Marcel Dunot!

— Ura! Ura! Ura!

— Marcel Dunot for ever!

Cu mare greutate reuşi Marcel Dunot să ajungă în locul unde îşi lăsase hainele.

De abia deschise uşa şi se simţi apucat de mâini; era Fritz Shamrock, nefericitul adversar al lui Fred Mac Farlan, care îi strigă plin de bucurie:

— Bravo, mister Dunot! Eşti un om şi jumătate Bloody Hell! L-ai caftit pe mulatru de i-au mers fulgii. Ce lovitură! Drept între ochi! Să mă înveţi şi pe mine. Iată-te campionul Americii.

Fără să-i răspundă, Marcel Dunot strânse mâna boxerului.

Îl văzu pe Louis Harty intrând în baracă şi alergă spre el.

— Ei, ce zici? L-ai văzut pe mulatru? I-am dat o lecţie să mă ţină minte! îi zise Marcel, râzând.

— Felicitările mele! Nu-mi venea să-mi cred ochilor! strigă hangiul care nu mai putea de bucurie.

Un om mare şi gras, îi tăie vorba.

— Mister Dunot, zise el, sunt Sam Camden, directorul lui Olympic din New York. Te angajez ca boxer cu 5.000 de dolari pe seară.

— Mă angajezi? Adică dacă vreau... eu nu sunt boxer de meserie. Am luptat cu Fred Mac Farlan, fiindcă aveam o socoteală mai veche cu el, atâta tot! Acum vreau să mă lăsaţi în pace...

— Dar bine, mister Dunot, îţi ofer 5.000 de dolari pe seară.

— Am auzit, că doar nu sunt surd!

— Dau 10.000 mii...

— Să-mi dai şi 100.000, tot nu primesc...

Adresează-te lui Mac Farlan, atât aşteaptă. Salutare!

Sam Camden se retrase dezamăgit.

Marcel Dunot fu silit să refuze, rând pe rând alte două propuneri ale unui manager brazilian, a doi directori de

circ şi a mandatarului firmei Barnum & Bailey.

Treptat, treptat, lumea se risipi; era ora trei după amiază.

Marcel Dunot rămase singur cu familia Harty şi domnul Strawberry. Acesta din urmă îi întinse o pungă de pânză plină cu bancnote şi-i zise zâmbind:

— Poftim banii, sunt 67.415 dolari. Trebuie să recunosc că ţi se cuvin pe drept şi că i-ai câştigat vitejeşte. Îngăduie-mi să-ţi mai spun că depinde de dumneata să câştigi mai mult, numai să vrei. Am asistat de multe ori în viaţa mea la lupte de box, dar n-am văzut încă un boxer care să se poată măsura cu dumneata.

— Eşti prea amabil, domnule Strawberry, răspunse Marcel Dunot stingherit.

— Spun doar adevărul. Şi acum, să-ţi mai dau un sfat: ia seama la bani. Sunt destui pungaşi pe aici... şi suma poate ispiti pe mulţi.

— Mulţumesc, domnule, voi fi cu băgare de seamă. Datorită dumitale am putut să-l învimg pe Mac Farlan şi câştiga o avere, asta n-am s-o uit niciodată şi îţi voi păstra recunoştinţă veşnică...

— Ba noi trebuie să-ţi fim recunoscători! Ai răzbunat rasa albă. La revedere, domnule Dunot şi... noroc!

După ce zise acestecuvinte, domnul Strawberry îşi luă rămas bun şi plecă.

Dar de abia ieşi pe uşă că şi intrară doi gentlemeni în baracă; erau trimişi de International Sporting Club din Colon să-l invite pe Marcel Dunot la banchetul care se dădea în seara aceea în onoarea lui.

Marcel nu-i putu refuza. Făgădui să fie la banchet la ora hotărâtă.

Rămase în sfârşit singur cu familia Harty şi încă trei admiratori, care nu-l slăbeau defel.

După ce se îmbrăcă, se înapoie la Colon împreună cu

gazdele lui în automobilul celor trei americani.

După un ceas, Marcel se afla la masă cu familia Harty în camera din dosul cârciumii. Masa fu cât se poate de veselă.

— Nu-ţi spuneam eu să nu-ţi faci inimă rea! îi zise Louis Harty lui Marcel.

Iată-te acum om bogat şi te poţi întoarce când vrei în Franţa.

— Mai e timp. Deocamdată vreau să te rog ceva foarte important pentru mine. Mă pot bizui pe Dumneata?

— Cum să nu! Orice vrei.

— Îmi făgăduieşti?

— Cu mare plăcere, numai să se poată, zise Harty, mirat de stăruinţele lui Marcel.

— Foarte bine. Ţi-ai dat cuvântul. Uite ce este: te rog să primeşti suma de 17.415 dolari. Mi-ai spus ieri că afacerile nu prea merg; cu suma asta te poţi ajuta niţel şi...

— Ce, eşti nebun? îl întrerupse Louis Harty uluit. 17.000 dolari fac aproape 90.000 de franci! Nu primesc pentru nimic în lume!

— A! aşa te ţii dumneata de cuvânt? Drept să-ţi spun mă mir... Mi-ai făgăduit că o să te ţii de cuvânt, şi când colo...

— Da, dar numai dacă se poate. Or, ce-mi ceri dumneata e cu neputinţă...

— Ce ţi se pare dumitale cu neputinţă? M-ai primit, m-ai găzduit, m-ai ospătat fără măcar să ştii cine sunt. M-ai dus la Caboto să văd meciul de box, aşa că datorită dumitale am câştigat banii ăştia şi e drept să-ţi dau cel puţin un sfert din ei. Chiar şi aşa tot îţi rămân dator.

— E prea mult, prea mult, domnule Dunot, crede-mă... Două, trei mii de dolari erau de ajuns... murmură Louis Harty, care nu ştia ce să facă.

— Nu, nu, trebuie să primeşti atât cât am hotărât eu. Îmi rămân încă 50.000; vezi deci că nu mă laşi pe drumuri...

Uite, o să-ţi număr chiar acum banii.

Marcel Dunot împinse la o parte ceaşca de cafea şi îi numără suma făgăduită hangiului.

— Poftim, zise el plin de bucurie. Şi acum, o să vă rog să-mi îngăduiţi să mă duc la culcare. Sunt frânt de oboseală. Mâine vom vedea ce mai e de făcut. Până atunci o să-ţi cer să fii aşa de bun, domnul Harty, şi să-mi ţii dumneata banii.

— O să-i pun în casa de fier din camera mea. Loc mai sigur nici că se poate, răspunse hangiul.

Marcel Dunot mulţumi gazdei sale şi se duse să se culce.

Lupta cu MacFar ian şi emoţiile prin care trecuse în ziua aceea îl istoviseră într-atât, încât adormi îndată.

Cam pe la ora şapte, Louis Harty intră în camera lui strigând:

— Bine, domnule Dunot, ai uitat că astă seară eşti poftit la banchet. Are loc la opt, la Dolores Hotel; hai, scoală-te şi îmbracă-te, fiindcă vreme multă nu ai.

Buimac şi morocănos că nu-şi făcuse somnul, Marcel sări din pat şi începu să se îmbrace. Îşi luă apoi ziua bună de la gazde şi se îndreptă spre hotelul Dolores, cel mai elegant din Colon, situat în centrul oraşului.

Era situat cam departe de Fonda Francesa, dar Colon e un oraş modern, cu străzi drepte, ca mai toate oraşele americane.

Nimeri lesne şi intră în restaurant în clipa când bătea ora opt.

În hol era o mulţime de domni în frac şi cucoane în rochii elegante de mătase.

Tânărul francez se simţea foarte stânjenit în hainele lui de pânză kaki şi cu pălăria mare de pâslă, pe care o împrumutase de la Harty; fiind însă duminică şi târgul închis, nu-şi putuse cumpăra alte haine.

Îl întâmpină domnul Strawberry, cu zâmbetul pe buze şi-l prezentă persoanelor de faţă. Pe urmă, după ce stătură niţel de vorbă, intrară în sala banchetului.

Marcel fu aşezat în capul mesei; în momentul acela orchestra intonă Marsiiieza şi când imnul naţional se sfârşi toţi începură să strige:

— Ura, trăiască Marcel Dunot!

La masă, tânărul mâncă foarte bine, găsind şi timp să povestească câteva din aventurile lui, cu atâta haz, încât toţi rămaseră încântaţi.

În sfârşit, domnul Strawberry se ridică şi ţinu o scurtă cuvântare prin care aducea laude spiritului sportiv americanilor şi vitejiei lui Marcel Dunot. Cei dintâi, prin banii puşi la dispoziţie, iar cel de-al doilea prin curajul şi forţa sa, nu îngăduiseră ca rasa albă să fie învinsă şi micşorată în ochii lumii de izbânda unui mulatru.

Apoi, domnul Strawberry închină un pahar în cinstea Franţei şi a învingătorului Marcel Dunot.

Acesta răspunse, scuzându-se că vorbeşte atât de modest englezeşte şi mulţumi celor de faţă, în special domnului Strawberry; pentru mărinimia şi pentru urările sale.

— Ladies and gentlemeni, ridic acest pahar pentru viteaza naţiuni americană şi în sănătatea dumneavoastră a tuturor, încheie el.

Aplauze entuziaste răsplătiră cuvintele lui şi uralele nu mai încetau.

În cele din urmă banchetul se sfârşi şi fiecare veni să strângă mâna tânărului francez.

Acesta îşi simţea capul greu şi somnul îl dobora.

Ieşi din hol şi se îndreptă repede spre Fonda Francesa.

Aerul era greu şi înnăbuşitor. Nori groşi acopereau cerul care prevesteau furtuna.

Străzile erau pustii şi întunecoase. Nicio fereastră

luminată.

Pe măsură ce înainta, Marcel îşi simţea capul tot mai greu. Picioarele de abia îl duceau.

Fu nevoit să se rezeme de un zid, Totul se învârtea în jurul lui. Un cerc de fier îi strângea tâmplele.

Încetul cu încetul îşi pierdea cunoştinţa. Într-o ultimă clipă de luciditate, zări două umbre în spatele lui şi se înfioră recunoscând pe una din ele.

— Sunt pierdut! murmură el.

Urechile începură să-i vâjâie şi leşină.

XV

Cele două umbre care-l urmăreau de câteva minute pe Marcel, se apropiară. Una era Fred Mac Farlan, cealaltă un omuleţ scurt şi gras, înfăşurat într-o manta largă de ploaie, a cărei glugă îi acoperea în întregime capul.

— Acum e al nostru, murmură Mac Farlan aplecându-se asupra lui Dunot leşinat.

— Yes, by God, l-am îndopat cu laudanum ca să-i ajungă, răspunse rânjitor tovarăşul lui. Ţi-am spus eu că planul meu e minunat. Mi-a fost foarte uşor să mă amestec printre chelnerii restaurantului. Nimeni n-a băgat de seamă când am turnat în cafea substanţa. Tu...

— Bine, bine, îi curmă scurt vorba Fred Mac Farlan, plictisit, mi-ai mai spus-o. Ajută-mă acum să-l ridic de jos şi să mergem.

— Numaidecât.

Se aplecară amândoi asupra lui Marcel şi, apucându-l de subţiori, îl ridicară şi-l rezemară de zid. Apoi cu o îndemânare extraordinară, omuleţul aruncă mantaua de pe el şi-l înfăşură pe Marcel în ea.

— God ghead! făcu Fred Mac Farlan, care nu-şi mai găsea astâmpăr de nerăbdare.

Bandiţii luară pe băiat fiecare de un braţ şi porniră agale la drum.

— Aşadar, eşti sigur că ăsta **e** individul despre care spuneai? întrebă omuleţul pe mulatru.

— Foarte sigur. Ce crezi, că sunt neghiob ca tine, Johnson? Afurisitul era cât p-aci să mă dea gata într-o seară la New York! Lucrurile astea nu se uită... l-am recunoscut imediat după pumnul lui... m-a făcut knok-out cât ai clipi din ochi.

— Şi aveai o mutră! râse Johnson.

— Tacă-ţi gura! **se** răsti **Mac Farlan**. O să vadă el pe dracu'... Backsnip a jurat că **o** să-i frigă picioarele până la genunchi ca **să-l** silească **să** ne spună **ce** a făcut cu „City-Of-Cardenas" pe care i-am expediat pe ticăloşii ăia de francezi.

— Desigur.

— Şi cu dolarii ce e? I-a luat Smoggler cu el?

— Ba bine că nu! Cine ştie unde o fi acum!

— All right!

Cei doi bandiţi tăcură. Cu toate că erau destul de puternici, începuseră să obosească căci Marcel atârna greu.

Un om leşinat e foarte greu de transportat, mai ales că străzile Colonului nu sunt bine pavate, dimpotrivă pline de gropi, care pe ploaie, formează adevărate băltoace de noroi.

Aerul rece al nopţii şi vântul care suflă dinspre mare treziră încetul cu încetul pe Marcel din leşin. Acesta înţelese ce se petrecea cu el.

Totuşi se lăsa târât de ei, prefăcându-se tot leşinat, în vreme ce chibzuia ce era de făcut.

Îşi amintea acum foarte bine silueta lui Johnson, care, îmbrăcat în chelner, îi turnase cafeaua.

Dar, enervat de emoţiile de peste zi şi temându-se că nu

va putea dormi, Marcel nu băuse decât a treia parte din cafea, ceea ce Johnson nu observase.

Aşa că îşi reveni repede, ceea ce bandiţii nu prevăzuseră.

Fred Mac Farlan şi tovarăşul său, ţinându-l de braţ pe Marcel, se îndreptau spre un canal situat la nordul oraşului.

— Şi zi, nu te duci la Frisco? întrebă Johnson pe Mac Farlan.

— Nu. De câtva timp poliţia americană prea îşi vâră nasul în afacerile mele. Vreau să mai schimb locul.

Cu toată înfrângerea secăturii acesteia de francez, am încheiat ieri un angajament la Shangai şi am de gând să plec cu primul vapor. De altfel, mi-am şi dat întâlnire acolo cu Smoggler.

— Ceva important?

— Aş! Vreo 20.000 de dolari. Un fleac! Mă duc mai mult ca să mă plimb. Dar ia ascultă, pare-mi-se că am ajuns. Şi apoi, m-am săturat să-l târăsc pe porcul ăsta după mine. Ia fluieră niţel, cred că ai noştri trebuie să fie pe aproape.

În momentul acela tocmai treceau pe lângă un zid care împrejmuia un parc plantat cu cocotieri, ale căror ramuri se profilau pe cerul întunecat.

Urma un câmp întins, pustiu şi sterp, la sfârşitul căruia se întindeau dunele de nisip.

— Hai, fluieră odată, Johnson, ce mai aştepţi? se răsti Mac Farlan.

Johnson se opri o clipă. Cu braţul său drept liber, căci cu celălalt îl sprijinea pe Marcel, scoase din buzunar un fluier mare de nichel şi ridică mâna să-l ducă la gură.

Marcel Dunot înţelese că momentul prielnic sosise.

Îşi înţepeni bine picioarele în pământul nisipos şi, până să aibă vreme bandiţii să se dezmeticească, se smuci din mâinile lor şi începu să izbească în dreapta şi în stânga.

Se auziră câteva bufnituri înăbuşite, un răcnet de furie, un horcăit de moarte.

Johnson, cu tâmpla zdrobită, căzu mort la pământ, Fred Mac Farlan, cu nasul turtit, cu falca sfărâmată, rămase un moment nemişcat, apoi se clătină pe picioare.

O clipă numai. Cuprins de o groază nebună, o luă la fugă peste câmp, urlând, chiar în momentul când Marcel Dunot voia să-l doboare cu o altă lovitură de pumn.

— Ajutor! Ajutor! zbiera Fred Mac Farlan, alergând ca turbat fără să se uite îndărăt.

Marcel Dunot nu se luă după el.

Îşi aduse aminte ce vorbiseră bandiţii şi nu ţinea deloc să cadă în mâinile afiliaţilor „Mâinii Negre” a căror vizuină trebuia să fie pe aproape.

Şi apoi, o presimţire neagră îi strângea inima. Îl auzise pe Mac Farlan zicând: „Şi dolarii sunt la Smoggler?

— Da, răspunse Johnson, şi în momentul de faţă cine ştie unde e!”

Or, de care dolari putea fi vorba, dacă nu de acei câştigaţi de el?

Lui însă nu-i păsa de bani, ci de Louis Harty şi de familia acestuia.

Mai erau ei în viaţă în momentul de faţă? Ştia că bandiţii „Mâinii Negre” nu erau oameni care să dea îndărăt în faţa unei crime, nici chiar a mai multora.

Chinuit de astfel de gânduri şi de presimţiri negre, fără a se gândi să pornească pentru moment în urmărirea lui Mac Farlan, tânărul o luă la fugă spre oraş.

Dar de abia făcu câţiva paşi că începu o ploaie torenţială, una din acelea care nu se văd decât în ţările ecuatoriale.

Fără să-i pese de ploaie, Marcel alerga ca nebun pe străzile pustii ale oraşului.

Întunericul era atât de adânc, încât se rătăci de câteva

ori. Trebui să se întoarcă din drum.

În sfârşit, pe la ceasurile patru dimineaţa, ajunse istovit, ud până la piele, la uşa din spate a cârciumii.

Trase clopotul şi aşteptă.

Secundele, minutele treceau, dar nimeni nu răspundea.

Casa părea pustie.

Sună iar.

Nimic.

Ploaia încetase, prin burlane se scurgeau ultimele picături de apă.

— Domnule Harty! Domnule Harty! începu Marcel să strige din ce în ce mai îngrijorat.

Niciun răspuns...

Cu tâmplele zvâcnind mai strigă o dată din toate puterile.

Ţârâitul soneriei răsuna straniu în tăcerea nopţii.

În casă nici*o* mişcare. Doar în curtea de alături un câine urla.

— Domnule Harty! repetă Marcel cu disperare.

Nu-i răspunse nimeni. Ba da... La casa lipită de cea a cârciumii se deschise o fereastră şi apăru un om în cămaşă.

— Ei, ce e? Cine e acolo? întrebă el pe spaniolă.

Zărindu-l pe băiat, se răsti mânios la el.

— Hai, cară-te de aici, derbedeule, şi lasă lumea să doarmă dacă nu vrei să-ţi găuresc pielea cu un glonte de revolver!

— Nu sunt derbedeu, răspunse cu glas hotărât Marcel. Locuiesc la sennor Harty şi văd că sun degeaba să-mi deschidă. Mă tem să nu i se fi întâmplat ceva...

— Cine eşti dumneata?

— Sunt Marcel Dunot, boxerul care...

— Ah, Dios! Aşa e, bine zici... Acu te recunosc... Stai numai să mă îmbrac şi vin îndată jos...

— Mulţumesc.

Omul închise fereastra şi după câteva minute apăru...

Sună şi el de câteva ori la uşa cârciumi, bătu, strigă, dar degeaba.

— Curios... foarte curios, murmură omul. Trebuie să înştiinţăm poliţia, E ceva nelalocul lui cu sennor Harty...

— E departe poliţia de aici?

— Nu, sennor, hai cu mine şi ajungem îndată.

Porniră amândoi în grabă şi ajunseră repede la o gheretă de scânduri în faţa căreia licărea un felinar roşu.

Omul care-l însoţea pe Marcel Dunot deschise uşa gheretei şi intră înăuntru urmat de tânărul francez.

Găsiră trei inşi, din care doi sforăiau pe un maldăr de paie aşternut jos, pe când al patrulea moţăia pe un scaun, cu coatele rezemate de o masă de lemn, pe care se afla o călimară de porţelan, o linie, un toc şi un catastif soios.

— Ei, sennor Antonio! zise tovarăşul lui Marcel cu glas tare.

Omul care moţăia la masă, ridică încet capul. Clipi din gene şi recunoscând pe cel care-i vorbea, strigă:

— Dumneata eşti, sennor Trivulcio? Ce vânt te aduce pe la mine?

În câteva cuvinte, vecinul lui Harty îl puse pe comisar la curent cu cele ce bănuia. Acesta, după ce îl felicită pe Marcel Dunot pentru succesul său, îi deşteptă pe ceilalţi trei indivizi, cu lovituri de picior şi porunci la doi din ei să-l urmeze.

— Hai să vedem ce e, sennor Dunot, zise el.

Marcel fierbea de nerăbdare.

Când ajunseră la Fonda Francesa, sunară din nou, dar tot degeaba, deoarece nu veni nimeni să le deschidă.

Comisarul Antonio sună şi el, fără niciun rezultat.

— Într-adevăr, pare ciudat, zise comisarul, o să trebuiască să spargem uşa.

— Să trimitem după un lăcătuş, strigă Marcel.

— Pentru ce? zise comisarul cu nevinovăţie, putem foarte bine să facem şi noi treaba asta.

Şi sennor Antonio scoase din buzunar un fel de pilă de oţel nichelat – o adevărată bijuterie – şi o vârâ între uşă şi balama.

Se auzi un pârâit înăbuşit şi uşa ieşi din balamale.

„Pare să se priceapă la astfel de lucruri sennor

Antonio al nostru” îşi zise Marcel.

Comisarul îşi vedea mai departe de treabă; dădu uşa la o parte, băgă pila în buzunar şi trecu pragul urmat de vecin şi de Marcel Dunot.

Străbătură un coridor şi ajunseră la camera din spatele cârciumii, unde domnea un întuneric de nepătruns.

Antonio scăpără un chibrit şi aprinse un felinar pe care-l adusese cu el. În cameră toate erau la locul lor. Pe masă, câteva jurnale pe care probabil că familia Harty le citise înainte de a se duce la culcare.

— Să mergem sus; vă arăt eu drumul, zise Marcel.

Urcară scara de lemn care ducea la primul etaj. Tânărul deschise prima uşă pe care o văzu, dar se dădu îndărăt la spectacolul care i se înfăţişa: în patul mare din mijlocul camerei, trupurile lui Harty şi al soţiei sale zăceau cu capetele aproape retezate de corp. Din cearşaful şi plapuma îmbibate în sânge se prelingeau picături mari, roşii.

La picioarele patului, lângă o lampă de petrol răsturnată, zăcea, moartă, bătrâna, mama lui Harty, cu faţa în jos şi cu un cuţit mare de bucătărie înfipt în ceafă.

Era îmbrăcată într-un capot, acum plin de sânge; fără îndoială că auzind zgomotul venise să vadă ce se întâmplă.

În cameră domnea un miros greţos de sânge. Într-un colţ, o casă de bani, de fier, era deschisă – şi goală! Pe uşi,

urme de degete pline de sânge.

— Îmi închipuiam eu...! murmură Marcel Dunot.

— Cum? Ce-ai spus? Cine? strigă sennor Antonio, căruia îi tremura felinarul în mână.

— Întreabă-l pe boxerul Mac Farlan, răspunse Marcel Dunot, pradă unei dureri şi furii de nedescris.

Cercetară casa din pivniţă până-n pod. Zadarnic! Ucigaşii care trebuie să se fi slujit de chei false şi care părea să fi cunoscut bine locurile, nu lăsaseră alte urme decât cele trei cadavre şi casa de bani goală.

Se lumina de ziuă.

După ce sfârşiră percheziţia, Marcel Dunot, sennor Trivulcio şi cei trei poliţişti părăsiră Fonda Francesa şi se duseră să-l înştiinţeze pe judecătorul districtului.

Acesta ascultă cu luare-aminte depoziţia tânărului francez, apoi, când sfârşi, îi zise:

— Nu încape nicio îndoială că Mac Farlan, adversarul dumitale de ieri, e în legătură cu asasinii. Din nenorocire n-avem nicio dovadă împotriva lui.

Nimic, nimic, decât mărturia dumitale, care ar putea părea suspectă, dat fiind că te-ai luptat ieri cu el.

În orice caz, voi face cercetări. De asemenea voi da ordin să fie adus complicele mulatrului, cel care era astă noapte cu el şi care zici că ţi-a turnat laudanum în cafea.

— O, nu cred, domnule judecător, că mai poţi afla ceva de la el, zise Marcel Dunot cu sinceritate. I-am dat un pumn în tâmplă şi am auzit osul pocnind. Mă tem că l-am omorât.

— Păcat! Ne-ar fi putut fi de folos... în sfârşit, voi face ce s-o putea... Vom vedea ce zice şi Fred Mac Farlan.

Magistratul făcu apoi semn lui Marcel să plece.

Acesta Salută şi se retrase. În gândul lui, însă, îşi zicea că mulatrul trebuie să fie acum departe şi nu-şi punea mari speranţe în magistrat.

— Sărmane Louis Harty! murmură el când ieşi din cabinet. Dar, lasă, te voi răzbuna eu... pe tine şi pe ai tăi, şi în acelaşi timp şi pe mine.

Mac Farlan plecă la Shanghai. Mă duc după el şi nu mă las până ce nu-l voi vedea în spânzurătoare ori sub ghilotină. Deodată, însă, iată-mă fără un gologan în buzunar. Şi când mă gândesc că ieri aveam 250.000 de franci.

Nu e nimic! Nu-mi fac eu sânge rău pentru atâta lucru... Principalul e că am scăpat teafăr...

Toată averea lui era de 2 dolari şi 85 cenţi, nici mai mult nici mai puţin, pe care Louis Harty îi dăduse mai mult cu sila, zicându-i:

— Ia mărunţişul ăsta cu dumneata... nu strică să aibă omul câţiva gologani în buzunar.

Aducându-şi aminte de vorbele hangiului, ochii lui Marcel se umplură, de lacrimi.

— Sărmane Harty! Te voi răzbuna, fi sigur.

Toată ziua, Marcel Dunot cutreieră oraşul în speranţa că va da de vreo urmă a ucigaşilor. Zadarnic!

Mâncă, apoi se culcă la un mic han din apropierea lui Fonda Francesa. Deşi preţurile erau destul de modeste, Marcel se pomeni a doua zi, după ce plăti socoteala, fără un gologan.

Se îndreptă trist spre judecătorie unde află, fără să se mire de altfel, că poliţia nu putuse da de urma lui Fred Mac Farlan.

Tânărul ridică din umeri murmurând:

— Săracii! De ani de zile Mac Farlan şi bandiţii lui îşi bat joc de poliţia din New York şi Chicago şi o să se lase el prins de o mână de negri idioţi! Vorba e, însă, că mie mi-e cam foame şi n-am nici cu ce-mi cumpăra o bucată de pâine... Afacerea asta nu-mi convine deloc. Trebuie să mă descurc într-un fel oarecare...

„A, o idee! Mă duc să caut pe vreunul din gentlemenii care ţineau morţiş alaltăieri să mă angajeze ca boxer. Îndată ce voi strânge ceva parale, o **şterg la** Shanghai, unde nu se poate să nu dau de urma lui Mac Farlan.

După ce luă această hotărâre, Marcel **se** duse la Dolores-Hotel, unde spera să-i **găsească** pe **cei care** îi făcuseră cu două zile înainte, propuneri **atât de** strălucite.

— Vreau să vorbesc cu domnul Strawberry, zise el intendentului hotelului.

— A plecat ieri, cu vaporul, în Europa.

— Da? Dar domnul Jimmy Clobbs.

— A plecat la New York.

— Şi Fritz Shamrock?

— De asemenea, cu domnii Sam Camden şi Ascott de la firma Barnum şi Boiley. Toţi aceşti domni au plecat. De altminteri, ce voia să mai facă aici după ce s-a terminat meciul?

— Aşa e, ai dreptate, zise cu mâhnire Marcel.

Mulţumi intendentului şi ieşi din hotel.

Ora prânzului se apropia şi simţea că leşină de foame.

Ce era de făcut?

Cu capul în pământ se îndreptă spre port fără să ştie încotro merge.

Deodată, de la o fereastră, cineva aruncă o oală mare de pământ cu atâta putere, încât se făcu fărâme pe pavaj, la numai un metru de el. Câteva cioburi îl izbiră în obraz.

Fereastra se închise apoi atât de repede, încât Marcel nu putu vedea cine şi de unde aruncase oala.

„Nu încape îndoială că oala a fost aruncată casă-mi sfărâme capul, îşi zise el. După cum văd eu, Mac Farlan a plecat, dar are aici prieteni care vor să se răzbune”.

Marcel Dunot îşi văzu de drum, cu ochii la pândă.

Luă repede o hotărâre: trebuia să plece din oraş cât mai grabnic cu putinţă.

„Am găsit! îşi zise Marcel. O s-o şterg la Panamá, unde nu mă cunoaşte nimeni şi unde o să pot să mă angajez ca lucrător la calea ferată. Harty mi-a spus că acolo mecanicii sunt foarte bine plătiţi”.

Uşor de zis dar greu de făcut. Cum să pleci fără un ban în buzunar? Dar nu se sinchisea el de atâta lucru.

„Cine n-are, nu plăteşte! îşi zise Marcel. O să mă furişez în vreun vagon şi o să călătoresc clandestin. N-o să fie cine ştie ce pagubă pentru compania de cale ferată...

După ce luă această hotărâre, întrebă pe un trecător încotro e gara şi, după un ceas de mers, ajunse înaintea unei uriaşe clădiri, cu acoperişul de tablă zincată, pe faţada căreia scria cu litere groase:

PANAMA RAILROAD COMPANY

Marcel intră într-o sală mare cu ghişee unde se vindeau biletele şi ieşi pe peron fără să-l ia cineva în seamă.

Un tren pufăia, gata de plecare.

Fără să stea pe gânduri, sări într-un vagon de clasa a doua şi se aşeză pe banchetă. Fără să vrea, se simţea emoţionat. Pe o pancartă fixată la furgonul din coada trenului citise următoarele:

„Tren direct pentru Panamá”.

Aşadar, dacă nu venea vreun controlor până la plecarea trenului din staţie, era sigur că va ajunge la Panamá. Odată plecat, va spune, dacă i se va cere biletul, că l-a pierdut.

Ascunzându-şi agitaţia, sub masca unei linişti aparente, Marcel Dunot, ghemuit în colţul său, se uita la fiecare zece secunde la ceasul gării.

Încă două minute... încă unul... 15 şi 37... Uşa compartimentului se deschise brusc.

Marcel Dunot tresări.

Dar nu era controlorul, ci un negru burtos care se urcă anevoie în vagon şi se lăsă gâfâind pe canapea.

Un fluierat ascuţit, pufăitul locomotivei şi trenul se puse în mişcare.

Marcel îşi şterse cu mâneca sudoarea de pe frunte.

Norocul îl favoriza! Nu mai avea acum de ce să se teamă. Scăpase...

XVI

În luxosul compartiment al trenului stăteau doi oameni faţă în faţă.

Unul era un negru gras, elegant, sau mai bine zis îmbrăcat în haine scumpe, cu degetele împodobite cu inele de preţ, cu un diamant mare înfipt în cravata de mătase roşie.

Celălalt era un alb, părând să aibă douăzeci de ani. Chipul lui liniştit şi fraged, dovedea sinceritate şi energie. Sub hainele-i modeste se ghicea un corp voinic cu muşchi de oţel. Tânărul acesta era Marcel Dunot.

După ce scăpase din ghearele „Mâinii Negre”, reuşise să se strecoare în trenul care mergea la Panamá, deşi n-avea un gologan în buzunar.

Cu toate că trecuse prin atâtea încercări, tânărul era încrezător în viitor şi plin de voie bună. Bun mecanic, nădăjduia să găsească numaidecât de lucru la Panamá.

Trenul începuse să-şi mărească viteza. Negrul îşi şterse sudoarea de pe frunte cu o batistă mare de mătase roşie, scoase din buzunar o tabacheră de argint plină cu ţigări groase de foi, o deschise şi-i zise lui Marcel:

— Nu vrei să-mi faci plăcerea să iei o ţigară, domnule?

— Cum să nu! Mulţumesc, răspunse tânărul.

Negrul păru foarte mulţumit.

— Dumneata nu pari a fi american, zise el apoi zâmbind lui Marcel.

— Eu, Jeremie Trububu, negustor în Port-au Prince,

răspunse cu fudulie negrul. Omul acesta a vrut să mă omoare... adăugă el arătând spre Marcel.

— Eu? răcni Marcel jignit, l-am tras doar două palme, fiindcă mi-a spus că dispreţuieşte pe meşteşugari şi m-a făcut mincinos. Atâta tot. Mai întâi, n-am nicio armă la mine şi pe urmă...

— Bine, bine, îl întrerupse şeful de tren. Ce-ai de zis, domnule Trububu?

— Mizerabilul acesta a spus că mă aruncă din tren. Ia întreabă-l, să vedem, are curajul să tăgăduiască?

— Nu tăgăduiesc de fel. Era o simplă ameninţare.

— Afacerea e limpede, zise şeful de tren. Dumneata, negrule, nu trebuia să tragi semnalul fără motiv deci, proces-verbal. Douăzeci şi cinci de dolari amendă. O să-ţi fac imediat chitanţă. Iar dumneata, tinere, nu trebuia să-l ameninţi pe negru. Zece dolari amendă.

Înfuriat, negrul scoase din buzunar portofelul şi numără şefului de tren cinci bancnote de cinci dolari. Acesta luă banii şi-i dădu o chitanţă.

— Acum e rândul dumitale, tinere.

— Nu mai pregăti degeaba chitanţa, zise foarte liniştit francezul nostru, n-am niciun ban în buzunar...

— Well! În cazul acesta te voi preda poliţiei îndată ce vom ajunge la Panamá.

— N-ai decât!

— Aşa? După cum văd, lucrul te lasă rece. Ia să văd biletul dumitale.

— N-am, răspunse Marcel fără să se tulbure.

— Cum ai spus? N-ai bilet?

— Nu.

— De ce te-ai urcat atunci în tren?

— Ca să ajung la Panamá, să găsesc de lucru.

— Aha, de aceea nu ţi-a păsat când am spus că o să te dau pe mâna poliţiei.

— Sunt gata să semnez orice chitanţă, cu condiţia să plătesc imediat ce voi găsi de lucru.

Şeful de tren râse cu dispreţ.

— Cunoaştem noi! Toţi sunteţi la fel... Mă mir că nu mi-ai spus minciuna că ai pierdut biletul! Şi aşa zi, crezi că o să scapi atât de uşor?

— Nu cred nimic, răspunse foarte calm Marcel Dunot. Mi s-au furat banii la Colon şi fiindcă acolo nu era chip să găsesc de lucru m-am urcat în tren ca să mă duc la Panamá unde mi s-a spus că e nevoie de lucrători.

Şeful de tren înălţă din umeri.

— Ce-mi pasă mie de toate astea! strigă el. Minciuni şi iar minciuni... Un lucru e sigur că n-ai bilet.

— Păi nu ţi-am spus că n-am.

— Well! Atunci n-ai ce căuta în tren. E drept!

— Desigur.

— Şi trebuie să te dai numaidecât jos.

— Să mă dau jos? întrebă uluit Marcel. Bine, Opreşte şi mă dau.

— Să opresc trenul? This man is fool! (omul acesta e nebun). Găseşti că n-ai adus destulă pagubă Companiei noastre de cale ferată? Mai vrei să faci şi să întârzie rapidul? Hai, deschide uşa şi... sări, ori...

Marcel se uită la ochii americanului să se încredinţeze că vorbeşte serios sau nu; trenul mergea cu peste optzeci de mile pe oră, printr-o vale pustie, presărată ici colo cu bolovani ascuţiţi.

Dar şeful de tren nu glumea.

Deschise cu o mână uşa compartimentului, iar cu cealaltă întinse revolverul spre Marcel Dunot.

— Bagă de seamă. Dacă peste zece secunde eşti încă aici, trag-unu, doi... a... ajutor!

Marcel apucase între degetele lui ca oţelul mâna americanului.

— Dă drumul revolverului, ori strâng! zise el printre dinţi.

Cu muşchii striviţi, cu mâna învineţită, cu faţa schimonosită de durere, omul scăpă revolverul, care se rostogoli şi căzu pe şine.

— Şi acum, şezi... ori de nu strâng iar... murmură Marcel printre dinţi.

Biruit, înfricoşat, şeful de tren căzu gemând pe pernele canapelei.

— Ei, dacă te-aş pune să sari acum din tren, ce-ai zice? Tu, negrule, nu te mişca, dacă nu vrei să-ţi sfărâm ţeasta, ai înţeles? adăugă el.

— Ce vrei cu mine întrebă americanul pe care Marcel nu-l slăbea din strânsoare.

— Nimic. Opreşte trenul ca să mă dau jos.

— Văd că eşti cu adevărat un gentlemen. Vrei să asculţi ce-ţi spun?

— Hai, spune!

— Mai întâi, nu mă strânge aşa că-mi zdrobeşti mâna... Îţi dau cuvântul meu de gentlemen că nu voi face nimic împotriva dumitale.

— Bine, te cred. Şi bagă-ţi bine în cap că dacă minţi, a doua oară nu-mi scapi aşa de lesne!

— O, fii sigur că n-am de gând să te mint... Uite ce vreau să-ţi spun: mă numesc Stanley Ferguson... Dumneata mi-ai cruţat viaţa şi vreau să-ţi dovedesc recunoştinţă. Fă-mi plăcerea şi îngăduie-mi să-ţi ofer un bilet de tren până la Panamá.

— Bine, primesc, dar o să-ţi mai cer ceva.

— Orice vrei!

— Să dai îndărăt banii negrului. Nu pare să fie om rău, ci doar un mare dobitoc.

— Îi dau, cum să nu-i dau! răspunse şeful de tren frecându-şi mâna învineţită.

Scoase apoi cei 25 de dolari din buzunar şi-i întinse negrului, zicând:

— Ţine banii dar dă-mi înapoi chitanţa, ceea ce negrul se grăbi să şi facă bucuros.

După ce strânse mâna lui Marcel şi-i dădu un bilet de tren, şeful ieşi din compartiment.

Peste câteva minute, când controlorul veni să verifice biletele, Marcel îl întinse cu multă nepăsare pe-al lui, ca şi când ar fi fost cel mai paşnic călător din lume.

Nu trecu niciun ceas şi trenul intră în gara din Panamá.

Bucuros că scăpase atât de uşor din încurcătură, Marcel Dunot sări vesel pe peron şi fiindcă nu erau încă orele cinci, se hotărî să se ducă de îndată să caute de lucru în atelierele Companiei Canalului Interoceanic.

Întrebă un trecător care e drumul ce duce la uzinele canalului.

Porni grăbit într-acolo şi ajunse înaintea unei clădiri mari, de cărămidă roşie, deasupra căreia fâlfâia drapelul american. Fu dus imediat în faţa inginerului şef care conducea lucrările.

În câteva cuvinte, Marcel îi spuse pentru ce a venit.

— Bine, zise scurt inginerul, să vii mâine dimineaţă. Ştii să conduci o maşină cu aburi?

— Da. Am lucrat la Pullmann, în Chicago.

— All right! Mâine la ora şapte să fii aici. O să ţi se dea de lucru: trei dolari pe zi, repausul duminica se plăteşte. Îţi convine?

— Perfect! răspunse Marcel Dunot şi, înţelegând că audienţa s-a terminat, salută şi plecă.

Era foarte mulţumit de rezultat, ceea ce nu-l împiedică să se gândească serios că n-avea un ban în buzunar, că habar n-avea unde o să doarmă peste noapte şi că nu mâncase de ieri.

— Nu face nimic, o să mănânc mâine şi pentru astăzi, îşi

zise el şi se îndreptă spre port cu gândul să găsească un adăpost pentru noapte.

De-a lungul cheiului stăteau ancorate vreo zece vapoare mari de călători. Ca să-şi amăgească foamea, căscă gura la ele.

Erau şi mai mari şi mai mici, unele mai luxoase decât altele.

Marcel le privea numai ca să-i treacă vremea, aşteptând cu nerăbdare să se întunece şi să-şi găsească un loc unde să poată dormi.

Întoarse capul şi văzu un taraf de patru muzicanţi care scoteau sunete stridente.

În urma tarafului veneau patru inşi îmbrăcaţi în haine de pânză roşie, purtând nişte steaguri enorme, albe, pe care scria:

„O CĂLĂTORIE MINUNATĂ PE GRATIS!

CINE VREA SĂ VADĂ CHINA”.

Tineri voinici şi sănătoşi se caută pentru a supraveghea un convoi de cooli, repatriaţi la Hong-Kong, la bordul vaporului „Queen Margaret”. Muncă puţină! Grăbiţi-vă! Ocazie unică de a vedea gratis China! A se adresa între 14 şi 19 domnului Chas Strubel, Caile Aconcagna 157”.

„Sfinte Dumnezeule! Nici nu se putea ceva mai nimerit pentru mine! îşi zise Marcel Dunot. Una că m-am săturat până peste cap de America, şi al doilea, că Fred Mac Farlan a plecat la Shangai, Hong-Kong nu poate să fie departe. E de-abia şase. Am destulă vreme să mă duc să văd ce e cu domnul Strubel ăsta... Numai de s-ar mai găsi un loc şi pentru mine!” Tremurând de nerăbdare, Marcel întrebă un trecător unde se află Caile Aconcagna şi se îndreptă cu paşi grăbiţi într-acolo.

Ajunse repede în faţa unei prăvălii pe care scria:

CHAS STRUBEL

International Ship-Broker (agent internaţional) înaintea

uşii stăteau câţiva zdrenţăroşi care se uitară bănuitori la Marcel.

Fără să se sinchisească de ei, tânărul francez apăsă pe clanţă şi intră.

XVII

Se pomeni într-o încăpere mare, despărţită printr-un grilaj de un spaţiu în care trei funcţionari stăteau la birou şi scriau.

Unul din ei se ridică şi întrebă cu glas răstit:

— Ce vrei, mă?

— Să vorbesc cu domnul Strubel, răspunse Marcel fără să se tulbure.

— Domnul Strubel nu primeşte pe oricine. Dar ce ai cu el?

— Păi... în chestia cu „Queen Margaret”. Eu...

— Bine, omule, de ce nu spui de la început! Eu sunt însărcinat cu afacerea asta. Eşti neînsurat?

— Da.

— Vârsta?

— Optsprezece ani.

— Ai rău de mare?

— Nu.

— Nu ţi-e frică de păruială, la nevoie?

— Nu, dar pentru ce?

— Fiindcă... să vezi; chinezii sunt cam ai dracului uneori şi trebuie să stai cu bâta pe ei... înţelegi?

— Perfect.

— Well! Ştii condiţiile: întreţinere completă şi 20 de dolari la sosirea la Hong-Kong.

— Primesc.

— All right! Pari un om şi jumătate! Nu ca păduchioşii de afară, care de abia se ţin pe picioare... Nouă ne trebuie

oameni hotărâţi. Stai niţel să-ţi pregătesc contractul.

Marcel încuviinţă din cap şi se aşează pe o bancă.

— Numele dumitale? îl întrebă funcţionarul.

— Marcel Dunot, cetăţean francez, optsprezece ani.

— Vino şi iscăleşte. Mâine dimineaţă, la opt, să fii la bordul vaporului „Queen Margaret”. E ancorat pe cheiul care poartă numele „Compagnia Sud America de Vapores”.

După ce citi dintr-o aruncătură de ochi ce scria pe hârtia pe care i-o întinsese funcţionarul, Marcel luă condeiul, iscăli cu mână sigură şi întrebă:

— Nu s-ar putea să mă duc chiar acum pe vapor? Nu prea am bani şi aş fi bucuros să economisesc preţul unei camere de hotel.

— N-ai decât să te duci, o să-i facă chiar plăcere căpitanului Thomson să te ştie acolo. Ia biletul ăsta, să i-l dai cum vei ajunge la bord.

— Mulţumesc, zise Marcel politicos.

— N-ai pentru ce, Good by! Umblă sănătos! încheie funcţionarul vârându-şi nasul în hârţoagele lui.

De abia ieşi Marcel din prăvălie şi un individ se repezi la el şi-l întrebă grăbit:

— Te-ai angajat pe „Queen”?

— Da, răspunse cu mirare Marcel.

— Aşa? Mare noroc pe dumneata! Ascultă, vreau să-ţi dau un sfat prietenesc: rupe imediat angajamentul! Nici nu ştii ce te aşteaptă! Din cei doisprezece băieţi care au plecat rândul trecut cu „Queen” ăsta aflu risit, doar trei au ajuns la Hong-Kong...

— Ceilalţi au murit, pesemne, pe drum.

— Da, au murit... Ah, ah, cred şi eu că au murit! râse omul.

— Din ce pricină? întrebă Marcel.

— Din ce pricină? O să vezi dumneata... Ascultă-mă pe

mine, rupe angajamentul cât mai e timp...

— Mă crezi pesemne fricos! N-am nevoie de sfatul tău. Bună seara!

Omul se uită cu un aer compătimitor la Marcel, apoi se întoarse la grupul care stătea adunat în faţa prăvăliei şi începu să le vorbească cu însufleţire.

„Ăsta trebuie să fie nebun!” îşi zise Marcel îndepărtându-se.

În câteva minute ajunse pe chei şi întrebă unde sunt ancorate vapoarele Companiei „Sud Americane de Vapores”.

I se arătă locul. Se îndreptă într-acolo şi văzu un vapor de vreo două mii de tone, la prora căruia era zugrăvit, cu litere aproape şterse: „Queen Margaret”.

De la plecarea lui din Boulogne, Marcel Dunot avusese prilejul să vadă destule vapoare, dar niciunul din ele nu arăta în halul acesta.

„City-Of-Cardenas” era destul de dărăpănat, dar în comparaţie cu „Queen Margaret”, un adevărat palat plutitor.

Odinioară, vaporul trebuie să fi fost vopsit în negru. Acum însă era roşu de rugină. Pe alocuri se **mai** vedeau pete cenuşii formate de macaroanele şi orezul vărsat peste bord de călători şi pe care soarele le uscase de cheresteaua vaporului.

Coşul era alb jos – alb de sarea mării care se depusese pe el – negru la mijloc (fiindcă în urmă cu doi ani căpitanul Thomson pusese să-l vopsească) iar restul era roşu de rugină.

Vopseaua albă de pe bărcile de salvare se cojise. Umbrelele de pânză ale punţii erau murdare, sfâşiate, cârpite pe alocuri... O jale!

Pe punte se vedea o gloată de chinezi zdrenţăroşi şi murdari care forfoteau de colo până colo.

— Drept e că dărăpănătura asta nu prea are aspect de palace! îşi zise Marcel. Dar, în sfârşit... o să mă ducă în China – ăsta e principalul.

Mângâindu-se cu ideea aceasta, tânărul trecu sprinten puntea putredă care leagă vaporul de chei: văzu un om burtos şi chel, cu favoriţi roşcaţi, cu nasul roşu şi borcănat, stând rezemat de parapet şi trăgând dintr-o pipă scurtă şi groasă.

— Ce vrei? se răsti văzându-l pe Marcel.

— Dumneata eşti căpitanul Thomson? îl întrebă acesta.

— Da. De ce întrebi?

— Sunt trimis de domnul Strubel, zise tânărul întinzându-i hârtia pe care i-o dăduse funcţionarul.

— Marcel Dunot, citi Thomson, francez, 18 ani. Hm! nu prea îi am la stomac pe francezi... sunt toţi nişte secături.

Marcel strânse pumnii dar nu răspunse.

— Bine, adăugă Thomson. Ţi-ai adus bagajul?

— Bagajul? Care bagaj?

— Geamantanul, adică hainele. Mâine seară plecăm.

— N-am alte haine decât ce vezi pe mine.

— Da? Bine. Acum hai să te duc la camarazii dumitale, Dar să ştii că nu mai ai voie să cobori pe uscat până la plecare. Nici să nu încerci, că altminteri... De altfel, sunt şi eu pe aici...

— Ne-am înţeles! Şi-apoi nici n-am ce căuta pe uscat. Dar să ştii ceva, căpitane: dacă aş avea eu poftă să cobor, nici dumneata, nici altcineva, oricine ar fi el, n-ar putea să mă oprească.

— Cum, ce-ai spus? se răsti Thomson înfuriat.

Marcel îi întoarse spatele şi se îndreptă agale spre prora vaporului, făcându-şi loc cu coatele prin furnicarul de chinezi care mişunau pe punte.

Ajunse la capătul vaporului, unde văzu vreo şase marinari voinici, în cizme de cauciuc şi pantaloni albaştri

de pânză cu o curea lată de care atârna un cuţit; vorbeau toţi în gura mare, fumând ori mestecând tutun.

Marcel Dunot se apropie de ei, duse un deget la pălărie şi strigă:

— Mă rog, care din voi e şeful echipajului?

— Eu, răspunse unul, înaintând spre noul sosit.

Marcel îi spuse în două cuvinte cine e.

— Aha, în sfârşit! Nu ştiam ce dracu' e cu afurisitul de Strubel că nu ne mai trimite pe nimeni... Deocamdată n-ai nicio treabă, dar când vom fi pe drum, o să ai de furcă, nu te teme...

Acum e vremea mesei: o să mănânci împreună cu camarazii dumitale ca să ai prilejul să-i cunoşti.

Şeful echipajului duse apoi un fluier la gură din care scoase un sunet prelung.

— La masă! La masă: strigară veseli marinarii.

După câteva momente stăteau cu toţii în jurul unui ceaun plin cu ciorbă.

Lui Marcel îi era foame grozavă.

Printre marinari mai era un francez, pe care-l chema Le Hir. Recunoscând în Marcel un compatriot, se apropie de el şi se împrieteniră numaidecât.

Acest Le Hir fusese marinar pe un vas francez cu trei catarge; în urma unei certe pe care o avusese cu căpitanul fusese concediat şi se angajase pe „Queen Margaret".

— Bossman-ul (şeful de echipaj), zise el lui Marcel Dunot, nu e băiat rău, dar căpitanul Thomson e o brută.

— Am băgat şi eu de seamă, răspunse Marcel.

— Şi încă... e nimic pe lângă Unscorth, secundul. Pe ăsta să-l vezi! Prevăd că o să avem multe de îndurat pe drum.

— Vom vedea noi...

— Ai dreptate. Până una alta, aprinde şi tu o pipă, băiatule, ca să mai uităm de necazuri.

— Aş aprinde, eu, dar n-am, mărturisi Marcel.

— Stai că-ţi dau eu.

Şi fără să aştepte mulţumirile lui Marcel, coborî în cabină şi se întoarse cu o lulea de pământ îndesată cu tutun, pe care i-o întinse lui Marcel.

Acesta o aprinse numaidecât şi începu să tragă cu sete din ea.

— Bine zici, camarade, tutunul te face să uiţi de necazuri. N-am mai fumat, de nu mai ţin minte.

Se înserase. Era o noapte caldă de tropice. Cei doi francezi se întinseră sub coviltirul de pânză şi după ce mai stătură niţel de vorbă adormiră.

După cum spusese Thomson „Queen Margaret” ieşi în larg a doua zi seara, la ora zece.

Ziua următoare, Marcel Dunot şi încă trei englezi angajaţi în aceleaşi condiţii cu el îşi începură munca. Trebuiau să măture încăperea în care erau îngrămădite cei 1200 de chinezi îmbarcaţi pe vapor şi să le supravegheze de două ori pe zi masa care se compunea din orez şi apă.

Sculat la patru dimineaţa, se culca abia la zece seara. Totuşi, Marcel se deprinse repede cu viaţa aceasta. „Queen Margaret” se apropia cu fiecare învârtitură de elice de China, unde tânărul nădăjduia să dea de Mac Farlan, ceea ce pentru el era principalul.

La patru zile după plecarea din Panamá, vaporul trecu prin faţa insulei Clipperton, disputată atunci de Franţa şi Mexic.

Timpul era frumos; pe întinderea albastră şi calmă a mării, vaporul aluneca uşor, cu o viteză de opt noduri pe oră – atât cât îi îngăduia, rabla de maşină şi cazanele cârpite pretutindeni.

Chinezii, mai tot timpul aciuiţi pe punte, nu-i supărau mai deloc pe Marcel şi pe tovarăşii săi; Fiii Cerului îşi petreceau vremea jucând cărţi ori fumând opiu.

În faţa acestei linişti, Marcel se întreba cu mirare ce rost

aveau cele ce-i spusese funcţionarul lui Chas. Dar o va afla în curând.

În noaptea care urmă, Marcel dormea foarte adânc în hamacul lui, când se trezi brusc din somn nemaiauzind zgomotul monoton al maşinilor.

Se ridică şi se frecă la ochi crezând că visează. Lămpile erau stinse, întuneric beznă în jurul lui.

Îşi încordă auzul: nu se înşelase, maşinile se opriseră. Queen Margaret se legăna uşor, mişcată de hulă.

Marcel sări jos din hamac şi, cuprins de o nelinişte neînţeleasă, începu să strige:

— Ei, Le Hir! Wilkinson! Broocks!

— Ce e? mârâi unul din ei.

— Ce vrei, mă? zise celălalt.

— Ce dracu’ frate, nici să dormi nu te lasă! bodogăni al treilea.

— Cine e idiotul care a stins lumina?

— De ce ne-am oprit?

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu nici eu. M-am trezit din somn şi am băgat de seamă că au stat maşinile.

— Aprindeţi lămpile, pentru Dumnezeu, să vedem ce e!

— Stai că le aprind, răspunse Marcel, care îşi dibuia hainele prin întuneric.

Se îndreptă spre locul unde ştia comutatorul, Izbindu-se de lucrurile din cale. Spre marea lui mirare văzu că lumina nu fusese stinsă de acolo. Crezând că se înşală, învârti comutatorul de două ori, dar degeaba: niciunul din becuri nu se aprinse.

— Nu e curent, zise el.

— Poate că ţi se pare.

— Doar nu sunt nebun, ce dracu’!

— Afurisită dărăpănătură! Maşinile s-au oprit şi electricitatea s-a stricat... Nu ştiu, zău, cum o să ajungem

la Hong-Kong.

— Eu mă dau jos la Manilla... M-am săturat de Thomson şi de mazăre nefiartă!

— Hai să vedem ce s-a întâmplat, îi sfătui Marcel.

— Bine zici, hai! De auzit, nu se aude nimic, pare să fie linişte, zise Le Hir.

Dar de-abia îşi sfârşi vorba şi răsună o detunătură de armă urmată de un horcăit. Şi deodată izbucni o larmă grozavă.

— S-au revoltat chinezii! strigară toţi patru într-un glas şi se repeziră pe uşă.

Când o deschiseră, rămaseră în loc împietriţi. Chinezii, înarmaţi cu drugi de fier, cângi, securi, cozi de mătură, lopeţi, în sfârşit cu tot ce le căzuse în mână îi înconjuraseră pe căpitanul Thomson, pe secund şi pe un marinar.

Marcel înţelese: chinezii îl uciseră pe omul care-i supraveghea, apoi opriseră maşinile, omorându-i pe mecanici şi pe fochişti. Se urcaseră pe urmă pe punte pentru a pune mâna pe vapor.

Thomson şi ceilalţi doi se apărau vitejeşte. Păzind scara care ducea la puntea de comandă, Bradley, înarmat cu un drug mare de fier, îi poticnea pe toţi cei care voiau să urce, pe când cei doi ofiţeri trăgeau cu revolverele în grămadă.

Dar moartea tovarăşilor lor îi îndârjiră şi mai mult pe chinezi.

— Trebuie să venim în ajutorul alor noştri, zise Marcel Dunot când se mai dezmetici puţin.

— Şi să trezim pe marinarii şi maşiniştii care nu erau de serviciu, adăugă Le Hir.

— Pe ăştia nu-i mai deşteaptă nimeni, rânji Wilkinson. Vă închipuiţi şi voi că i-au omorât mai întâi pe ei, pe urmă au ieşit pe punte şi în momentul de faţă, doar cei trei şi noi

mai suntem în viaţă.

Atunci ne-a sosit ceasul! făcu Brooksdeznădăjduit.

— Aşa ar fi dacă am fi toţi fricoşi ca tine, se răsti

Marcel la el. Ce dracu', patru oameni zdraveni şi voinici ca noi, pot ţine piept la o armată întreagă de stârpituri ca astea! Cred că nu aveţi de gând să-i lăsaţi să vă sucească gâtul ca la nişte pui de găină!

— Mă întreb cam ce speranţe ai mai putea avea, mormăi Wilkinson descurajat. Nu cumva crezi că poţi dovedi gloata asta de chinezi furioşi.

— Poate că da: am eu o idee.

— Care?

— Treaba mea. Voi staţi aici şi dacă dau năvală peste voi, căzniţi-vă să le ţineţi piept măcar un sfert de ceas, pe urmă o să facem haz nu glumă!

— Ce vrei să faci! strigară ei.

— Lasă că o să vedeţi... La revedere, băieţi! Le Hir, dă mâna... poate că n-o să ne mai întâlnim pe lumea asta. În sfârşit, mai bine să încerci să scapi, decât să te laşi măcelărit.

— Dunot, băiatule, lasă-mă să vin şi eu cu tine, se rugă Le Hir. Spune-mi măcar unde te duci...

— O să afli pe urmă.

Şi, înainte să-l fi putut opri cineva, Marcel alergă la oblonul calei de la proră la numai douăzeci de metri de chinezii care urlau ca turbaţi.

Din fericire, „Fiii Cerului", în furia lor împotriva celor trei de pe puntea de pe comandă, nu-l observară.

Foarte liniştit, ca şi când nu s-ar fi petrecut nimic la bord, Marcel trase muşamaua care acoperea chepengul calei, trecu în sala maşinilor, şi de acolo la cazane.

XVIII

Cu tot întunericul care domnea, reuşi să ajungă unde voia. Aici lămpile cu ulei nu fuseseră stinse. Zări lumina lor, pe podeaua de tablă, cadavrele oribil mutilate ale maşiniştilor, zăcând într-o baltă de sânge.

În cuptoare focul ardea încă. Se uită la manometru şi văzu că presiunea e destul de mare ca să pună *în* mişcare pompa.

— Stăm bine... stăm bine... – murmură el mulţumit.

Trecu peste cadavre şi intră în tunelul elicei. La lumina unei lămpi mici de ulei, văzu două tuburi mari de piele făcute colac. Erau tulumbele de incendiu. Le luă în spinare şi urcă scara care ducea pe punte unde văzu cu groază că chinezii deveneau stăpâni pe situaţie.

Cu repeziciune montă tuburile la robinet şi începu să pompeze.

Tuburile de piele se umflau de apa pompată din cazane, până ce fură gata să plesnească. Mânerul se în cinsese de nu-l mai putea ţine.

Marcel smulse haina de pe el şi-l înfăşură în ea. Apoi, târând tubul după el, alergă pe punte.

Când ajunse la câţiva metri de ei, chinezii îl zăriră. Înarmaţi cu drugi şi cângi se repeziră urlând spre el.

Dar Marcel Dunot zâmbi cu nepăsare şi îndreptând tubul în direcţia lor, deschise robinetul.

Un şuierat sec spintecă aerul, urmat de răcnete şi urlete de durere. Chinezii, opăriţi de apa clocotită care ţâşnea din ţeavă se rostogoleau pe punte în chinuri grozave.

Marcel Dunot îndreptă acum tubul spre gloata de pe punte.

Fu o grozăvie! Chinezii înnebuniţi de spaimă, arşi de vii, vrură să fugă, dar n-aveau pe unde, căci Marcel le tăia calea.

Şi apa fierbinte cădea cu nemiluita peste ei... Se înghesuiau, se călcau în picioare, căutând un adăpost, dar

cădeau unii peste alţii înăbuşindu-se. Atunci, văzând că nu e scăpare, mulţi din ei se aruncară în mare urlând.

Nemişcat, Marcel Dunot îşi continua opera de distrugere a sute de vieţi omeneşti.

Puntea de comandă fu în câteva momente un morman de cadavre şi trupuri zvârcolindu-se în chinurile morţii.

Trăgând tubul după el, Marcel sări în mijlocul chinezilor muribunzi şi zări sub puntea de comandă vreo trei sute dintre ei îngrămădiţi la prora şi atacându-i pe Le Hir, Brooks şi Wilkinson, care se apărau cu îndârjire.

Îndreptă tubul într-acolo şi într-o clipă chinezii se împrăştiară urlând.

— Coborâţi imediat în interiorul vaporului! strigă Marcel în englezeşte.

Porunca aceasta, urmată de un şuvoi de apă clocotită, îi hotărî pe chinezi să nu mai opună rezistenţă şi se îndreptară repede spre scara care ducea jos, în vapor.

— Repede! Quick! quick! (iute, iute) răcni Marcel ameninţându-i cu furtunul.

„Fiii Cerului” se supuseră. Unul din ei, însă, crezând că n-a fost văzut, se repezi în spatele lui cu un cuţit în mână. Dar în clipa când era să-l lovească, Marcel se întoarse brusc şi-l stropi cu apă clocotită drept în faţă.

Omul scoase un răcnet grozav şi se prăbuşi pe punte.

— Le Hir, Brooks, Wilkinson, puteţi veni! zbieră Marcel Dunot. Răscoala s-a potolit.

Le Hir şi Brooks plini de sânge, cu hainele sfâşiate, cu nişte drugi mari de fier în mână se uitară temători în jurul lor ca să se asigure că într-adevăr chinezii băteau în retragere.

— Închide imediat oblonul care duce înăuntrul vaporului, strigă Marcel lui Le Hir.

— Îndată! răspunse acesta.

— Dar Wilkinson unde e?

— L-a omorât un chinez cu o lovitură de cange, răspunse Brooks. Ei, maimuţelor, intraţi în cuşcă... zise el apoi chinezilor, şi fiindcă unul din ei părea că se codeşte, îi sfărâmă ţeasta cu drugul pe care-l ţinea în mână.

După ce coborâră chinezii, cei doi englezi baricadară oblonul – singurul care ducea în sala de jos – ca să fie siguri că nu le va veni cheful să încerce un nou atac, apoi se întoarseră la Marcel Dunot.

— Gata! făcu acesta, dând drumul apei din ţeavă să se scurgă în mare. Aţi văzut ce repede am potolit răzmeriţa?

— Dunot, eşti extraordinar, pe cinstea mea! zise Le Hir cu admiraţie. Prevăd că o s-ajungi departe.

— Ştiu, ştiu... am fost şi preşedinte de republică... ei şi?

— Cine ţi-a dat, băiatule, ideea să-i opăreşti pe chinezi? întrebă Brooks.

— Un ofiţer olandez. Acum câteva luni călătoream pe Rotterdam şi...

— Vaporul care face drumul între Boulogne şi New York.

— Da. Şi cum vă spuneam, într-o zi, pe când stăteam de vorbă cu unul din ofiţeri, îl întrebai ce-ar face dacă cei cinci mii de călători de pe vapor s-ar răscula. Ofiţerul începu să râdă şi-mi răspunse: „Eventualitatea aceasta a fost prevăzută de Compania de vapoare. Nişte ţevi de aramă sunt ascunse în diferite locuri pe punte şi în interiorul vaporului. Dacă izbucneşte o răscoală, comandantul n-are decât să întoarcă unul din robinete şi apa clocotită ţâşneşte pe ţeavă şi se revarsă în ce parte vrea el. Nu există nimic mai bun ca să potoleşti o revoltă”.

— Eu mi-am adus aminte de vorbele lui şi am făcut ce-aţi văzut. E foarte simplu, nu-i aşa? Nu v-am luat şi pe voi cu mine socotind că în vreme ce vă vor ataca, eu voi avea vreme să-mi pun planul *în* aplicare.

— E nemaipomenit! strigară în acelaşi timp Le Hir şi Brooks entuziasmaţi.

— Defel. E cât se poate de simplu. Acum o s-avem de furcă până ce vom arunca toate leşurile astea în mare. Chiar dacă nu sunt toţi morţi, nici mult nu le lipseşte, ba le facem chiar un bine scăpându-i de chinuri. Să ne grăbim, însă, căci dacă soarele o să fie prea cald... Şi apoi sunt mulţi al dracului, măcar că o parte din ei s-au dus de bunăvoie să se răcorească în apă...

— Să le fie de bine! zise Brooks.

— Să le fie! adăugă marcel. Ei, băieţi, acum la lucru!...

Se apucară imediat de treabă. Le-au trebuit mai bine de trei ceasuri până să arunce în mare trupurile celor patru sute de-chinezi care zăceau pe punte.

Prea puţini erau morţi de-a binelea; cea mai mare parte din ei se zvârcoleau, horcăind în dureri cumplite. Pielea li se desprindea în fâşii de pe trupurile opărite.

Înfioraţi de cele ce vedeau, cei trei marinari îşi îndepliniră totuşi sarcina.

După ce îi aruncară pe toţi în mare, le mai rămânea de făcut ce era mai greu: să arunce peste bord şi cadavrele echipajului lui „Queen Margaret”.

Când răsări soarele, nu mai rămăsese niciun cadavru pe vapor.

Istoviţi, cei trei marinari se spălară de sânge şi şezură să se odihnească în timp ce răcnetele chinezilor închişi străbăteau până la ei.

— Nu putem sta aşa, cu mâinile în sân, zise Marcel Dunot. Părerea mea e să punem sub presiune cazanele şi să încercăm s-ajungen la coasta Americii. Nu e cu neputinţă, fiindcă m-am mai aflat acum câteva luni într-o situaţie asemănătoare cu un prieten de-al meu şi cu sora lui, şi am reuşit.

— Bine, bine, dar cu chinezii ce facem? Când i-o ajunge foamea, sfărâmă tot şi ies, zise Le Hir.

— Asta e sigur, încuviinţă Brooks. Eu propun să-i

omorâm pe toţi cu tulumba şi să avem pe urmă linişte.

— Nu, făcu Marcel Dunot cu glas hotărât. Nu mă dau înapoi când e vorba de luptă, dar să omor oameni care nu se pot apăra... asta n-o fac nici în ruptul capului! Totuşi, aveţi şi voi dreptate: nu putem rămâne sub ameninţarea aceasta! Haideţi în cabina de comandă **să** cercetăm harta. Ştiu că am trecut ieri pe lângă insula Clipperton; **să** vedem dacă ne aflăm departe de uscat. Dacă nu, **să** încărcăm o şalupă cu provizii şi să încercăm să ajungem la coastă.

— Haidem, răspunseră ei.

Se duseră toţi trei în cabina de comandă, unde gă**siră pe masă o hartă a Pacificului pe care era trasat cu creionul drumul pe care trebuia să-l urmeze** „Queen **Margaret”.**

Punctul unde se aflau ieri la amiază, **era** însemnat cu **o cruce.**

Cu ajutorul compasului, Marcel Dunot calculă **dis**tanţa de la vapor la **coasta americană: vreo 6.000 de mile, adică** 10.000 de **kilometri.**

— Niţel noroc şi vreme bună şi în şapte sau opt zile atingem coasta mexicană, zise el. Voi ce părere aveţi?

— Fă cum crezi, răspunse Le Hir.

— De încercat nu strică, adăugă Brooks.

— Dacă aşa, atunci să nu mai pierdem timpul degeaba. Vom lăsa numaidecât o barcă la apă şi o vom încărca pe cât se va putea cu de-ale gurii. Pe urmă, la drum! N-aş vrea să mai petrec o noapte pe afurisitul ăsta de vapor.

— Nici noi, adăugară ceilalţi doi.

Coborâră pe punte şi se duseră imediat la bărci. Aici însă îi aştepta o dezamăgire grozavă: niciuna din bărcile de salvare nu putea fi întrebuinţată. Erau toate într-un hal fără hal; s-ar fi scufundat imediat ce-ar fi pornit pe mare.

Lemnul era putred, băncile mâncate de carii, scândurile de abia se mai ţineau.

— Noroc că ticălosul acela de Thomson e mort, altminteri îl strângeam de gât! auzi! Să porneşti la drum cu astfel de bărci de salvare.

— Crezi că „Queen Margaret” e singurul vas în starea asta? Sunt destule...

— Sunt nu sunt, vorba e că nu ne putem mişca de-aici! Fiindcă bărcile astea nu sunt bune de nimic, să facem noi una, zise Marcel. Scânduri avem suficiente.

— Eu sunt de părere să mâncăm mai întâi ceva. Mor de foame, se tângui Brooks.

— Parcă noi nu!

— Atunci să mâncăm şi vom vedea pe urmă ce-i de făcut.

Se duseră toţi trei la cămară, unde găsiră o bucată de slănină afumată şi câţiva pesmeţi.

Dar oboseala de peste noapte îi ajunse. Simţeau nevoia să doarmă.

Se înţeleseră să se culce cu rândul, astfel ca doi dintre ei să-şi vadă de lucru, pe când al treilea să se odihnească.

Cel dintâi căzu la sorţi Marcel. Acesta se întinse pe punte şi adormi numaidecât. Le Hir şi Brooks se apucară să fabrice barca, din scândurile smulse de pe punte.

La amiază, Le Hir îl deşteptă pe Marcel şi se culcă la rândul lui.

Până pe la ora patru, Marcel şi cu Brooks de-abia putură aduna scândurile necesare, apoi îl treziră pe

Le Hir.

Marcel şi Le Hir potriviră cu securea scândurile.

La şase asfinţi soarele.

Găsiră pe bord două felinare cu ulei, la lumina cărora îşi văzură mai departe de treabă.

Până acum, chinezii stăteau liniştiţi.

Răpuşi de foame şi de oboseală, Le Hir şi cu Marcel se duseră la cămară să mănânce ceva.

Era ora opt.

Dar imediat se pomeniră cu Brooks, cu ochii rătăciţi, tremurând şi bâlbâind:

— Chinezii... chineziii... au... au spart oblonul... vin... suntem pierduţi!

Marcel sări la uşă şi, cu tot întunericul care domnea, îi văzu pe chinezi, înghesuiţi unul într-altul, înaintând cu băgare de seamă spre ei.

Dar Marcel nu era omul care să-şi piardă lesne cumpătul.

Cu o lovitură de picior închise uşa, întoarse cheia în broască şi trase zăvoarele groase de aramă. Căpitanul Thomson, care ştia ce ahtiaţi sunt marinarii după rachiul ascuns în cămară, prevăzuse uşa cu încuietori foarte solide.

După ce luă aceste precauţiuni, Marcel baricadă uşa cu patru lăzi mari de pesmeţi puse una peste alta.

— Aşa! Acum avem timp să răsuflăm; uşa e solidă şi altă intrare nu e. Mâncare avem din belşug, pe cânt chinezii n-au defel deci...

O izbitură formidabilă în uşă îi curmă vorba. Se auzi o larmă grozavă: chinezii începeau-atacul.

Uşa însă rezista. Fără să se descurajeze „Fiii Cerului” Izbeau mereu. Se opriră, deodată, şi-i auziră sfătuindu-se între ei.

Situaţia lui Marcel Dunot şi a tovarăşilor săi erau următoarea: zăvorâţi în cămara unde nu era decât o singură uşă şi două ochiuri de geam, n-aveau nicio posibilitate să scape.

Marcel baricadase uşa care dădea pe punte; rămaseră deci ferestruicile, dar erau atât de mici, încât nu se putea strecura un om prin ele. Asediaţii le închiseră însă şi pe acestea, ca nu cumva chinezii să se servească de ele pentru a arunca înăuntru cu proiectile.

— Tare aş vrea să ştiu ce uneltesc bandiţii ăştia... făcu Le Hir îngrijorat.

— Nimic bun, fi sigur, răspunse marcel. În orice caz, să fim pregătiţi de orice.

De abia îşi sfârşi vorba şi o izbitură grozavă zgudui uşa. Se auzi un pârâit sinistru.

— Au o secure... au spart uşa! strigă Marcel Dunot înspăimântat.

Aşa şi era.

Despicată în două, uşa nu mai opunea nicio rezistenţă; singura apărare rămânea baricada de lăzi pe care chinezii se apucară s-o dărâme.

— Adio viaţă! glumi cu amărăciune Le Hir. S-a isprăvit... Să trimitem măcar vreo câţiva pe lumea cealaltă... va fi şi asta o mângâiere înainte de-a muri...”

XIX

— Staţi... nu mă dau încă bătut, zise Marcel Dunot, şi punând mâna pe un drug de fier care se afla pe jos, se aşează în dosul uşii. Voi duceţi-vă repede de luaţi piper din sacul de colo şi pisaţi-l şi umpleţi-vă pumnii cu el. Pe când eu îi voi pocni pe chinezi în cap, voi aruncaţi-le piper în ochi.

Le Hir şi cu Brooks făcură întocmai.

În vremea aceasta, din câteva lovituri de secure, chinezii năruiră baricada.

Văzând uşa larg deschisă, chinezii scoaseră un strigăt de biruinţă şi se înghesuiră, care mai de care, să dea buzna în cămara plină cu bunătăţi.

Dar cel dintâi care trecu pragul se prăbuşi cu capul spintecat în două de drugul lui Marcel. Al doilea, neavând când să dea înapoi, avu aceeaşi soartă.

Cei care veneau în urmă, neştiind ce se petrece, îi

împingeau de zor pe cei dinainte. În neputinţă de a se împotrivi, cel dintâi rând de chinezi căzu.

Peste puţin timp, un morman de cadavre le tăie calea, aşa că fură nevoiţi să se oprească. Peste treizeci de trupuri zăceau claie peste grămadă în uşă.

Scoţând răcnete de furie, chinezii traseră cu răngile la o parte cadavrele, dând astfel vreme lui Marcel să mai răsufle.

— Gata şi piperul, zise Le Hir. Să li-l arunc în ochi?

— Mai aşteaptă niţel. Cum m-or vedea în uşă au să ridice capul; atunci e momentul... Ai grijă să-i nimereşti...

— Lasă pe mine!

După cum spusese, când Marcel Dunot se arătă în uşă, fu primit cu urlete. Fără să se sinchisească de ele, tânărul francez se aplecă în afară, şi, învârtind drugul deasupra capului, sfărâmă ţeasta unui chinez. Ceilalţi se repeziră atunci spre el, dar Marcel strigă deodată lui Le Hir:

— Acum!

Atâta tot.

Fu însă deajuns.

Orbiţi, urlând de durere, neştiind ce s-a petrecut, cuprinşi de groază, chinezii o luară la fugă înnebuniţi. În câteva clipe doar, nu mai rămase în faţa cămarei decât mormanul de cadavre ai celor ucişi de Marcel.

— Să ne baricadăm repede până n-apucă să revină! strigă Marcel. Lasă măcinatul piperului, Brooks, şi vino de ne ajută.

Fără să piardă o clipă, cei trei bărbaţi adunară în grabă lăzi, saci cu făină, cutii de conserve, şi le îngrămădiră înaintea uşii, lăsând însă printre ele loc să poată arunca praful de piper.

De-abia sfârşiră de făcut această fortificaţie improvizată şi chinezii se şi întoarseră.

— Ah, nemernicii! zise Marcel, s-au legat la ochi cu fâşii

rupte din perdelele salonului... Piperul nu ne mai foloseşte la nimic. Dar, lasă... n-au pus ei încă mâna pe noi... nu mă dau eu atât de lesne bătut...

Într-adevăr, dându-şi seama de situaţie, chinezii îşi apărau acum ochii cu bucăţi de perdele smulse de la ferestrele salonului. Ştiind că nu mai au de ce se teme, dădură un nou asalt.

Totuşi, frica de grozavul drug de fier, pe care îl mânuia cu atâta dibăcie Marcel, îi făcea prevăzători. Ajunşi la doi metri de baricadă, se întinseră pe jos şi începură să se târască printre cadavrele tovarăşilor lor. Cât ţinu noaptea încercară zadarnic să dărâme baricada. Dacă văzură că nu pot, plecară luând cu ei nişte pesmeţi şi un butoiaş cu peşte sărat.

Până la amiază, nicio mişcare. Cu tot curajul lor, cei trei europeni începură să simtă că-i pridideşte oboseala. Şi ceea ce era mai grav; n-aveau nicio picătură de apă de băut.

Cel dintâi care făcu constatarea, fu Le Hir.

Se priviră îngrijoraţi; nu aveau apă! Şi o sete cumplită le ardea gâtul.

Îi zăreau prin ferestruicile cămarei pe chinezi cum mâncau cu lăcomie, vorbind între ei; Şi ceva mai departe, pompa cu apă dulce la care chinezii veneau pe rând să-şi potolească setea.

Situaţia devenea de neîndurat.

— Nu face nimic, dacă n-avem apă, să bem vin, glumi Marcel.

Făcură încercarea. Destupară un butoiaş cu vin şi bău fiecare din el.

Dar, în loc să le potolească setea, mai rău le-o aţâţa. Şi, ca o culme a nenorocirii, soarele ardea cu putere încingând tabla de pe vapor.

Înăbuşindu-se în cămara în care n-avea pe unde

pătrunde aerul, cu gâturile uscate, cu trupurile istovite de oboseală, Marcel Dunot şi tovarăşii săi se priveau desnădăjduiţi. Înţeleseră că nu e scăpare. Moartea îi pândea!

Brooks trase o înjurătură. Se îndreptă spre butoiaşul cu vin, luă o înghiţitură zdravănă, apoi se întinse cât era de lung pe duşumeaua plină de sânge.

Le Hir şi cu Marcel căzură pe un sac cu făină şi rămaseră nemişcaţi.

Deodată se auzi o izbitură în baricadă; chinezii, odihniţi şi sătui, începeau iar atacul. Marcel tresări. Cuprins de disperare, apucă drugul de fier, dădu la o parte lăzile şi butoaiele din dreptul uşii şi se năpusti asupra asediatorilor.

Începu să învârtească drugul deasupra capului şi să izbească în dreapta şi-n stânga. Secera capete, spinteca piepturi zdrobea coaste... Chinezii fugeau înnebuniţi de spaimă.

Cu forţele înzecite de furie tânărul francez se luă după ei. Ucise cinci şi reuşi să ajungă la pompa de apă, lângă care se afla o găleată plină.

Uitând de primejdie, Marcel ridică găleata şi o duse la gură. Sorbi cu lăcomie. Când să pună găleata jos îi văzu pe chinezi îndreptându-se spre el. Se prefăcu că vrea să se repeadă la ei. „Fiii Cerului”, în număr de vreo două sute, se dădură îndărăt, înspăimântaţi, din faţa acestui singur om!

Cu privirea aţintită spre ei, Marcel Dunot puse găleata sub robinet şi o umplu într-o clipă. O luă înapoi cu mâna stângă – în dreapta ţinea drugul – şi se îndreptă spre cămară, a cărei intrare o apăra cu securea Le Hir.

Nehotărâţi, chinezii nu cutezau să-i împiedice drumul. Ajunse la cămară fără să se atingă nimeni de el. Întinse lui Le Hir găleata cu apă, apoi, întorcându-se brusc, ucise doi chinezi, care căutau să-l ajungă cu cângile. Pe urmă reveni

în cămară răcnind:

— Beţi fără frică, că stau eu de strajă!

Pe când Le Hir sorbea cu lăcomie din apa salvatoare, Marcel puse iar lăzile, sacii şi butoaiele în dreptul uşii. Brooks, beat de vin, sforăia.

— Lasă-l să doarmă, zise Marcel lui Le Hir, care voia să-l deştepte – o să bea când s-o trezi. Acum, după ce ţi-ai potolit setea, treci de păzeşte uşa ca să mă odihnesc şi eu niţel, fiindcă drept să-ţi spun, nu mai pot, Aş vrea să aţipesc, cât de cât, altminteri cad din picioare.

— Ne-am înţeles, făcu Le Hir, şi se aşeză în spatele baricadei.

Dar chinezii, dându-şi seama că nu e nimic de făcut nu-i mai atacară.

Marcel se întinse pe duşumea, închise ochii şi adormi numaidecât.

Se trezi după câteva minute şi sări în sus speriat, simţind că-l atinge cineva pe umăr.

— Ce e? bombăni el somnoros.

— Brooks, uite-te la el, bâigui Le Hir.

Marcel îşi aruncă ochii spre englez şi nu-şi putu opri o exclamaţie, de spaimă.

Marinarul şedea cu picioarele întinse, cu privirea fixă şi rătăcită, verde la faţă, gâfâind, cu dinţii clănţănind.

— Ce e cu tine, Brooks? strigă Marcel îngrozit.

— E... e că... trebuia să... ciuma, asta e...

— Ce, eşti nebun?

— Nu, horcăi englezul încleştându-şi pumnii. Nu! În călătoria din... din urmă, au murit pe vaporul ăsta mai... mai mulţi marinari de... ciumă. Au dezinfectat ei, dar n-a folosit la nimic... A... cum mă arde! Daţi-mi să beau!... Apă! Apă!...

Fără să răspundă, Marcel apucă o cană, o umplu cu apă şi o întinse bolnavului. Acesta o apucă repede cu mâna

tremurătoare şi o duse la buze. Dar în clipa când să soarbă prima înghiţitură, se cutremură; cana îi scăpă din mână, scoase un sunet răguşit şi începu să răcnească:

— Aoleu! m-aprind! Ard!

Căscă gura, vărsă, apoi căzu cu faţa în jos. Marcel îl apucă de umeri şi-l întoarse pe spate; văzu atunci că englezul era mort... De ciumă!

De abia acum îşi aduse Marcel aminte de vorbele necunoscutului care, văzându-l ieşind de la Chas Strubei, îl sfătui să nu plece cu „Queen Margaret”.

— Trebuia să-l ascult, murmură Marcel.

— Ce? întrebă Le Hir împietrit de groază.

— Nimic, se răsti Marcel. Brooks e mort!

— De ciumă?

— Nu ştiu... în orice caz nu putem ţine cadavrul aici. Ajută-mă să-l scot pe punte. Hai, repede!

Le Hir se supuse în tăcere. În câteva clipe făcu prin baricadă o gaură cât să treacă un trup de om, pe urmă, ajutat de Marcel, împinse cadavrul” prin deschizătură. Se auzi o bufnitură, apoi nimic.

Cei doi prieteni astupară la loc deschizătura şi rămaseră tăcuţi, uitându-se unul la altul.

Spre marea lor mirare, ziua trecu fără să fie atacaţi de chinezi. De abia spre seară se auzi ceva larmă, dar nu se apropie nimeni de cămară.

— Probabil că-i ţine la respect cadavrul lui Brooks, îşi dădu cu părerea Marcel Dunot.

— Poate, însă sigur ne vor ataca la noapte, răspunse Le Hir.

— O să vedem noi. Tu du-te şi te culcă, dacă o fi ceva, te scol eu. Acum **o** să aprind felinarele fiindcă **a** început să se întunece. La miezul nopţii **o** să-mi iei tu locul.

— Păi...

— Culcă-te, băiatule, repetă cu blândeţe Marcel Dunot.

Le Hir îl ascultă.

Îngândurat, Marcel se aşează lângă **o** fereastră de unde putea vedea ce se petrece pe punte.

Zări pe chinezi adunaţi în grupuri compacte la proră şi vorbind cu însufleţire.

— Pesemne că pun la cale un nou atac, îşi zise Marcel Dunot.

Dar se înşela. Trecu un ceas.

Pe de altă parte, se stârnise un vânt puternic şi marea începu să se agite. Vaporul, oprit în mijlocul Pacificului, se legăna tot mai tare.

Pe la orele zece seara, lăzile şi butoaiele din cămară se prăbuşiră cu zgomot unele peste altele.

— Ce s-a întâmplat, strigă Le Hir speriat.

— Nimic, furtuna, îl linişti Marcel, vezi-ţi de somn.

Marea devenea din ce în ce mai agitată. Prin ochiul de geam, Marcel vedea valurile izbindu-se de vapor şi măturând totul în calea lor.

Îngroziţi, chinezii se refugiaseră sub puntea de comandă.

Pradă furiei valurilor, „Queen Margaret” stătea gata să se răstoarne. Şi furtuna se înteţea!

Pe la miezul nopţii, după ce bău niţică apă, Marcel îl deşteptă pe Le Hir şi se întinse între lăzile împrăştiate pe jos.

Dar legănatul vaporului nu-l lăsa să adoarmă pe Marcel. Închise ochii cu nădejdea că astfel va putea aţipi; se gândi la toate aventurile prin care trecuse de la plecarea lui din Saint-Quentin. Toţi îl vor fi crezând mort... Ca prin ceaţă văzu profilul fin, ochii albaştri şi părul auriu al Denisei Pordon. Tresări şi-şi zise cu tristeţe: „Sunt nebun! Nici nu şi-o mai fi aducând aminte de mine... Şi apoi, nu m-a luat niciodată în seamă...

Un ţipăt răguşit îl trezi din visare. Sări în sus, buimac, şi

văzu la lumina tulbure a felinarului atârnat de grindă pe Le Hir şezând pe o ladă, ţinându-se cu mâinile pe pântec, cu faţa schimonosită de durere.

— Le Hir, ce ai? întrebă Marcel apropiindu-se de el speriat.

— Lasă... lasă-mă... Aoleu!

— Ţi-e rău?

— Da... ciuma... m-am molipsit. A, mă arde! Nu mai pot

— Da... da... apă!... apă!

Marcel se repezi la găleata pe care o ştia aproape plină, dar o zguduitură o răsturnase, pesemne, căci o găsi goală.

— Apă! Apă! Repede... Mă prăpădesc răcnea Le Hir zvârcolindu-se în chinuri cumplite.

Marcel rămase un moment fără glas, neîndrăznind să-i spună nenorocitului că nu mai e apă în găleată.

— Repede... Apă!... răcnea Le Hir ale cărui suferinţe creşteau.

Marcel nu mai putu îndura această privelişte grozavă, Stai, îţi aduc numaidecât, răcni el, căci zgomotul furtunii îi acoperea glasul.

— Dă-mi găleata! Aoleu! Aoleu! nu mai pot... apă... apă!

— Găleata s-a răsturnat, dar ai răbdare că vin numaidecât cu apă proaspătă.

Şi curajosul tânăr, fără să-i pese de primejdie, apucă găleata şi ieşi pe punte. Cu o îndrăzneală nemaipomenită, riscând la fiecare pas să fie măturat de valuri, Marcel ţinea găleata într-o mână iar cu cealaltă pompa.

După ce umplu găleata pe trei sferturi, oprindu-se la fiecare pas să nu alunece, ajunse la cămară şi trecu peste lăzi.

— Le Hir, strigă el, ţi-am adus apă.

Dar prietenul său nu-i răspunse.

Mirat, se uită la el. Le Hir zăcea întins pe podea, nemişcat. O ladă se prăbuşise peste pieptul lui şi-i oprise

respiraţia.

Înnebunit de durere, Marcel aruncă lada la o parte, îl apucă pe Le Hir şi-l ridică.

Chipul acestuia se înnegrise, limba învineţită îi atârna afară din gură.

Chinurile lui se sfârşiră.

— Le Hir! urlă Marcel simţind că-şi pierde minţile, Le Hir!

Niciun răspuns.

Cu privirea rătăcită, îngrozit, Marcel îl striga mereu în neştire... Târziu înţelese că prietenul său murise – de ciumă, ca şi Brooks...

— Acum vine rândul meu, murmură bietul băiat, cuprins de o adâncă descurajare.

Lăsă jos trupul neînsufleţit al tovarăşului său, apucă găleata cu apă, o duse la gură şi bău.

Se simţi mai înviorat.

„Acum, dacă tot e vorba să mor, cel puţin să mor luptând, îşi zise el. Să poftească... să-i învăţ eu minte... afurisiţi galbeni...”

Şi cu liniştea disperării, Marcel se apucă să caute drugul de fier.

Îl găsi sub o ladă. Îl trase afară şi ieşi din cămară.

Furtuna nu încetase încă şi „Queen Margaret” juca pe valuri ca o coajă de nucă.

Adăpostiţi sub coviltirul de la prora, chinezii nu dădeau semne de viaţă.

Cu drugul în mână, Marcel Dunot se aşează pe un colac de frânghie sub puntea de comandă.

XX

Ud până la piele, tremurând de frig, cu drugul în mână, stătu astfel nemişcat mai bine de un ceas, fără să-şi dea seama că apa îi ajungea aproape de glezne, îşi simţea

capul greu, mădularele frânte de oboseală.

Poate că o să mă îmbolnăvesc şi eu de ciumă, îşi zise el. Numai de-aş muri mai repede... De data asta, s-a isprăvit... Să mor ucis de chinezi, de ciumă sau înecat... la urma urmei, tot una e...”

Se înfioră. Simţind că-l cuprinde frigul, se ridică şi porni în neştire pe puntea pustie. Deodată se opri în loc, împietrit: văzuse doi chinezi, cu privirea rătăcită, aruncând de sub coviltir nouă cadavre, unul după altul, pe care valurile mării le măturară într-o clipă de pe punte.

Acum înţelese de ce de ieri încoace îl lăsară chinezii în pace. Ciuma îi secera şi pe ei. Cadavrele pe care le aruncau afară din adăpost erau ale ciumaţilor.

Lui Marcel îi clănţăneau dinţii în gură. Înţepenit în picioare ca să-şi ţină echilibrul, aruncă o privire disperată în jurul lui – văzu marea înfuriată, talazuri mari negre cu coamele înspumate, iar pe cer, nori groşi, care se fugăreau fără răgaz, întunecând zarea.

„Ar fi mai bine să sfârşesc – numaidecât” îşi zise el istovit şi cu desăvârşire deprimat.

Slujindu-se de drug ca de un baston, porni spre parapet. Când fu numai la doi metri, zări şase oameni cu chipuri fioroase, înarmaţi cu cângi şi securi, îndreptându-se spre el.

— Aha, fiare scârboase, veniţi să mă ucideţi... făcu el scrâşnind. Ei bine... cel puţin nu voi muri numai eu. Se repezi la frânghiile catargului, care se aflau la câţiva paşi de el şi, rezemându-se cu spatele de parapet, aştepta cu drugul în mână.

Cu paşi mărunţi, temători, chinezii se apropiară. Unul din ei ridică o cange, dar când vru să lovească, un val puternic năvăli peste punte şi mătură tot în calea lui. Dintr-o săritură, Marcel Dunot se agăţase de frânghiile catargului.

Cocoţat la vreo zece metri deasupra punţii, câteva secunde nu văzu altceva decât un torent grozav în care se amestecau trupuri omeneşti şi tot soiul de lucruri. Pe urmă nimic. Puntea, spălată de val, rămase pustie. Şi, ca şi când această ultimă sforţare ar fi istovit-o, marea se potoli treptat şi vântul încetă.

Tremurând de frig, Marcel se pregătea să sară pe punte, când văzu un chinez privind afară, apoi trăgându-şi capul înapoi.

Înţelese că, acum când marea se potolise, chinezii aveau de gând să-l atace din nou. Ca să se caţere mai repede pe catarg, Marcel aruncase drugul din mână şi deci nu mai avea cu ce se apăra.

Totuşi se lăsă pe punte, sperând să găsească vreo armă oarecare. Scoase un strigăt de bucurie: dibuind prin întuneric descoperi o cange rămasă de la vreunul din chinezii dispăruţi în valuri.

Era şi timpul. Vreo douăzeci de oameni înarmaţi cu securi şi cângi ieşiră din adăpost.

Fără să dea drumul cângii, Marcel Dunot alergă la catarg şi se căţără pe frânghii. Cu un capăt de funie se legă de catarg ca să poată avea mâinile libere, apoi, cu picioarele înfipte în scara de frânghie, cu cangea în mână, aşteptă.

Treptat, treptat, marea şi vântul se potoleau. Talazurile, din ce în ce mai slabe, nu mai ajungeau până la puntea vasului. Totuşi hula, care mai dăinuia încă, legăna cu atâta putere vaporul, încât Marcel, cocoţat la douăzeci de metri înălţime, avea senzaţii de greaţă şi ameţeală.

Chinezii se apropiaseră de frânghiile catargului, dar nu cutezau să urce. De acolo de unde stăteau îl ocărau pe Marcel în gura mare într-un amestec de spaniolă şi chineză.

Dar, nepăsător, tânărul francez nu le răspundea. Vântul îi usca încet încet hainele îmbibate cu apă şi simţea din

nou în el dorinţa de a trăi şi de a lupta, cu toată situaţia grozavă în care se găsea.

În cele din urmă, chinezii se hotărâră să-l atace. Ajunşi la cinci metri sub el, se opriră. Cangea pe care acesta o ţinea în mână îi făcea prevăzători.

În sfârşit, unul dintre ei se hotărî şi se repezi cu securea, crezând că-l ia prin surprindere.

Cu tot întunericul care domnea, Marcel Dunot, înzestrat cu o vedere foarte ageră, nu pierdea nicio mişcare de-a duşmanilor. Când văzu pe chinez la distanţa potrivită, ridică braţul şi izbi. Cu ţeasta găurită de vârful căngii, chinezul scoase un horcăit de moarte, scăpă securea din mână şi se prăbuşi pe punte cu o bufnitură înăbuşită.

— Şi acum, cine mai pofteşte? răcni Marcel.

Chinezii se repeziră toţi odată pe frânghiile catargului.

Marcel scrâşnea din dinţi cuprins de furie. Cangea, mânuită de pumnul lui de oţel, izbea cu sete, spintecând piepturi, sfărâmând ţeste... Doi, trei, cinci... chinezii se rostogoleau pe punte urlând. Ceilalţi, îngroziţi, nu ştiau cum să ajungă mai repede jos.

Se lumină de ziuă.

La răsărit, o fâşie viorie vestea, răsăritul soarelui.

Deodată, astrul se ivi în zare, luminând marea cenuşie şi tulbure.

Chinezii de pe punte îşi aruncau, fără milă, tovarăşii răniţi în valuri.

Marcel Dunot îi văzu apoi întorcându-se în adăpostul lor.

Pe măsură ce se înălţa soarele, căldura devenea tot mai înăbuşitoare.

Marcel îşi simţea trupul scăldat în sudoare, setea îl ardea.

Pe punte, chinezii, adunaţi în jurul unui butoiaş cu slănină, se îndopau lacomi, potolindu-şi setea cu vinul unui butoi desfundat.

Din când în când ridicau capul şi-l ocărau pe bietul francez, care nu le putea face nimic.

Acesta, cocoţat pe catarg era hotărât să lupte până la sfârşit.

După amiază văzu cu bucurie cum chinezii aruncă în mare alţi câţiva de-ai lor, morţi probabil de ciumă.

Dar ce-i folosea lui moartea lor?

Istovit, chinuit de sete, înţelese planul chinezilor, care, cu o răbdare grozavă, aşteptau să-l vadă murind de foame şi de sete acolo unde era cocoţat.

Ziua părea să nu mai aibă sfârşit pentru nenorocitul francez. Ca să-şi mai potolească setea, încercă să lingă catargul de fier, dar acesta frigea ca focul.

Nicio adiere de vânt. „Queen Margaret” stătea nemişcată pe apa liniştită a mării.

În sfârşit, soarele apuse şi o briză uşoară răcori aerul. Marcel se simţi mai înviorat.

Îi văzu doar pe chinezi retrăgându-se în adăpostul lor; doar patru dintre ei rămaseră pe punte, la picioarele catargului, ca să-l pândească.

Marcel Dunot petrecu o noapte grozavă. Se simţea murind încetul cu încetul... Agăţă cangea de o frânghie ca să nu-i scape din mână.

„Dacă mă atacă, sunt pierdut...” îşi zise el.

Dar noaptea trecu fără niciun incident.

Sărmanul tânăr simţea că puterile îl părăsesc. Înţelese că-i sosise ceasul şi că nu mai era scăpare.

O hulă uşoară legăna vasul”.

Chinezii se deşteptară şi se împrăştiară pe punte. Aruncară încă vreo zece cadavre de ciumaţi peste bord – probabil cei care muriseră peste noapte – şi dându-şi seama că europeanul cocoţat între frânghiile catargului nu le va mai putea opune rezistenţă, dădură cu toţii năvală pe frânghii urlând ca nebunii.

„Acum cred că s-a isprăvit îşi zise Marcel Dunot apucând cangea cu mâna dreaptă, pe care fierbinţeala o făcea să tremure. Dar n-o să mor numai eu...”

Se pregăti de luptă.

Deodată scoase un strigăt de bucurie. La mai puţin de o milă se zărea un vapor mare de călători.

— Numai de m-ar zări! murmură el uitând situaţia grozavă în care se afla.

Simţi frânghiile zguduindu-se. Întoarse repede capul şi văzu o matahală de chinez înaintând cu securea în mână spre el.

Marcel Dunot tresări; cu o mişcare rapidă, zdrobi ţeasta chinezului cu cangea.

Ceilalţi, încremeniţi de puterea şi îndemânarea tânărului, nu îndrăzneau să mai urce.

Marcel Dunot se folosi de uluiala lor ca să-şi sfâşie o bucată de cămaşă, s-o lege de frânghie care flutura la un metru de el, şi s-o înalţe în vârful catargului.

Urmă o larmă grozavă. Chinezii zăriseră şi ei vaporul şi înţeleseră că Marcel cerea ajutor. Simţindu-se pierduţi, se repeziră ca nebunii pe frânghii.

Dar nădejdea îi dădea lui Marcel puteri înzecite. Cu pieptul gol, cu cangea plină de sânge în mână, izbea în toate părţile. În câteva secunde doborî unsprezece chinezi.

Vaporul se apropia.

Ridicase steagul arătând astfel că semnalul de ajutor al tânărului fusese văzut. Chinezii de pe punte şi cei agăţaţi de frânghii se sfătuiau.

Vaporul era acum la numai trei sute de metri.

De teamă ca nu cumva chinezii să-i masacreze pe marinarii care i-ar fi venit în ajutor, Marcel Dunot se hotărî să facă o ultimă încercare. Dezlegă frânghia care-l ţinea de catarg şi, folosindu-se de o clătinare a vasului, dintr-o săritură formidabilă se aruncă în mare.

Ieşi imediat la suprafaţă şi rămase câteva momente nemişcat, aproape înăbuşit, pe urmă, puterile revenindu-i porni înot spre barca de salvare care se afla acum la numai cincizeci de metri de el.

Patru mâini viguroase îl traseră pe bord şi barca îşi urmă drumul spre „Queen Margaret”.

— Nu acolo! Nu acolo! strigă Marcel în englezeşte. (Văzuse că vaporul avea pavilionul american).

— De ce nu? întrebă ofiţerul care conducea barca.

— Ciuma!... Chinezii de pe bord s-au răsculat... sunt bolnavi de ciumă...

Marinarii se opriră din vâslit şi instinctiv se feriră de el.

— Ce vrei să spui?... Explică... îi porunci ofiţerul care se îngălbenise la faţă.

— Apă... daţi-mi să beau... nu pot să vorbesc... Mi-e sete... bâigui Marcel.

Unul din marinari turnă într-o cană puţină apă dintr-un butoiaş şi i-o întinse cu teamă.

Marcel o sorbi lacom, dintr-o înghiţitură, apoi zise marinarului:

— Mai dă-mi... mi-e sete...

Marinarul umplu iar cana, dar de abia după ce o goli a treia oară îşi putu potoli Marcel setea.

— Vasul acela e „Queen Margaret”, începu el *tremurând* din toate mădularele. Am plecat acum şase zile din Panamá, cu 1200 de chinezi ca să-i repatriem la Hong-Kong. În drum s-au răsculat şi au omorât toţi oamenii echipajului. Numai eu am scăpat cu viaţă refugiindu-mă pe catarg. Fiindcă ciuma îi secera pe capete, mi-au dat câtva timp pace, dar acum... Lăsaţi-mă să dorm... nu mai pot de oboseală...

Şi, istovit, Marcel căzu la picioarele marinarilor şi închise ochii.

După câteva momente de şovăială, ofiţerul privi în

direcţia unde se afla „Queen Margaret”, pe puntea căreia se zăreau forfotind chinezii, apoi strigă:

— Înapoi cât mai repede! Marinarii apucară lopeţile şi vâsliră cu putere.

— Hai, scoală, omule! Am ajuns! strigă ofiţerul lui Marcel Dunot.

Dar acesta dormea dus.

Nu se trezi până ce nu-l zgudui bine unul dintre marinari. Poticnindu-se, de abia ţinându-se pe picioare, Marcel urcă în sfârşit scăricica şi se pomeni pe puntea vaporului american.

Zări înaintea lui un ofiţer în uniformă, înconjurat de vreo trei sute de inşi, toţi oameni voinici, cu chipurile bronzate şi energice, îmbrăcaţi în haine de pânză sau de catifea şi încălţaţi cu cizme groase.

Ofiţerul se apropie de el şi-i zise:

— Bun venit la bordul lui „Mariposa”, tinere! Ce s-a petrecut pe vasul dumitale ca să fi silit să te cocoţi în vârful catargului, pe jumătate gol, făcând semne disperate de ajutor? Ei, Adams! Smith! Aduceţi pături şi rom în cabina mea, ca să se încălzească flăcăul ăsta că-l văd tremurând. Şi, dumneata, Hacksprigg, de ce nu ai mers la vapor, să vezi ce e? Zăresc nişte chinezi...

— Bântuie ciuma printre ei, căpitane!

— Ciuma?! exclamă căpitanul lui „Mariposa” dându-se fără să vrea un pas îndărăt. Adevărat? îl întrebă el pe Marcel.

— Da. A dat ciuma în chinezi... eu n-am nimic... sau cel puţin aşa cred.

— Aşa? Bine. Du-te numaidecât de fă o baie şi schimbă-ţi hainele, pe urmă îmi vei povesti ce s-a întâmplat pe „Queen Margaret”. Stewart, ai grijă de flăcăul ăsta!

— Am înţeles, domnule căpitan, zise Marcel Dunot bucuros.

Urmă pe un tânăr care-l duse într-una din sălile de baie, unde Marcel stătu vreun sfert de ceas într-o cadă cu apă fierbinte, apoi se îmbrăcă în nişte haine de catifea şi trase în picioare o pereche de cizme noi pe care i le adusese băiatul.

Înviorat, Marcel se urcă pe punte şi fu condus în cabina comandantului.

Aici, căpitanul îi spuse că se găseşte pe un vapor american aflat în drum spre Juneau (Alaska). Vasul ducea trei sute de emigranţi la minele de aur din Klondyke. Pe urmă, căpitanul Simmonds (aşa-l chema pe comandant) îl rugă pe Marcel să-i lămurească şi lui misterul de pe „Queen Margaret”.

Bine dispus după romul pe care-l băuse, tânărul spuse cum îl cheamă şi povesti întreaga dramă petrecută la bordul vasului, englez.

Căpitanul Simmonds era un om hotărât.

— Dă mâna, mister Dunot, zise el. Eşti un om şi jumătate! Afacerea e cât se poate de limpede. Aş fi remorcat cu plăcere pe „Queen Margaret”, dar zău că nu face să mă ţină cine ştie cât în carantină la Juneau. Şi fiindcă nici aşa nu se poate să-l las să plutească la întâmplare, fără marinari la bord, ceea ce ar constitui o primejdie pentru celelalte vapoare, **o** să pun să-i scufunde numaidecât.

Urcară amândoi pe punte.

Căpitanul porunci şefului de echipaj, care alergase la chemarea lui, să încarce tunul cel mic al vaporului şi să-l îndrepte spre „Queen Margaret”.

Călătorii vasului american se adunaseră toţi pe punte, neştiind ce înseamnă aceste pregătiri.

— Atenţiune! strigă Simmonds tunarilor. Ochiţi linia de plutire a vasului şi trageţi până ce-l veţi vedea scufundându-se.

Se auzi o detunătură şi Marcel Dunot văzu o gaură mare în flancul lui „Queen Margaret” prin care năvălea apa cu furie.

Vasul începu să se aplece într-o parte.

Chinezii adunaţi pe punte scoaseră un urlet de disperare înţelegând ce-i aşteaptă.

Încă o ghiulea, apoi încă una, şi soarta lui „Queen Margaret” era pecetluită...

Sinistrul vapor, pe jumătate inundat, se răsturnă şi pieri într-o vâltoare de spumă albă, pe când chinezii, înnebuniţi, scoteau un ultim şi zadarnic urlet de groază.

— Înainte! La drum! comandă căpitanul Simmonds printr-o portavoce de aramă.

Încet, fără grabă, Mariposa porni lăsând în urmă vreo sută de chinezi, care înotau în neştire, cu inconştienţa disperării, pe valurile Pacificului.

— Acum, mister Dunot, du-te şi te odihneşte. O să spun să ţi se pregătească o cabină unde poţi dormi liniştit cât vrei, căci mai avem încă nouă zile până să ajungem la Juneau.

Marcel Dunot mulţumi căpitanului şi se duse de se întinse într-o cabină cu aşternutul curat, iar după cinci minute dormea dus, visând la minele de aur din Alaska spre care îl ducea Mariposa, cu o viteză de douăsprezece noduri pe oră.

SFÂRŞIT

EXTRAORDINARE AVENTURI ÎN JURUL LUMII

O LUPTĂ DE TAURI

„Corrida de toros! Corrida de toros!” anunţau crainicii îmbrăcaţi cu panglici prin toate străzile oraşului Buenos-Aires.

Corrida de toros! era de mai multe zile tema tuturor ziarelor şi subiectul preferat al oricărei conversaţii.

Aceste cuvinte, care înseamnă: lupta cu tauri, au darul să entuziasmeze pe toţi spaniolii sau pe cei care au câteva picături de sânge spaniol în vine. Ei aleargă la arene pentru a aclama din toată puterea plămânilor lor, martiriul sărmanelor animale şi să-şi manifeste bucuria când un taur spintecă burta unui cal sau străpunge un toreador cu coarnele sale.

Şi, apoi, era atât de mult timp de când arenele nu răsunaseră de nechezatul cailor, de strigătele luptătorilor, de mugetele taurilor şi de bucuria spectatorilor!

De mulţi ani, întradevăr, republica Argentina era în război cu Paraguayul, şi acest război o costase deja 40 de milioane de dolari şi 50 de mii de vieţi omeneşti, fără a mai număra cele 200.000 de victime ale holerei, urmare inevitabilă a războiului.

Armata argentiniană, până acum învinsă, reuşeşte să câştige o primă şi mare victorie, care fusese imediat sărbătorită. Noul preşedinte Sarmiento profită de această ocazie pentru a-şi mări popularitatea şi autoriză o luptă de

tauri.

Cu toată repeziciunea pregătirilor, corrida se anunţă ca una din cele mai interesante. În adevăr, la toreadorii obişnuiţi, care ardeau de nerăbdare să reia lupta, se adăugase un spaniol din Madrid, al cărui nume încântase comitetul care organiza serbarea, căci el nu era altul decât faimosul espada Crusado, celebru în tot regatul iberic.

Dar ceea ce făcuse ca entuziasmul să crească la culme, era noutatea recentă a darurilor făcute de către doi bogaţi proprietari ai ţării. Unul din ei, care avea numeroase cirezi de vite, eşuând în creşterea bizonilor, oferise pentru arenă cel mai frumos animal ce poseda. Celălalt, care avea o hagiendă (fermă) în ţinutul Sfântului Nicolae, oferise un jaguar pe care pornii (servitorii) săi reuşiseră să-l prindă viu într-o cursă.

Perspectiva luptei cu aceste animale sporise nu numai curiozitatea publicului, dar şi interesul toreadorilor.

Toreadorii se împart în mai multe clase, după rodul special al fiecăruia. În primul rând sunt picadorii, cavaleri înarmaţi cu suliţe şi însărcinaţi să aţâţe; apoi vin suloşii sau banderiloşii care în cazul când picadorul ar fi trântit de pe cal, trebuie să depărteze atenţia taurului de la el, agitând în faţa lui eşarfe de toate culorile şi înfigând în spatele lui mici săgeţi. În fine, veneau spadasinii, adevăraţii luptători, toreadorii, care trebuie să omoare taurul cu sabia lor, espada în spaniolă. Mai trebuie încă menţionaţi matadorii, care nu fac propriu-zis parte din corrida; ei sunt mai degrabă un fel de băieţi de circ, care intervin, pentru a da lovitura de moarte taurului, numai atunci când el căzând nu este rănit mortal.

Seara venise. La chemarea crainicilor, fiecare părăsea ocupaţiile sale sau închidea prăvălia pentru a se duce într-un restaurant, o cafenea sau o cofetărie, unde să vorbească despre noutăţile zilei.

„Café de Paris”, localul cel mai frumos din Buenos Aires era arhiplin de consumatori. Toate privirile erau îndreptate către o masă, în jurul căreia stăteau cei trei espada argentinieni, eroii de a doua zi. Aceştia din urmă defăimau cu voce tare comitetul organizaţiilor pentru motivul că acceptase oferta spaniolului şi-şi promiteau că-i vor răpi, reputaţia, arătându-se mai buni. Unul dintre ei, care vorbea mai tare ca toţi ceilalţi, pretindea că va ucide bizonul din prima lovitură şi întreba printre asistenţi cine voia să facă prinsoare cu el. Nu departe de aici, o altă masă atrăgea de asemeni privirile: patru oameni elegant îmbrăcaţi erau aşezaţi la ea. Unul dintre ei era un colos şi, cu toate că nu avea mai mult de cincizeci de ani, purta o lungă şi deasă barbă, aproape tot atât de albă ca zăpada. Părul său era de asemenea alb, iar faţa sa arsă de soare părea să arate un gaucho (văcar argentinian); dar costumul său, după ultima modă parizianã, îi trăda originea. Cei trei însoţitori ai săi erau tot aşa de arşi de soare, ca şi el.

— Ai auzit spusele acestui palavragiu? îi zise unul dintre aceşti oameni.

El făcu semn că da.

— Şi ce spui?

Cel întrebat ridică din umeri, în timp ce un surâs de dispreţ apăru pentru o clipă pe faţa sa severă.

— Sunt de părerea ta, continuă primul. Este destul de greu să omori chiar un taur, cu atât mai mult un bizon asemenea celora pe care i-ai văzut în America de Nord. Acest espada va avea greutăţi ca să-şi ţină promisiunea.

— Este exact ceea ce gândesc: nu cu vorba se pot omorî astfel de animale.

Aceste cuvinte, pronunţate cu voce tare, fură spuse de espada. El sări de pe scaunul său şi, înaintând, întrebă cu voce aproape semeaţă:

— Señor, vreţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră?

Bărbatul cu barbă albă îl măsură cu o privire indiferentă:

— De ce nu, răspunse el, dar numai când îl voi cunoaşte pe al dumitale.

— Numele meu este celebru până în cele mai îndepărtate ţări. Eu mă numesc Antonio Perillo. La acest) nume o flacără sclipi în privirea uriaşului; dar coborând repede pleoapele, reluă cu tonul său indiferent;

— Mă numesc Martet.

— Este un nume francez?

— Da.

— Sunteţi deci francez?

— Desigur.

— Ei bine atunci, ţine-ţi limba când este vorba de afacerile acestei ţări. Eu sunt un parteno (băştinaş) Ai înţeles?

Vorbind astfel, el măsură pe francez, crezând cu adevărat că-l va impresiona; dar atitudinea indiferentă a străinului îi aţâţă şi mai mult mânia.

— Ai spus cuvinte de dispreţ la adresa mea. Vrei să le retragi?

— Nu; am spus că nu se omoară un bizon numai cu vorba, şi tocmai fiindcă sunt francez, ştiu foarte bine ceea ce spun.

Carracho! Este prea mult. Eu, cel mai celebru espada din ţară, să las pe un francez să râdă de mine? Ce ai spune, omule, dacă-ţi voi cere satisfacţie cu spada?

— Nimica, deoarece aceasta nu merită osteneala, răspunse celălalt, lăsându-se pe spate şi privind pe interlocutorul său cu un aer nicidecum înspăimântat.

Acesta din urmă se ridică exasperat şi, cu ochii în flăcări şi braţul ridicat ca pentru a lovi, înaintă strigând.

— Cum? nu vrei să-mi ceri nici scuze şi nici nu-mi dai satisfacţie pentru această ofensă?

Ei bine! te voi trata imediat ca pe un laş fără onoare: ţine asta!

În acelaşi timp el îi dădu o lovitură de pumn în plină faţă, dar străinul parase lovitura şi, luând pe espada în braţe îl ridică parcă ar fi fost o pană şi-l aruncă înspre perete, care răsună din cauza izbiturii.

Toată asistenţa se ridică pentru a vedea ce va avea să urmeze. Espada se ridicase repede şi, scoţând de sub haină un lung cuţit de gaucho, se aruncă urlând asupra francezului.

Acesta din urmă nu se retrase nici măcar cu un pas şi îi prinse braţul şi îl strânse cu atâta putere încât celălalt nu-şi putu reţine un strigăt de durere, apoi, cu un ton ameninţător, străinul îi spuse:

— Linişte! Antonio Perillo, nu în acest mod pot fi eu răpus. Noi suntem aci la Buenos Aires, şi nu la Salino del Condor; înţelegi cred, ce vreau să spun!?

La aceste cuvinte Perillo devenind teribil de palid se retrase înspăimântat şi bâigui tremurând:

— La Salino del Condor? Ce poate să însemne aceasta? Eu nu o cunosc.

— Ai foarte multe motive ca să n-o cunoşti. Păzeşte-te însă Antonio Perillo!

Apoi, ridicându-se, scoase din buzunarul său câteva bilete de bancă pe care le aruncă pe masă, pentru a plăti consumaţia şi se îndreptă către ieşire urmat de cei trei însoţitori ai săi, fără ca nimeni să îndrăznească să-l oprească, se înţelesese că nu era bine să superi pe acest nou Goliat.

Când uşa se închise în urma lor, numai atunci espada îşi regăsi curajul şi încercă să justifice purtarea sa, căci deja unul din tovarăşii săi îi striga pe un ton batjocoritor:

— Ce umilire pentru tine Antonio! Ai fost bătut.

— Încearcă să-l baţi tu pe acest uriaş dacă poţi! Dar

cred că nimeni nu va reuşi.

— Se poate, dar el te-a tutuit şi tu l-ai lăsat chiar fără să faci la fel.

— N-am fost atent.

— Ce a vrut să spună cu Salino del Condor?

— Ştiu eu? Trebuie să fie o vorbă aiurea a acestui om; toţi francezii sunt mai mult sau mai puţin nebuni. Să nu mai vorbim despre asta.

Conversaţia ar fi continuat totuşi în acest fel dacă sosirea unui nou personaj nu ar fi produs o diversiune.

Acesta era un gaucho, dar mic şi plăpând cum nu sunt niciodată aceştia. El purta nişte pantaloni foarte albi, şi foarte largi, care îi veneau numai până la genunchi precum şi o chiripea (cuvertură de lână roşie), ce înfăşura şoldurile sale şi era menţinută printr-o curea de piele. Mânecile cămăşii sale, de asemenea foarte albe, erau suflecate până la coate. De centura sa era legată o eşarfă roşie ale cărei capete fluturau într-o parte. În fine un poncho roşu (un fel de pătură de lână tăiată la mijloc pentru a lăsa să treacă capul) îi acoperea pieptu'.

În picioare avea nişte cizme de gacho, aceste cizme fabricate într-un mod cu totul special. Când un cal este doborât se jupoaie picioarele lui din spate având grijă să nu se rupă pielea, care apoi se bagă în apă clocotită pentru a se curăţa de păr. Încă în timpul când pielea este caldă se încalţă ca şi un ciorap. Ea se usucă încetul cu încetul aşezându-se pe picior astfel că formează o încălţăminte impermeabilă care este însă imposibil de scos, dacă nu se rupe sau taie. Degetele de la picioare şi talpa sunt apărate; gacho-ul umblă deci desculţ prin casă căci afară el nu părăseşte şaua ale cărui scări sunt foarte scurte. Din contră pintenii săi sunt foarte mari şi omul îi ornase cu rozete de mărimea unei piese de cinci franci. El avea pe cap o mică pălărie de fetru gri peste un fular de

mătase roşie ale căror capete erau înnodate sub bărbie, astfel cum se obişnuieşte pentru a se apăra ceafa. Un cuţit lung şi un pistol cu două focuri erau vârâte în centura sa, iar pe umăr atârna o puşcă cu repetiţie tot atât de mare ca şi el. Dar ceea ce atrăgea mai mult atenţiunea era cele două cărţi pe care le purta sub braţ. Un gaucho cu cărţi aceasta nu se văzuse niciodată. Şi de asemeni contra oricărei tradiţii, acest gaucho era complet ras şi intrând, salută zgomotos.

— Bueno dias (bună ziua).

Apoi îndreptându-se către masa rămasă liberă se aşează, deschise cărţile sale şi începu să citească ca şi cum ar fi fost complet singur.

O mare tăcere urmase gălăgiei de mai adineauri. Toate gândurile erau absorbite de acest om mic. El părea că nu-şi dă seama şi continua lectura sa fără să se tulbure chiar şi când reîncepură conversaţiile zgomotoase asupra subiectului favorit (luptele de taur).

Numai când chelnerul se apropie de el pentru a-l întreba ce doreşte, numai atunci el ridică ochii de pe carte şi spuse în cea mai corectă spaniolă:

— Aveţi bere, cerevisia (în latineşte)?

— Da, señor, avem şi costă şase talleri o sticlă.

— Adu-mi o sticlă ampulla (în latineşte).

Chelnerul îl privi surprins, apoi aduse comanda, fără a reuşi să-l facă să întrerupă cititul său.

Toţi păreau să fi uitat prezenţa străinului în afară, de Perillo care nu-l părăsise cu privirea de când intrase. Deodată espada se ridică şi apropiindu-se de micul om se înclină în faţa lui întrebându-l foarte politicos.

— Pardon señor, dar mi se pare că ne cunoaştem. Gaucho-ul întrerupt din cititul său se ridică de asemeni şi răspunse pe acelaşi ton.

— Sunt dezolat, señor, că sunt obligat a vă spune că vă

înşelaţi, eu nu vă cunosc.

— Dumneavoastră Aveţi fără îndoială motive să spuneţi astfel, dar eu sunt convins că ne-am mai întâlnit în susul fluviului.

— Oh! nu, căci eu nu am fost.

— Mă aflu aici numai de o săptămână şi nu am pus piciorul afară din Buenos Aires.

— Pot să vă întreb care este oraşul dumneavoastră De naştere?

— Amicus.

— Acesta îmi este cu totul necunoscut. Veţi fi amabil să-mi spuneţi numele dumneavoastră.

— Sigur: Deletoille, doctorul de Deletoille.

— Şi meseria dumneavoastră?

— Sunt un savant.

— De ce anume vă ocupaţi?

— De zoologie. În prezent sunt în căutarea Glyptodorului, megateriumului şi mastodontului (animalele dinainte de potop).

— Eu nu înţeleg, niciodată nu am auzit aceste denumiri, vorbiţi cu adevărat serios?

— Fără îndoială.

— Şi unde socotiţi să găsiţi aceste animale.

— Natural că sunt în structurile din Pampas, nu se ştie însă din păcate dacă ele sunt anterioare sau posterioare potopului diluvium în latineşte.

— Señor, presupun că vă folosiţi de acest limbaj de neînţeles pentru a mă face să ghicesc că vă deranjez.

— Dar nu este nimic de neînţeles aici, astfel se exprimă autorii acestor cărţi care desigur nu vă sunt necunoscuţi.

— Ignorez cu totul pe aceşti domni. Cât despre dvs. Eu vă cunosc cu siguranţă mai mult decât bănuiţi. Mărturisiţi că îmbrăcămintea voastră de acuma este o travestire.

— O deghizare? pentru a spune adevărul, trebuie să

recunosc că n-am obiceiul să mă îmbrac în gaucho.

— Cu toate acestea călăriţi minunat, cum de altfel am putut să văd.

— Este o greşeală, señor. Am avut fără îndoială de mai multe ori ocazia să merg călare, eqvus în latineşte, dar arta călăritului, equo vechi, nu este calitatea mea.

Perillo dădu din cap în semn de negare şi răspunse, înclinându-se şi zâmbind diplomatic:

— Nu insist mai mult, señor, căci fiecare din vorbele dumitale îmi dovedeşte că doriţi să păstraţi anonimatul. Scuzaţi-mă. Sunt sigur că va veni ziua când veţi da jos masca dumneavoastră.

Apoi el se îndepărtă.

Savantul se aşeză, clătinând din cap şi murmurând:

— Masca mea, să dau jos masca mea; acest om trebuie să fie foarte distrat.

El reîncepu să citească, dar fu curând întrerupt de chelner:

— Señor, de ce nu beţi? E păcat să lăsaţi berea să se încălzească.

Gaucho-ul îl privi şi apucând paharul său, îl goli dintr-o sorbitură şi reluă vesel:

— Mulţumesc, utilul nu trebuie să ne facă să uităm agreabilul; ori a bea este agreabil şi util în acelaşi timp.

El se pregăti să-şi continue cititul, când observase că chelnerul rămăsese în picioare în faţa lui.

— Mai ai să-mi faci o observaţie? întrebă el.

— Dacă-mi permiteţi, da. Dumneavoastră Vorbiraţi mai adineaori despre Amiens. Nu cumva sunteţi francez?

— Sigur că da.

— Sunt încântat. Pot să vă vorbesc franţuzeşte?

— Eşti şi dumneata francez, de asemeni?

— Da şi chiar născut lângă Amiens.

— Un francez! Cine ar fi spus-o! Eu vă luam drept un

argentinian. Cum aţi venit aici?

— Pe mare, natural.

— Pentru ce?

— Pentru a face bani.

— Şi apoi?

— Şi apoi, vai! bogăţia nu vine atât de repede pe cât se crede şi n-am reuşit încă să strâng milioanele ce am visat.

— Mai aveţi rude în ţară, acasă?

— Nu deoarece în acest caz aş fi rămas cu ele în loc să vin aici.

— De cât timp ai venit în Argentina?

— De cinci ani.

— Şi ce ai făcut în acest timp?

— Tot ceea ce este posibil să faci în mod cinstit, fără a ajunge la nimic. Acum sunt chelner aici. Dar numai pentru astăzi, din cauza lumii multe ce a venit pentru serbare.

— Ai fost deja în interiorul ţării? Am motivele mele pentru a te întreba.

— Ştii să călăreşti?

— Am fost de două ori la Teeuman ca băiat de grajd.

— Foarte bine, aceasta se învaţă cel mai repede aici.

— Perfect, şi acum să vedem partea principală. Trebuie să existe multe oase aici în Argentina?

— Foarte multe.

— Perfect, este tocmai ceea ce caut.

— Oase? Pentru ce?

— Fiindcă aceasta mă interesează!

— Iată un interes pe care nu l-aş fi avut niciodată. Totuşi, dacă vreţi oase, fiţi liniştit, căci vă pot procura câte vreţi.

— Antediluviene?

— Nu pricep, dar în tot cazul vor fi de toate felurile.

— Oase de mamuţi uriaşi?

— Acest animal mi-e necunoscut.

— Nu mă îndoiescc, fiindcă ei trăiau înainte de potop.

— Atunci ei au fost înecaţi şi nu mai sunt oase. Acum nu mai sunt oase de cât de boi, de cai şi de oi.

— Nu mă înţelegi. Eu caut animale preistorice aşa cum se găsesc în muzeele de istorie naturală.

— Ah! înţeleg, ele sunt îngropate în pământ de unde se scot. Pampasul este plin de ele.

Acestea vreţi să găsiţi şi să descoperiţi?

— Da. Vreau să iau în serviciul meu un gaucho şi pentru a câştiga prietenia lor, m-am îmbrăcat în acest costum. Îmi trebuie înainte de toate un servitor în care să pot avea încredere. Tu îmi placi, ai o figură cinstită şi plăcută. Vrei să fii servitorul meu?

— De ce nu, dacă sunt bine tratat?

— Ei bine! Vino să mă găseşti dimineaţă pentru a vorbi din nou despre ce este mai important. Cunoşti pe bancherul Salido?

— Da banca sa este foarte aproape de aici; dar casa lui este în strada a cincea în afara oraşului.

— Aci locuiesc eu, căci sunt invitatul său.

Şi acum lasă-mă să continui cititul meu.

— Am înţeles, voi merge să vă găsesc mâine şi gândesc că vom face o bună afacere, vă voi dezgropa toate oasele ce veţi dori şi oricare ar fi mărimea lor. Vă las acum să terminaţi cititul dumneavoastră.

Această conversaţie tulburase probabil gândurile lui Deletoille, el încearcă zadarnic să citească, goli deci sticla de bere şi ieşi din cafenea puţin după plecarea lui Antonio Perillo.

El pleacă deci în direcţia vilei bancherului, prea cufundat în gândurile sale ştiinţifice pentru a vedea pe cei doi oameni ascunşi după stâlpii unei porţi şi care păreau că aşteaptă pe cineva.

Unul din ei era Perillo; celălalt, mult mai mare, mai

musculos, părând a avea o putere puţin obişnuită. Faţa sa rasă, arsă de soare, arăta pe un obişnuit lucrător al munţilor şi pampasului. Faţa sa cu nasul său întors ca ciocul unui vultur făcea o impresie mai degrabă neplăcută, buzele sale erau subţiri şi palide şi sub sprâncene străluceau doi ochi cu privirea pătrunzătoare. El purta îmbrăcămintea ţării şi capul său era acoperit cu un sombrero (pălărie de fetru) cu boruri mari.

Când acesta din urmă recunoscu la lumina ferestrelor cafenelei, trăsăturile savantului, el murmură la urechea lui Perillo.

— Nu există îndoială, el este cu adevărat ori şi ce ar spune.

— El s-a ras şi s-a îmbrăcat ca un gaucho, dar nu în acest mod va reuşi el să înşele pe nişte oameni ca noi. Trebuie să ştim unde locuieşte: urmăreşte-l deci.

— Tu nu vii?

— Nu, căci dacă s-ar întoarce, m-ar recunoaşte. Voi intra în acest restaurant şi voi aştepta întoarcerea ta.

El intră, în timp ce tovarăşul său se fofila în urma savantului ascunzându-se în umbra caselor. Buenos-Aires este aproape tot atât de mare ca şi Parisul şi datorită regularităţii construcţiilor sale seamănă cu o tablă de şah înconjurată de o câmpie netedă, fără tufişuri şi nici păduri, traversată de un fluviu murdar şi plin de nămol, La Plato. Casele sunt puţin înalte, fără nicio eleganţă în afară, cu excepţia vilelor situate în afara oraşului. Cu toate că numele oraşului înseamnă aer bun, vara te sufoci de-a binelea, căci exceptând câţiva arbori fructiferi, arborii în stare de a da puţină umbră prin frunzişul lor, sunt foarte rari şi se găsesc numai în grădinile unora din vile. Oraşul are mai degrabă aspectul unui oraş european, jumătate din populaţia sa fiind formată din străini iar cealaltă jumătate este îmbrăcată după moda franceză. Cât despre

gaucho, ei nu sunt văzuţi în oraş decât foarte rar, căci obişnuiţii nu-l frecventează.

Bancherul Salido locuia într-una din cele mai frumoase vile din a cincea avenue. El era un om foarte prietenos iubitor al ştiinţelor şi artelor şi care întreţinea bucuros legături cu savanţii şi artiştii.

De aceea doctorul Deletoile îi fusese recomandat şi găsise la el o binevoitoare ospitalitate. Vila fiind destul de departe de centru, Antonio Perillo trebuie să aştepte destul de mult timp până să se înapoieze prietenul său. Totuşi, aşteptarea nu i se păru prea lungă, căci restaurantul se umpluse încetul cu încetul de lume care vorbea de asemeni numai despre luptele de tauri ce vor începe a doua zi. Mai toţi pretindeau că Señor Crusado va învinge pe toreadorii localnici. În ceea ce priveşte jaguarul şi bizonul, cu toţi erau de acord în părerea că aceste animale constituie un pericol mare pentru luptători.

— Va curge sânge şi încă sânge omenesc, spuse unul din ei. Nu vorbesc de bizon, căci n-am văzut în viaţa mea şi nu ştiu, dar jaguarul este un tovarăş rău şi plin vitalitate aşa că nu va putea fi omorât din prima lovitură.

Perillo, enervat de aceste cuvinte, nu se putu opri să nu intervină:

— Mă însărcinez să-l atac, numai cu un cuţit în mână...

— Şi vei fi apoi devorat de jaguar, replică un altul râzând.

— Eu vorbesc serios. N-ai auzit oare spunându-se că jaguarul fuge la vederea omului şi că sunt anumiţi gaucho care îl prind cu laso-ul?

Atunci, luă cuvântul un bătrân care stătea singur la o masă şi nu spusese nicio vorbă!

— Ai dreptate, señor; dar despre ce fel de jaguar vorbeşti, o fi vorba despre jaguarul apelor?

— Sunt şi astfel de jaguari?

— Nu sunt multe feluri de jaguari, dar felul lor de trai este diferit. Cei care stau mai mult pe lângă ape nu duc lipsă de mâncare şi de-aceea nici nu se gândesc să atace pe om.

Dar cei care trăiesc în Pampas şi la munte sunt obligaţi să lupte cu păzitorii turmelor de vite, pentru a putea să mănânce, de aceea ei nu se tem de om şi nici nu le este frică să-l atace atunci când le este foame chiar dacă omul este înarmat.

Antonio Perillo răspunse atunci ironic:

Îmi face impresia că eşti foarte cunoscător în materie. Oare ai ieşit vreodată din oraş?

— Câteodată, da.

— Până unde ai fost!

— În Bolivia şi în Perú; am fost de asemeni şi în Cran Chaco.

— La indienii sălbatici?

— Da.

— Şi indienii nu te-au mâncat?

— Probabil că nu m-au găsit destul de gras, sau fiindcă nu au îndrăznit să mă atace deoarece am fost toată viaţa un om pe care nu era bine să-l ataci. Şi acum încă, deşi sunt bătrân am pumnul destul de puternic pentru a turti nasul aceluia care ar îndrăzni să-şi bată joc de mine.

— Nu te mânia, căci nu am intenţia să te ofensez, reluă Perillo, pe care-cele petrecute puţin mai înainte în cafenea îl făcuseră mai prevăzător; eu voiam să spun numai că socoteam jaguarul prea puţin periculos.

— El este periculos pentru toţi oamenii, afară de unul.

— Şi care este acela unul?

— Îl ghiceşti singur: cine n-a auzit de numele lui?

— Vrei să spui că este „Tata jaguar”?

— Sigur.

— Se spune cu adevărat, că şi fără arme, el reuşeşte să

învingă pe Cel mai sălbatic jaguar; dar eu nu cred.

— Ba eu cred, deoarece am văzut cu ochii mei.

— L-ai întâlnit dar în Gran Chaco?

— Am străbătut tot ţinutul cu el, căci el este şeful nostru iar eu fac parte din oamenii săi.

— Exclamaţiuni de surpriză se auziră după această mărturisire. Fiecare se ridica pentru a strânge mâna bătrânului şi cu toţi voiră să pună imediat mesele una lângă alta, ca să formeze o singură masă pe care să o prezideze bătrânul şi la care, să povestească aventurile omului al cărui nume era în gura tuturor. Dar el refuză.

— Tata jaguar nu vrea să se vorbească de el, spuse, bătrânul. El ne-a interzis aceasta cu atâta stricteţe încât eu nu pot să îndeplinesc voinţa voastră. Vă rog să mă iertaţi.

— Spunem cum arată, zise Perillo.

— Este un om ca toţi oameni.

— Ce vârstă are?

— Probabil 50 de ani.

— Este băştinaş?

— N-am avut niciodată actul său de naştere în mână ca să ştiu.

— Se poate şti ceea ce este el? Unii spun că este plantator de ceai, alţii că este căutător de aur, sau ghid (călăuză) pentru caravane. Eu am auzit chiar că el ar fi un partizan politic şi că oferă împuşcăturile sale când la un şef când la altul.

— Ceea ce este adevărat, eu pot foarte bine să vă spun: El este un om cum nu mai există altul. N-a servit nicicând pe rebeli şi nu-i va servi niciodată, el este prietenul oamenilor buni şi duşmanul celor răi, iar dacă tu nu faci parte dintre primii ai grijă să nu te găseşti cândva în drumul său.

— Devii din ce în ce mai mişcător, señor.

Te-ai supărat atât de mult de faptul că socot jaguarul drept un animal laş?

— Câtuşi de puţin, dar faptul că pretinzi să ataci jaguarul având în mână numai un cuţit, îmi arată că eşti sau un farsor sau un necunoscător, iar eu nu iubesc nici pe unul nici pe altul. Jaguarul pe care noi o să-l vedem mâine poate veni şi de lângă ape şi din Pampas. Vom vedea cum se va purta; dar ceea ce mă interesează personal mai mult va fi să văd dacă un espado va îndrăzni să atace bourul.

Vor îndrăzni toţi, asta ţi-o pot afirma eu.

— Vom vedea. Un bizon înfuriat este un animal periculos. Eu ştiu asta de la tata jaguar, care a omorât cu sutele.

— Probabil că în Pampas; spuse Perillo râzând.

— Nu, ci în preeriile Americii de Nord, unde a vânat altă dată.

— Cum! El a fost şi acolo? Este un străin? Iată ceea ce nu îmi place deloc.

— Serios? Cred că Tata jaguar nici nu se sinchiseşte dacă îţi place sau nu.

— Asta fiindcă nu mă cunoaşte. Dar dacă ar afla numele meu, socot că s-ar simţi foarte onorat să-mi strângă mâna.

— Nu prea cred! Care este deci acest nume celebru.

— Perillo.

— Ah! Tu eşti espada care trebuie să lupte mâine?

— Chiar eu.

Şi el privi pe bătrân cu un aer mândru, aşteptând o felicitare o laudă, dar acesta spuse:

— Spune señor, de ce luptaţi contra taurilor?

— Ce întrebare!

Desigur că pentru a-i ucide şi arăta în acelaşi timp meşteşugul meu lovindu-i.

— Nu este nevoie de mare eroism ca să dobori un animal sleit de putere. Eu omor un animal pentru a lua

carnea sa când mi-e foame ca să mă hrănesc, dar ca să-l omor pentru a avea din asta numai glorie şi mai înainte să-l chinuiesc şi să-l obosesc, asta, cred că este operă de măcelar, dacă nu şi mai rău.

Perillo sări de pe scaunul său ca şi cum ar fi fost atins de o săgeată şi voi să se arunce asupra bătrânului.

Din fericire uşa se deschide chiar în acel moment, şi complicele său intră.

Văzându-l Perillo se opri şi se aşează din nou, nu fără a arunca bătrânului aceste cuvinte:

— Sunt prea sus ca ofensele tale să mă atingă.

— Tot aşa vorbea şi o muscă bâzâind prin aer, când sosi o păsărică şi o înghiţi.

Perillo se prefăcu a nu auzi şi asculta atent la ceea ce-i şoptea prietenul său.

— Iarăşi o nouă ceartă! Fii prevăzător, căci meseria noastră ne cere să fim prudenţi.

Un duşman poate să ne facă mult mai mult rău decât pot să ne facă bine 10 prieteni.

— Lasă-mă în pace, nu este acest palavragiu bătrân acela care poate să ne strice nouă.

Spune mai degrabă ceea ce ai aflat.

Complicele său privi cu teamă în jurul său dar văzând că nimeni nu era atent la ei, şoptii:

— El este cu adevărat şi ştii tu unde locuieşte? La Salido, Bancherul!

— Todos Demonios! La Salido! Cine s-ar fi gândit la asta?

Iată ceea ce este periculos pentru noi.

— Vai! îi va povesti totul. Eşti sigur că nu te-a recunoscut?

— Aş pune mâna în foc. De ce se deghizează? Numai pentru a linişti teama mea.

— Trebuie să găsim un mijloc pentru a-l readuce la

tăcere.

— Hm? înţeleg lovitura de cuţit sau un glonţ în cap şi mai ales fără a pierde timp. Mâine dimineaţă va fi prea târziu. Nu trebuie să aibă timp să se ducă la poliţie.

Dacă am putea şti măcar unde este camera sa?

— Asta o ştiu. Am aşteptat până ce a intrat în casă apoi am sărit gardul grădinii şi am văzut fereastra camerei în care s-a aprins lumina. L-am văzut apoi cum închidea o fereastră ce era deschisă.

— A coborât şi jaluzelele?

— Nu.

— Numai dacă am găsi o scară în apropiere!

— M-am gândit la asta şi am găsit una pe care am rezemat-o de un copac de curând tăiat.

Ea este destul de lungă ca să ajungă la fereastră.

— Bine, foarte bine! dar este încă prea devreme pentru a începe treaba noastră şi sunt pe stradă încă prea mulţi oameni care pot să ne vadă.

— Să aşteptăm până la miezul nopţii, numai să nu fie încă treaz la această oră!

— Treaz sau nu, puţin interesează! în primul caz îi vom trimite un glonţ prin fereastră, în al doilea caz, vom pătrunde în cameră. Să plecăm acum, căci nu mă simt bine aci.

Cei doi oameni se îndepărtară foarte bucuroşi că prin această crimă vor putea să ascundă o alta mai veche.

Străzile erau în această seară mult mai animate ca de obicei. Locuitorii din Buenos Aires iubesc de fapt viaţa în familie şi foarte rar se întâmplă ca ei să se culce târziu, totuşi deşi era ora 11 când ultimul consumator părăsi cafeneaua Parisului. Chelnerul francez primi salariul său precum şi concedierea sa. Odată în stradă el începu să se gândească la noul său angajament şi la compatriotul în serviciul căruia trebuia să intre. Astfel că în loc să se ducă

la culcare se hotărî să facă o plimbare şi se îndreptă maşinal către locuinţa pe care o indicase doctorul şi unde el avea întâlnire a doua zi.

Toate acestea se întâmplau în luna decembrie.

Noaptea era caldă, stelele străluceau pe cer şi lucirea lor în lipsa oricărei altor lumini, permitea să se vadă la oarecare distanţă.

Chelnerul sosi la vila bancherului şi era pe punctul de a se întoarce acasă când atenţia lui fu atrasă de nişte paşi furişaţi care i se părură suspecţi.

De ce se umblă atât de încet?

Acelui a cărui conştiinţă este curată, are mersul sigur, nu furişat.

El se ascunse lângă gard pentru a vedea ce se va întâmpla. Un om traversa strada drept prin faţa lui şi imediat un altul îl ajunse.

Amândoi vorbind pe şoptite se apropiară spre grădină şi săriră grilajul.

— Deci nişte hoţi, gândi tânărul francez; dar ce vor ei fructe din grădină? sau este vorba de vreo spargere.

El sări grilajul atunci pe cât putu mai fără zgomot, se furişă în urma lor mergând pe iarba dinspre cărarea ce ducea spre casă.

Ajungând, văzu pe unul din hoţi dispărând, după colţ. Imediat se lăsă jos, începu să se târască în patru labe către acest punct şi văzu în spatele casei, cum omul acela examina ferestrele luminate de la etaj. În acelaşi moment însoţitorul său apăru cu o scară pe care o sprijinii de perete, la înălţimea unei anumite ferestre.

— Ce voiau oamenii aceştia? gândi tânărul francez. Nu se pătrunde pentru spargere într-o casă cu ferestre luminate.

Iată că unul dintre ei se urca pe scară, privi în cameră şi apoi coborî câteva trepte pentru a şopti ceva tovarăşului

său. Francezul văzu strălucind ceva metalic în mâna sa şi se auzi un dublu pocnet surd, ca atunci când se armează un revolver cu două focuri. El se apropie cu paşi de lup de cei doi ticăloşi şi îi auzi schimbând aceste vorbe:

— El este aşezat pe pat.

— În ce poziţie?

— Pe partea stângă de lângă fereastră.

— Se vede bine?

— Da, îşi sprijinea capul cu mâna.

— Atunci, voi viza tâmpla, este locul cel mai sigur.

Era vorba deci de un asasinat. Sărmanul băiat fu atât de uimit la gândul acesta, o clipă rămase ca pietrificat. Dar când văzu pe unul din mizerabili că urcă scara şi că îndreaptă arma spre fereastră, îşi reveni în fire şi scoţând un strigăt, se aruncă asupra scării, pe care o răsturnă împreună cu cei doi asasini, fără a putea împiedica totuşi pe primul să descarce arma sa. Se aruncă atunci asupra lui pentru a-l dezarma, dar ticălosul trase al doilea foc, strigând:

— Lasă-mă câine, sau te ucid!

Francezul simţi în braţul stâng o durere care îl făcea să dea drumul prizonierului. Acesta se ridică dintr-o săritură şi dispăru în noapte. Complicele său se grăbise să facă la fel mai înainte.

În vilă, locatarii începeau să se agite. Se auziseră împuşcăturile. Una din ferestrele camerei luminate se deschise şi doctorul apăru strigând:

— Cine este ticălosul care trage în mine?

Nu pot fi lăsat să trăiesc în linişte!

Sărmanul băiat fiind încă foarte emoţionat, răspunse tremurând:

— Doamne! Domnule Doctor, Dumneata erai deci acela pe care voiau să-l asasineze?

— Cine vorbeşte jos? Această voce nu-mi este

necunoscută.

— Eu sunt, Frederic Dutemps.

— Care Frederic? Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— Ba da, noi am făcut azi cunoştinţă la cafeneaua Paris. Am fost şi angajat de Dumneata pentru oasele antediluviene.

— Ah! tânărul chelner! Dar ce te-a apucat să tragi asupra mea?

— Eu să trag în dumneavoastră! Ah! Asta este prea mult!

— Atunci cine a putut trage? Numai dacă mai este altcineva cu tine.

— Eu sunt singura fiinţă vie în grădină.

— Dar ce ai venit să faci aci?

— Să vă salvez. Iar dumneavoastră mă luaţi drept ucigaş, pe mine, căruia îi datoraţi viaţa. Îmi faceţi mare ofensă!

Doctorul nu era singurul care se înşela, oamenii casei cu lanterne şi arme pentru a prinde pe răufăcător, se aruncară asupra sărmanului Frederic, cu toate protestările sale, şi-l aduseră doctorului, cu mâinile şi picioarele legate. Se vorbea să se înştiinţeze poliţia, când sărmanul tânăr ceru ca mai întâi să fie ascultat. Doctorul aprobă cererea sa, spunând:

— Acest om este o fiinţă gânditoare, să ne amintim că şi noi suntem oameni. N-am făcut niciun rău acestui băiat, pe care chiar voiam să-l iau în serviciul meu, nimic deci nu l-a determinat să mă ucidă. Mai mult, el n-are capul unui asasin şi chiar de-ar fi nu este drept să-l oprim să vorbească. Pretind deci să fie lăsat să-şi spună apărarea sa, defensio în latineşte.

Cu toate că bancherul era contra acestei idei, el fu totuşi obligat s-o accepte din politeţe faţă de doctor, invitatul său.

Frederic povesti atunci ceea ce se petrecuse. A trebuit să se recunoască că se înşelaseră. De altfel, pălăria unuia dintre bandiţi găsită în spatele casei confirmă adevărul spuselor băiatului, despre a cărui rănire de abia acum îşi dădură seama. Rana era din fericire superficială şi fu imediat pansată.

Rămânea să se afle cine puteau fi ticăloşii şi în ce scop voiseră să asasineze un om ce sosise în ţară de abia de opt zile şi care cu siguranţă că nu ofensase pe nimeni.

— N-ai văzut faţa lor? întreabă bancherul.

— Nu destul de bine. Cu toate acestea mi s-a părut că acela care a tras avea o vagă asemănătoare cu Antonio Perillo.

Acest răspuns nu aducea nicio clarificare. Perillo era cu adevărat un om a cărui purtare dădea puţin de bănuit, dar de aci şi până a-l crede capabil de o crimă, era mult. Deci, de altfel, ar fi voit el să ucidă pe doctor? Ei vorbiseră foarte prietenos la cafeneaua Paris şi este drept că Perillo luase pe doctor drept altu'.

Acest răspuns nu aducea nicio clarificare, Perillo Bancherul se hotăra să informeze poliţia. Ea îşi făcu apariţia prin doi funcţionari în uniformă albastră, care, după ce ascultară totul şi examinară împrejurimile acceptară să se informeze în secret de locul în care se afla Perillo în momentul atacului. Cât despre arestarea lui, nici nu putea fi vorba, cel puţin înaintea luptelor de tauri, unde prezenţa lui Perillo era absolut indispensabilă.

Cât priveşte pe Frederic, doctorul recunoscător pentru salvarea vieţii sale, îl luă imediat în serviciu, în condiţiuni cu mult mai avantajoase decât voise la început şi-l instală fără întârziere în însăşi vila bancherului.

SFÂRŞITUL Primei părţi